

БРИЙН ДЖИЛБЪРТ ПРЕГЪРНИ МЕ СИЛНО

Превод от английски: Лилия Божкова, 1993

chitanka.info

ГЛАВА I

С решителна усмивка на лицето Фронси срещаше непокорната коса на младата си господарка, като се преструваше, че поне тя не бе неутешима. Надяваше се така да измами Каси и подобри настроението ѝ.

— Лондон не е Порт във Спейн — сравни тя — тук има много повече замъци, мъже в униформа, короната със скъпоценните камъни... още толкова неща. Ето, вашата леля Летития е обещала да ви заведе в имението на господин дядо ви в провинцията и вие ще яздите, така както вашата майка правеше някога, когато отиваше в Касълрок.

Но обичайната нетърпеливост, с която малкото момиче реагираше при всяко споменаване за коне, я нямаше.

Само десетгодишна, тя гледаше скептично и се опитваше да измъкне четката от мургавата ръка на Фронси.

— Стойте мирна! — говореше строго Фронси Сен Пиер. — Може би господин дядо ви ще ви извика долу в гостната всеки момент. Какво ще си помисли, ако слезете долу, направите реверанс и някой забележи възли и гнезда на плъхове в косата ви, госпожичке? Така ли трябва да изглежда неговото собствено дете — сираче?

Едва бе задала въпроса, когато извика от болка:

— Ох! — Очите на Каси блестяха. Тя беше измъкнала четката и я бе ударила с нея по рамото.

— Аз не съм сираче, Фронси Сен Пиер! Не смей никога да ме наричаш така!

Със засегнато достойнство на своите седемнадесет години Фронси си взе обратно четката и се втренчи в детето, разтривайки удареното си рамо.

— Това е само една дума. Аз никога не бих я казала, ако това би променило нещата.

Тя се пооживи и хвана малката ръка.

— Ти си детенцето на Фронси, племенница на леля Летития и единствената внучка на сър Уилбър.

— И робиня на Онора! — избухна Каси, като се хвърли в ръцете, с цвят на канела, на момичето от Западна Индия.

Плачейки тя простена:

— О, Фронси, съжалявам, че те ударих! Татко щеше да каже да ме удариш и ти, ако знаеше. Това, което направих на моята Фронси е ужасно. Изглежда аз не мога да бъда добра в Лондон — ридания я разтърсиха, докато мургавото момиче я успокояваше и милваше. — Въпреки всички молби на леля Летития, аз се държа лошо. Мисля, че те ударих, защото Онора винаги ми казва „Сираче, сираче“, а ти няма да ми позволиш да я ударя.

Внезапно тя се разсмя. Фронси се присъедини към нея, приветствайки този звук, така рядко чуван от Каси тук в Лондон, в къщата на дядо ѝ.

Прислужницата се трудеше над гъстата, къдрава коса, с познатите опявания, на които Касълмейн не обръщаше голямо внимание.

— Твоят баща, д-р Томас, щеше да каже същото, което и аз, ако беше жив. Той щеше да каже: „Касълмейн, слушай Фронсина Сен Пиер и прави точно това, което тя казва, и не обръщай внимание на Онора“. Да, той щеше да ти каже това.

След като сръчно прибра меките кичури коса над слепоочията на Каси назад, тя ги върза с бяла панделка на яркочервени райета, и остави останалата коса да пада на вълни от двете страни на лицето ѝ.

— Онора казва, че аз нося креолски панделки! Тя разправя, че истинските джентълмени не обичат да ходят боси. Тя се подиграва на моите френски и испански песни, които татко обичаше да слуша.

Смесица от раздразнение и обида се изписаха на лицето на Каси при изричането на тези думи.

— Креоли — Фронси прие едно високомерно изражение като това на Лейди Алида — означава първите заселници в Тринидат и Нови Орлеанс. Те са аристократи. Нима това не е нещо наистина изтънчено?! Само кажете на Онора Хардинг, че на вас се случи да бъдете дъщеря на собствената дъщеря на сър Уилбър и на доктор Томас от Тринидат. Кажете ѝ, че това е много повече, отколкото да бъдеш дъщеря на съпругата на господин дядо ви, каквато е тя — правата линия, която образуваха стиснатите ѝ устни, изразяваха правотата ѝ. — Панделките за коса са tres belle. Може би нейната

бебешки тънка, избеляла коса, провиснала около главата ѝ, е прекалено слаба, за да държи хубава, колосана панделка.

Каси се почувства по-добре. Тя размахваше крака насам-натам, като се любуваше на платнените върхове на обувките си и мъничките копчета. Внезапно ѝ се прииска да каже на единствената си приятелка нещата, които Онора разправяше за нея. Онора казваше, че Фронси била магьосница, която пазела в шкафа си муски за заклинания в черна магия. Онора смяташе, че колосаните фусты и ярките цветове на дрехите, които прислужницата беше донесла от Тринидат, не са случайност. Даже отиваше толкова далече, че разправяше за обета, който уж видяла Фронси да дава, палейки една вечер лула на стълбите в помещенията на слугите.

Като наблюдаваше предизвикателно гордото държание на мургавото момиче, Каси почувства любов към нейната непоколебима компаньонка, от която тя единствено получаваше топлина в студената Англия. Тя чувстваше закрилата ѝ, смяташе я за нещо сигурно, което ще има винаги. Фронси можеше да бъде строга или нежна, но тя не можеше да бъде правена на глупачка. Изведнъж Каси реши, че не ѝ се иска Фронси да чуе това, което Онора казваше за нея. Каси въздъхна. Каква беше ползата от нещо в такова затворено, студено, старо място като Лондон? Дядо ѝ никога нямаше да я извика, за да проведат този разговор, за който леля Летития винаги говореше. Всичко, което дядо ѝ правеше, бе да играе с къдриците на Онора, да ѝ позволява да седи в скута му и да се държи така, като че ли Каси изобщо не съществува. Тя пое дълбоко дъх:

— Защо трябва да бъда роднина на Онора?

Фронси се разсмя. В смеха ѝ се чувстваше прелестната волност на Тринидат.

— Скъпа, вие не сте. Никога не се тревожете за това!

— Тогава, защо дядо е неин баща? — Каси се намръщи.

— Аз обяснявам и обяснявам, мис Касълмейн Томас, но това просто не влиза в главата ви. Сега слушайте. Първо, господин дядо ви беше женен за майката на собствената ви майка. След това, вашата баба, лейди Дебора, почина, след което господин дядо ви се ожени за майката на Онора.

— Лейди Алида — Каси произнесе името с отвращение.

— Вашият господин дядо е само настойник на Онора Хардинг. Тя не му е роднина, но ти ще получиш една четка, ако ѝ го кажеш. Той е единственият баща, когото тя някога е познавала, тъй като нейният собствен е починал, когато тя е била само на около две годинки. Тя няма вина за това!

— Но моят баща никога не е бил женен за майката на Онора, нали? — попита озадачено Каси.

— Разбира се, че не е. Вие знаете по-добре. Вашият баща беше женен единствено за сладката ви майка. Вие бяхте късметлийка да имате такъв баща, който винаги да ви носи на ръце, да бди над вас, да ви взима със себе си при своите посещения, да ви учи да яздите кон. Всичко това вие го имахте допреди по-малко от година, когато той се преумори и легна болен.

Кимайки тъжно с глава, Каси попита:

— Дядо, лейди Алида или Онора познаваха ли татко?

Нежността на Фронси беше изчезнала от реалистичния ѝ отговор:

— Не, госпожичке. Господин дядо ви познаваше само майка ви. Тя беше неговото малко момиче. Баща ви беше прекалено зает в Тринидат, за да ви доведе на гости, а и господин дядо ви беше много зает с лейди Алида, за да дойде да види вас, баща ви и майка ви.

— Но леля Летития дойде накрая и ни върна обратно при него — промълви малкото момиче.

Мимолетно то си спомни колко вълнуващо нейната леля Летития беше представила всичко, когато уреждаше нещата в Порт във Спейн, Тринидат. Е, леля Летития не беше излъгала, но тя ужасно се бе заблудила. Дядо ѝ ни най-малко не го беше грижа, че тя идва в къщата му. Това беше въображението на леля Летития. Лейди Алида се бе държала добре само първия ден. Колкото до Онора, тя не бе добра нито за минута.

Каси още си спомняше първите ѝ думи на кораба: „Можеш да ме наричаш Онора, но няма да спиш в спалнята ми“.

Фронси прекъсна мислите ѝ:

— Леля Летития обичаше майка ви, обича и вас. Няма да мине много време и господин дядо ви ще си играе с хубавата ви коса и лейди Алида ще бъде също добра — по свой начин. Само почакайте и ще видите. И бъдете добра с Онора.

Нетърпението на Каси порасна:

— Ти казваш същото изтъркано нещо всяка вечер. През тези две седмици, откакто сме в Лондон, ти го повтаряш непрекъснато. Отново и отново.

— Предполагам, че е така. Знаеш ли защо?

— Защото искаш да разбере, че дядо ми е прекалено зает, за да разговаря с мене.

Фронси се намръщи и кимна.

— Отчасти — да. Но главната причина е друга. Искам да разбереш, че това е така, защото той познава Онора много по-добре, отколкото познава теб, собствената му внучка. Тя е живяла тук с него през последните осем години. Ти не можеш да очакваш, че той ще обича току-що пристигнало момиче толкова, колкото това, което живее тук от доста дълго време. Ако ти си извънредно учтива и имаш търпение, ще го опознаеш.

Раираната панделка клюмна, Каси отегчено наведе глава. Фронси имаше навика да повтаря този текст толкова често, колкото това правеше и леля Летития.

— Нека да се върнем в Тринидат — помоли Каси с детинска настойчивост. — Колко хубаво живеехме с майка си Трина, Шамбайл и снаха ти. Аз харесвах козите.

— Не! — Фронси Сен Пиер здраво затвори вратата за емоциите, от които и двете страдаха, когато тя позволише на детето да се поддаде на такива чувства и да изрази копнежите си.

Веднъж, самата тя се беше отдала на безполезни размишления от такъв вид, рисуващи картини на бягство от строгостта на Летития Пикеринг, от подозрителността на лейди Алида, от студенината на Лондон.

Топлината, колоритността и свободата на Тринидат припламваха, но тя трябваше да им устои. Фронси взе детето в скута си и се усмихна насила.

— Скоро ще отидем с леля ви в Касълрок. Мислете си за това, скъпа. Това е една къща в провинцията, където майка ви е обичала да ходи, когато е била малка. Лейди Алида и Онора няма да искат да изоставят изтънчените посещения, които светският живот им предоставя тук. Така това голямо и хубаво имение ще бъде само за нас.

Ще можете да яздите коне, а аз ще приготвям храната с много подправки, както вие я харесвате, и двете ще пеем креолски песни.

— Аз предпочитам да се върна в Порт ъв Спейн. — Дълбоките кафяви очи на Каси пронизваха младата жена. — Защо да не можем? Ще вземем и леля Летития. Лейди Алида ще се радва да се отърве от нас. Защо наистина трябва да чакам и чакам за този разговор с дядо, след като той не иска да говори с мен?

Фронси поклати неодобрително глава:

— Нищо подобно. Той е човек твърде зает в Парламента. Говори се, че има много работа сега, че някой на име Чатам има неприятности с краля. Господин дядо ви е много важна личност. Ами той е почти толкова зает, колкото баща ви беше, когато се разкъсваше между неговата клиника, преподавателската работа и нощните повиквания. Спомнете си как винаги ви е поучавал да бъдете търпелива. Вие трябва да се научите на това. И един ден, когато най-малко очаквате, господин дядо ви ще проведе този разговор с вас.

— Той никога не е говорил с мама, след като тя се е омъжила за татко. Леля Летития ми каза. Това натъжаваше много мама и татко също. Аз мисля, че Леля Летития даже се е карала с дядо за това.

Фронси бързо кимна с глава, като се надяваше този разговор да приключи.

— Между майка ви и баща ѝ нямаше кавга. По-скоро беше време на мълчание. Господин дядо ви — тук, в Лондон, а тя — в Тринидат. Но майка ви си отиде много рано и тогава стана твърде късно, за каквото и да е. Ето как беше, Каси.

Със силно тропане с крака Каси отхвърли това твърдение.

— Не! Това беше кавга заради татко. На дядо не му е харесало, че мама е отишла чак в Тринидат, за да намери татко и да се омъжи за него.

Нейните очи срещнаха очите на Фронси, гледайки я дръзко. Даже строгият поглед на прислужницата не успя да промени становището ѝ по неопровержимите знания, които имаше по този въпрос.

— Дядо никога няма да ме извика за този разговор — каза Каси. — Леля Летития го беше помолила два пъти и всичко, което се случи бе, че лейди Алида дойде, започна да си пъха носа наоколо и да задава глупави въпроси. — Каси я имитираше — „Баща ти, имаше ли някакви бели пациенти? Майка ти имаше ли бижута? Защо не пиеш чая си,

както Онора пие нейния? Защо трябва лампата да свети, когато заспиваш?“ Тя е най-много задаващата въпроси лейди, която някога съм познавала!

Фронси не можеше повече да се преструва. Като отметна назад главата си многозначително, тя каза с чувство:

— Зная, скъпа. О, аз наистина зная!

Летития Пикеринг затвори Библията си и започна ежедневната си молитва за това, брат й, сър Уилбър, да бъде накаран да постъпва правилно с единствената си внучка.

Сключила жилестите си ръце, тя се молеше той да може да обикне детето, както обичаше дъщерята на съпругата си Онора.

Тя огледа спалнята в къщата на брат си в Лондон, която бе неин дом след смъртта на Натаниел Пикеринг, нейния уважаван (и отдавна забравен) съпруг. Чудеше се какви неща да вземе със себе си, след като съпругата на сър Уилбър постигна целта си, като изпрати нея и Касълмейн далече в провинцията, в имението им Касълрок.

Спирайки се на проповедите на мистър Оглеторп за обучението на младата Касълмейн, тя категорично реши, че ще вземе портрета на лейди Дебора, първата съпруга на сър Уилбър, седнала и обгърнала грациозно с едната си ръка Анна Лусия. Тогава майката на Каси беше само на седем години.

Щеше да е добре за Касълмейн да вижда портрета и да знае за двете жени, които щяха да я обичат толкова много, ако бяха живи. Сър Уилбър даже не забеляза липсата му от стаята с гоблените.

Летития почувства старата мъка с болезнена острота и въздъхна.

Защо, тя се чудеше отново, защо беше тази ранна загуба на два живота — на майката и на дъщерята — всяка толкова добра и скъпа за нея?

Тя помнеше раждането на Анна Лусия през 1734 година, радостта на брат й и на лейди Дебора и възхищението им от тяхното съвършено дете.

Можеше ли същото това съвършенство, не само физическо, но и духовно, да доведе до това фатално заболяване?

Детската смъртност и нещастните случаи при раждане бяха бич за континента, но Анна Лусия растеше бързо и лейди Дебора се

възстанови в обичайното време. Един месец на легло възвърнаха нейната красота и жизненост.

Детето се разболя, когато беше само на четиринадесет години, и на седемнадесет — когато отчаяните ѝ родители чуха за прехвалените бани в Тринидат, които Мария-Тереза, императрицата на Австралия, предпочиташе и беше направила публично достояние.

С Маджи Джеймсън, доверена бавачка и компаньонка, като придружител, те качиха красивата си дъщеря на борда на кораба и я изпратиха с надеждата, че Бог ще ѝ помогне.

Летития мислеше за Анна Лусия, как тя ги напусна на борда на кораба. Току-що навлязла в годините на зрелостта, тя притежаваше всички данни на голяма красавица.

— Тя беше най-прекрасното нещо, което светът бе виждал някога! — каза на себе си Летития, без да се сети, че такова абсолютизиране бе грях.

Него ден, Анна Лусия беше облякла бяла ленена рокля, цялата на фини бастички и изящна дантела, със сини панделки, които минаваха през специално направени за целта дупчици. Маджи държеше слънчобран над главата ѝ, който с неговите сини панделки подхождаше на роклята ѝ. Очите на всички, от палубата и кея, бяха привлечени от красивото момиче и не можеха да се откъснат от него.

Майката на Каси, облегната на парапета на кораба, щастлива от новото си преживяване, даваше на родителите си и леля си радостни уверения, че ще бъде добре и след по-малко от година ще се завърне при тях.

Уви, обещанията не бяха изпълнени.

В писмата на преданата Маджи се долавяше неясен, сдържан оптимизъм. Съобщенията на Анна Лусия бяха безгрижни, изпълнени с очарованието на непознатото място и съдържаха едно смело примирение с факта, че доктор Гординър и младият му помощник, доктор Томас, не разрешаваха прекъсване на лечението за посещение в пагубния за нея лондонски климат.

Летития оправи дантеленото си боне и приглади гънките на черната си вълнена рокля. Мисълта за болестта и смъртта на лейди Дебора събуди в нея спомена за изживяната скръб.

— Жалко за брат ѝ, сър Уилбър! — Тази отдавнашна грижа дойде като нова мисъл. Тя считаше, че всичко, което той бе направил,

го беше направил толкова добре, колкото един смъртен можеше, с болна дъщеря далече от него и съпруга, чезнеща пред очите му от страшна белодробна пневмония, която отне живота ѝ в началото на новата 1792 година.

Когато Маджи и Анна Лусия пренебрегнаха забраната на лекарите в Тринидат и дойдоха в къщи, беше много късно.

Изгубил надежда за здравето на съпругата си, той беше дал на неговата приличаща на призрак дъщеря най-вялото и тъжно посрещане, показващо липсата на интерес към всичко, освен към състоянието на скъпата си съпруга.

Летития стана и с нервни ръце започна да мести дреболиите върху масивното си писалище от техните първоначални места върху плетеното мильо.

Тя не обичаше да мисли за това, което се беше случило. Не обичаше да разваля хубавите спомени, които имаше от прелестната Анна Лусия.

Отказът на лекарите ли беше причината, която не позволяваше на детето да остане по-дълго до смъртния одър на майка си, или пълната липса на добър прием и утеха от страна на баща ѝ, бе това, което накара Анна Лусия да се върне обратно в Тринидад само дни преди смъртта на майка си?

Крачейки неуморно, Летития се опита да прогони мислите от главата си. Новината за заминаването на Анна Лусия разби сърцето ѝ. Това бе една ужасна егоистична постъпка.

Летития вдигна отново портрета, внимателно разгледа малкото лице на Анна Лусия и решително го остави долу. Като че ли и сега чуваше думите на осемнадесетгодишното момиче: „Аз не мога да помогна на мама, така че трябва да помогна на себе си. А и не мога повече да понасям този климат. Откакто не ме пускат при мама, а и татко няма време, погълнат от грижите около нея, аз не виждам с какво може престоят ми тук да помогне. Аз мога да се моля за нея точно толкова добре в Тринидад, както и тук до вратата на спалнята ѝ.“

Така, мислеше Летития, моята бедна племенница направи това, което искаше. Бързаше да се върне обратно в Тринидад и се омъжи за доктор Роберт Томас, с Маджи, която поощряваше всяка нейна стъпка по избрания път. В същото време майка ѝ умираше без нея, а сърцето на баща ѝ закоравя срещу неговото собствено дете.

Пронизващите спомени я завладяха и тя се пресегна за лепената кърпа, пъхната в колана ѝ.

Е добре, Роберт Томас от Уелс не беше наистина виновен, допусна тя, въпреки че сър Уилбър го мразеше. Той беше добър към Анна Лусия през техния кратък тригодишен съвместен живот. Малката Каси остана като утеха за нейния дядо, а може би и като порицание за него, за всичко това, което се беше случило.

Макар че брат ѝ мислеше, че Роберт Томас е един мерзавец, то на Летития нито за миг не ѝ се посвидиха парите на Анна Лусия, които съпругът ѝ бе изхарчил. Тя изобщо не се съгласи с мнението на брат си за хирургичната клиника, която той бе построил, а също и за парите, които бе вложил в едно начинание, имащо за цел обучение на акушерки.

Според нея, мъжът, който беше направил Анна Лусия съпруга и майка, макар и само за няколко кратки години, бе един достоен християнин, склонен да върши добри дела с пълното одобрение и финансова поддръжка на съпругата си.

С изключение на егоистичната постъпка на Анна Лусия, която се върна в Тринидат, в момент, когато баща ѝ имаше най-голяма нужда от нея, то истинската вина според Летития Пикеринг бе на Алида Тримейн.

Алида бе тази, която спираше сър Уилбър да направи това, за което сестра му го молеше, а именно, да замине за Тринидат, да се помири с Анна Лусия, да се срещне с доктор Томас и да подържи в ръце внучката си.

Как щеше да го благославя, мислеше си Летития, ако брат ѝ я беше послушал за Тринидат и за неговото неразумно увлечение по младата вдовица Хардинг, която го беше хванала месеци преди да изтече едногодишният траур, който благоприличието изискваше той да спази.

За неговата сестра, безразличието, което той проявяваше към дъщеря си и към спомена за лейди Дебора, беше хиляди пъти по-малко разбираемо, отколкото безразличието му към малката Касълмейн.

Сър Уилбър можеше да беснее и да се гневи на Анна Лусия, умишлено заблудила ги да повярват, че тя няма намерение да се омъжи за доктор Томас, когато отплава обратно за Тринидат. Но какво би могъл да каже за собствената си постъпка?

— Тънки устни, фини, деликатно набръчкани строги бузи — Летития издърпа кърпичката си. Докато я мачкаше и усукваше, тя мислеше за новата лейди Тримейн.

Когато сестра му го молеше да отплава за Тринидат, по времето, когато беше в траур, и да се помъчи да оправи нещата с Анна Лусия, то сър Уилбър ухажваше младата вдовица Алида Хардинг. Когато Летития го молеше да отиде да види малката Касълмейн, той очарован дундуркаше на коленете си малката русокоса дъщеря на Алида Хардинг. Докато той игнорираше всякакво съществуване на Анна Лусия и пишеше унищожителни, критични писма за прахосническия начин, по който доктор Томас харчеше парите, то той самият харчеше разточително по шивачи или за забавление на огромните тайфи приятели на Алида в Лондон и в Касълрок.

Е, тя мислеше с усмивка на удовлетворение, всички усмивки и хитрини на лейди Тримейн, всички нейни ласкателства и донесения не бяха успели да спрат Летития Пикеринг от задълженията ѝ.

Бракът му с Алида беше сключен през 1755 година, по-малко от година преди смъртта на Анна Лусия Томас. Като младоженец, съпругата, на когото бе с единадесет години по-млада от него, той съобщи ужасната новина, като направи едно въздържано, обидено признание, след което се върна при неспирните изисквания на лейди Алида, като че ли се чувстваше привилегирован да прави това.

— Пази ме от присъда над миналото — помоли се тя, вдигна портрета, без да го погледне и за момент го притисна към себе си.

Не, мислеше отново тя. Не всички хитрини на съпругата му или цялата суетност на един мъж на 42 години, който се стараеше да подхожда на своята 31-годишна жена, бяха използвани срещу нея в края на краищата.

Когато Роберт Томас умря, на нея беше дадена силата от ангелите да изпълни мисията си. Въпреки гръмогласните протести на лейди Алида, тя беше принудила брат си да ѝ отпусне значителна сума пари, която ѝ даде възможност да отиде до Тринидат и да доведе Касълмейн, а също — спомняйки си тя направи гримаса — и това странно същество от Амазония, Фронсина Сен Пиер.

Избухналата глъчка в коридора прекъсна мислите на добрата жена. Без съмнение, отново Касълмейн Томас. Нейната племенница,

призна тя единствено на себе си, беше почти толкова непокорна и буйна, колкото лейди Алида твърдеше, че е.

Летития не можеше да вини само прислужницата Сен Пиер. Тя се чудеше как един овдовял баща е толерирал тичането пред ходенето и е предпочитал викането пред говоренето със спокоен глас.

Каква странна смесица беше това дете? Емоционално и грубо, изпитващо силна любов към това диво момиче — неговата прислужница, която без съмнение показваше възможно най-лошото влияние върху него. И още, Летития се усмихна — беше невъзможно да не отговориш с любов на детето на Анна Лусия и да не почувстваш малко възбуда и злорадство, когато Касълмейн използваше учудените си, огромни очи, за да гледа открито лейди Алида, или смело да защитава правата си пред избухванията на Онора.

Ако брат ѝ я беше послушал само. Ако можеше да го накара да види глупостта от женитбата си с вдовицата, то сега Летития щеше да има власт в тази къща и можеше лесно да накара сър Уилбър да бъде снизходителен към своята внучка.

Отдала се на въображението за това, как всичко би могло да бъде, мисис Пикеринг мислеше, че ако тя беше свободна да нарежда нещата без една втора лейди Тримейн, то щеше да потърси услугите на Маджи Джеймсън.

Ах, ако Маджи Джеймсън беше на мястото на Сен Пиер, каква разлика щеше да има. Летития не завиждаше на Маджи за брака ѝ с нейния търговец на чай и благополучието ѝ в далечна Индия. Маджи бе тази, която в края на краищата беше останала до Роберт Томас, докато Анна Лусия излезе вън от опасност след раждането на детето. По общо мнение, тя бе тази, която беше обучила Фронсина Сен Пиер да продължи нейното дело, след като заминеше като новата мисис Хенри Дънлоп за Бангалор.

Тя предполагаше, че Маджи беше направила всичко, което зависеше от нея, избирайки Фронси от местното население, въпреки че последната беше малко по-голяма от едно дете, когато бе наета за тази работа. Но странно изпъстрените дрехи на тъмнокожото момиче, смешните украшения за коса, цветът на кожата ѝ бяха вълнуващи. Посмуцаващи бяха наблюдателността на прислужницата, навикът ѝ да върви тихо и грациозно из градската къща на Тримейн, ловкият начин,

по който заобикаляше целия авторитет на иконома и на домакина. Тя беше посветила себе си изцяло на малкото момиче.

Един ден тя трябваше да си отиде. Лейди Алида вече беше говорила за това и малката внучка на сър Уилбър нямаше силата да я спаси от уволнение.

Според леля й, парите на Касълмейн не бяха важни. Какво значение имаха? Нека Онора да влезе в обществото, да направи реверанс на кралицата, да се измори и изтормози от балове и ухажори, както нейната майка искаше.

Дъщерята на Анна Лусия щеше да бъде съвсем различна. Летития реши да й чете проповеди, да ръководи стъпките й и с готовност да изпълни желанието на лейди Алида относно преместването й в Касълрок, където нито сър Уилбър, нито неговата съпруга или Онора щяха да се дразнят от присъствието на детето.

В този момент от коридора тя чу страхотен трясък, бързо тичащи крака, стенание от силна болка, последвани от обвинения. Тя разпозна гласа на Онора Хардинг, след това лейди Алида заговори бързо и гласът на Каси, ридаещ и изразяващ плачлив протест.

— Виж какво си направила! — каза високомерно лейди Алида. — Тази ваза беше сватбен подарък от лорд и лейди Пойтън!

Последваха продължителни обвинения, прекъсвани от протести. Гласът на лейди Алида стана по-рязък:

— Ти не трябва да удряш Онора!

— Тя дърпаше косата ми и развърза панделката ми! — пищеше Каси, като изричаше чужди фрази от местния говор на Тринидат.

— Аз ще я ударя, както тя прави винаги! — крещеше силно Каси.

Острият креслив глас на Онора издаваше нейната наивност, колкото и да я успокояваше майка й и да винеше Каси.

— Не съм го направила! — викаше Онора.

— Направи го! — тържествуваше Каси.

Чу се и гласът на Фронси, който ясно показваше накъде клонеше нейната преданост.

Лейди Алида изглежда си беше възвърнала самообладанието:

— Ти ще заведеш Касълмейн в стаята й — нареди тя — и тя ще остане там, докато я повикам!

Летития стисна ръцете си. Каква безчувствена жена беше нейната снаха! Не можеше ли да измисли нещо по-добро за малкото

сираче, което тъгуваше за дома си, отколкото да го затваря в стаята му с мургавето, невежо момиче, което носеше ярки украшения от мъниста в косата си.

Тя поклати глава и сви устни. Лейди Алида винаги драматизираше загубата на бащата на Онора. Този призрачен мистър Хардинг, беше живял само две години след брака им, след което елегантно бе „предал Богу дух“, така че съпругата му да може най-после да осъществи мечтата си, осуетена вече веднъж, преди смъртта на мистър Хардинг — да вземе титла за себе си.

Лейди Алида не се чувстваше длъжна да помири двете малки момичета, въпреки че те бяха на една и съща възраст, и двете само десетгодишни. В действителност, тя нямаше никакви чувства към внучката на съпруга си, освен несправедливо негодувание — забеляза Летития.

Старата дама стана решително и докосна Библията си.

Когато заведе Каси далече от всички тях в имението Касълрок, тя ще се опита да направи всичко възможно за доброто ѝ възпитание. Детето беше отгледано до деветгодишната си възраст от един претоварен с работа баща, в къща, натъпкана с мърляви тъмнокожи, докато и той самият почина от треска в Чакачакаре, заразен от един беден езичник, за който се грижел по време на епидемия. Тя имаше нужда от любов и добро обучение.

Касълмейн имаше горд, но обичлив характер, мислеше леля Летития. Тя боготвореше баща си и нямаше съмнение, че обича Сен Пиер. Може би беше добре, че в този студен, скован дом на лейди Алида, бе довела прислужницата.

Детето на Анна Лусия беше разглежено, оставено без контрол. На него му беше позволено да препуска свободно яхнало коня си, да яде и пие всичко, каквото пожелае. Третирано като възрастен, то беше научило малко от местния френски и испански диалект. След това бе доведено в Англия, където даже обичаната леля Летития не беше в състояние да заличи хладния прием от страна на лейди Алида или убеди сър Уилбър да прояви родителска заинтересованост към детето.

„Бедното агънце“, Летития изправи раменете си. „Не стана така, както се надявах или обещавах, но с Божията помощ, аз ще поправя нещата!“

ГЛАВА II

Когато Джолиън, икономът на лейди Алида, дойде в спалнята на Каси да съобщи, че неговият господар желае да я види в западния салон, Фронси взе четката и гребена. Тя сложи прозрачната копринена панделка за коса, след това я смени с бледо синя и накрая реши, че без панделка ще е най-добре.

— Не бъдете нервна — предупреди тя Каси. — Направете реверанс. Слушайте внимателно и не говорете прекалено много!

Както винаги, говореше само сър Уилбър Тримейн. Той каза, че неговото жилище в Лондон не е място, където децата могат да тичат нагоре-надолу по стълбите и по коридорите. Нито пък е място, където парчета кейк могат да се взимат от масата и да се оставят на други места. В действителност той повтори всички неща, които лейди Алида се беше постарала да каже на Каси няколко дни преди това.

Тя искаше да обясни за кейка, за това, че един път беше оставила едно парче настрани, за да го занесе на Фронси, но бледите, големи очи на нейния дядо я фиксираха и всичко, което можеше да направи бе само да преглъща и да кима с глава.

— Харесва ли ти тук? — седнал с аристократична стойка, той зададе въпроса, в който личеше една скрита заповед, на която тя трябваше да се подчини и отговори положително.

Каси кимна бавно с глава.

— Опитвам се да не забравя, че мама е живяла веднъж тук.

Тя се чувстваше много притеснена, защото не беше лесно да стоиш прав на тъмночервения килим пред богато украсената с дърворезба маса, където стоеше той, и да не обръщаш внимание на всички чудни неща: тежки предмети за притискане на хартия, сребърни ками, странни птичи яйца, малки вечни букети под стъклен похлупак.

„Възможно бе, мислеше тя, мама да е събирала тези деликатни сини птичи яйца или малките букети цветя, които стояха сега там“.

Тя стоеше, гледаше дядо си и чакаше.

— Е да — каза сър Уилбър, след като я бе наблюдавал известно време.

Той се закашля и я разгледа внимателно отново. Към едното му око бе прикрепено кръгло стъкло, привързано с черен шнур. Той свали стъклото и започна усилено да го лъска.

— Това беше много отдавна, Касълмейн. Сега, както знаеш, Онора е малкото момиче на тази къща. Ние с майка ѝ смятаме, че тя не трябва да страда от една гостенка, която хвърля ценни вази по нея в изблик на гняв. Едва ли изглежда естествено, Онора да бъде изгонена от нейния собствен дом от гостенка, която вика по нея на един странен език, който тя даже не може да разбере.

Той продължи да говори в същия дух и със същите факти, които Каси вече беше чувала неведнъж от лейди Алида.

Изведнъж тя започна да обяснява за вазата, но се сети, че не трябва да го прекъсва, така че наведе глава, като го слушаше и си представяше, че това е начинът, по който дядовците винаги се държат с внуците си.

След известно време тя вдигна главата си високо. Това беше един неволен жест, на който не можеше да устои, когато се споменаваше името на баща ѝ. Нейните големи кафяви очи не се откъсваха от лицето на дядо ѝ, докато той говореше.

Лице в лице с нейния непоколебим, пронизващ поглед и високо вдигната глава, той се почувства неудобно и стана неспокоен.

— Ще те помоля да не приемаш това грубо изражение — каза той най-после.

Тя присви очи въпросително, продължавайки да го гледа по същия изпитателен и непочтителен начин. След малко той смени мястото си на стола, така че да може да гледа над нея.

— Не е твоя вината, че ти нямаш повече дом нито баща — каза лорд Уилбър, като че ли това беше една идея, която току-що му бе хрумнала. — Но аз мисля, че ти ще се съгласиш, Касълмейн, че това не е вина нито на лейди Алида, нито на малката Онора. Това, в края на краищата, е техният дом. Ако беше показала дружелюбност, самоконтрол и благоприличие, както аз очаквах в случая, щеше да бъде възможно да живееш тук, без да безпокоиш никого.

Той въздъхна със съжаление.

— Както стоят нещата, нищо друго не може да се направи, освен да те изпратя с леля ти Летития в Касълрок. Там тя, без съмнение, ще може да въведе дисциплина и ред в своеволния ти и упорит характер, който баща ти очевидно не е могъл или не е желал да обуздае.

Отново нейните пронизващи кафяви очи отразяваха неговото собствено сурово изражение и той вдигна предупредително пръст.

— Трябва да се научиш да бъдеш полезна, млада лейди! Десет години не е прекалено рано, за да усвоиш някои умения в бродирането, домакинството и в благочестивото поведение. Против желанието на лейди Алида, аз реших, че можеш да задържиш твоята прислужница от Тринидат.

Той вдигна ръце и въздъхна отново:

— Твоето идване тук беше свързано с разходи. Пътят на Летития и на още двама души — на теб и твоята прислужница — не е малък разход. Твоят баща, който щедро изхарчи състоянието от личните капиталовложения на майка ти, не те обезпечи, така че един ден ще трябва да работиш. Възползвай се от случая в Касълрок да развиеш способности, които ще ти помогнат да си печелиш хляб, когато пораснеш.

За пръв път Каси се усмихна. Това беше една особена, многозначителна усмивка на зрял човек, която сър Уилбър не можеше да разбере, но тя го направи нервен и малко засрамен.

Сър Уилбър Тримейн побърза да си възвърне контрола над ситуацията.

— Ти ще тръгнеш за Касълрок утре сутринта, когато леля ти се приготви!

С усмивка на задоволство той показа, че срещата е свършила.

— Има ли нещо, което желаеш да кажеш?

Тонът му беше такъв, че изразяваше неговата сигурност, че тя няма какво да каже.

— Радвам се за Фронси и за Касълрок — спокойно му отговори Каси. — Съжалявам за вазата, която счупих, и за татко.

— Какво означава това? — Сър Уилбър се наведе към нея нервно.

— Съжалявам, че вие не го познавате. Той никога не взимаше нещо. През целия си живот той даваше.

Каси почувства, че сълзите ѝ напират, и наведе глава, като се поклони.

— Благодаря ви, дядо, и довиждане.

Тя си наложи да се оттегли бавно. Сама в главния коридор, тя даде воля на сълзите си и се затича нагоре по стълбите към Фронси.

Тринадесетгодишната Каси, остави бавно настрана салфетката и като се заслушваше, да не би да идва леля ѝ Летития, отиде безшумно до колоната на прозореца на стаята за шиене на втория етаж.

Доколкото можеше да види от кухнята в Касълрок, вътрешният двор беше празен.

Мейсън — домакинът, и Иан Фипс — прислужникът, вероятно още изнасяха мебелите на поляната, за да приготвят музикалния салон за пристигането на лейди Алида и Онора. Леля Летития, сложила едно батистено прашно боне, вместо обичайното дантелено, може би наблюдаваше работата им. Фронси имаше още много работа, докато излъска големия сребърен сервиз. Нети, готвачката, която, както Каси добре знаеше, виждаше всичко, би трябвало да хока и да заплашва помощничката си Дисмес.

Ако се движеше бързо, преди леля Летития да се сети да надзърне в стаята, то с малко повече късмет можеше да стигне до конюшната и да задоволи това лудо желание, което пулсираше в нея, откакто за пръв път чу за очакваните посетителки от Лондон.

Само да можеше да яхне Стартбрайт и да се понесе на свобода! Ако двамата можеха да се загубят за не повече от час под идеалната синева на това небе, препускайки през зелените гори, изпъстрени с играещите сенки на листата! Тя знаеше, че това ще ѝ подейства като балсам, за да запази необходимото спокойствие при посрещането на гостите.

Ако можеше да язди сама със Стартбрайт, тя беше сигурна, че ще намери сили, за да изтърпи безкрайните, празни брътвежи на лейди Алида и обидите на Онора.

Поглеждайки износената си пола за езда, отдавна захвърлена от Онора, Каси беше радостна, че гардеробът ѝ бе така ограничен, че тя я носеше като всекидневен костюм. Това означаваше, че няма да загуби нито минута, за да стигне до конюшната, където Били Хънт ще ѝ

помогне да оседлят Стартбрайт. Той никога няма да каже, че я е видял да заминава.

Тя изведе коня с цвят на канела и в лек галоп те пое по пътя, който и двамата харесваха най-много. Животното подскачаше при всяка стъпка, като държеше великолепната си глава нагоре и нащрек, стъпвайки с една гъвкавост, която Каси усещаше в кръста си и с кръвта си. Тя помилва дългия, грациозен врат с чувството, че двамата — конят и ездачът, изпитват еднаква радост от бягството от еднообразната пасивност.

Изглежда Стартбрайт знаеше, че днес ще отидат на тяхното любимо място — Бийчскейп. Каси можеше да почувства силното му желание, което отговаряше на нейното собствено нетърпение.

Беше намерила красивото имение, наречено Бийчскейп случайно, само преди година. Този факт, в почти тригодишното ѝ пребиваване с леля ѝ тук, в Касълрок, изглеждаше чудно нещо за нея. Тя мислеше, че познава всички пътеки, всеки сантиметър от заобикалящата местност. Хиляди пъти беше яздила по всички удобни за тази цел пътеки. Беше препускала до черковния двор, яздейки в тръст бе минавала през селото, беше галопирала със скокове през нивите на наемателите на сър Уилбър и мечтаейки беше яздила раван през всяка ливада и през всеки поток.

По онова време, в един момент, когато нейното младо сърце се бе разбунтувало срещу еднообразието на живота тук, тя откри безмълвното величие на Бийчскейп.

Един ден, водена от Стартбрайт, пое по най-безинтересната от всички пътеки в Касълрок. Преминаха диагонално през земите, които даже пазачът на дивеч на Тримейн не желаше да прекоси, тъй като бяха осеяни с опасни скалисти издатини и не беше сигурно дали някога човешки крак е достигал до тези непознати възвишения. Най-после стигнаха до едно очарователно, привидно запустяло място, покрито с мъхести треви, трептящи сребърни букови дървета, високи, рушащи се стени и заключени порти. Така тя видя за пръв път замъка в имението Бийчскейп.

Всяка нощ оттогава Каси преживяваше откритието си стотици пъти, преди да заспи. Всеки път чувстваше сърцето си да бие от радост при този спомен. Чувството на мистериозност и усещането, че тя беше предопределена да открие единствената порта, чиято ключалка повече

не държеше, възторгът на Стартбрайт крачещ в хладния, тих двор на красивата, стара крепост, мисълта за всичко това често я спохождаше.

Беше като спомена за белите каменни стени, съживени от лозници и цветя, които тя бе отнесла от Тринидат. Не че Бийчскейп приличаше по някакъв начин на къщата на баща ѝ в Порт ъв Спейн, но и двете разпалваха в нея някакви странни, носталгични багри и рисунки, които съществуваха почти видими в съзнанието ѝ. Способността им да я вълнуват, благодарение на любовта и благоговението ѝ, изглежда я изпълваше с едно неуловимо чувство на притежание.

Може би беше така, защото толкова малко неща трогваха сърцето ѝ по време на пребиваването ѝ в Касълрок.

Тя беше пораснала и благодарение на преданата леля Летития бе усвоила не само бродирането, но и историята, аритметиката, бе придобила някакви познания по география, астрономия, латински и френски език. Жадна за живот, тя беше изчела на един дъх книгите от бедната библиотека на сър Уилбър и отегчаваше леля си с безумни предположенията за света отвъд стените на Касълрок.

Касълмейн Томас жадуваше за един свой свят, който имаше много малко общо със строгия свят, който Летития Пикеринг бе наложила в Касълрок. След като прие добрината и любовта на леля си като благословия, Каси невинаги се примиряваше мълчаливо с начина, по който стояха нещата, страдаше и се разкайваше, когато се бе противопоставяла, бореше се със своето собствено чувство на безнадеждност и заедно с леля си се молеше на Провидението да ѝ даде силата да може винаги да се държи така, както тя добре знаеше, че трябва, но невинаги успяваше.

Тогава тя откри Бийчскейп, видя го в спокойната, мека, слънчева светлина на летния следобед, зашеметена от вълнение, каквото не беше изпитвала от години. Това беше радост. Като че ли тя бе намерила най-после своя истински дом в Англия. В бляновете си тя се чувстваше притежателка на всичко, което беше открила. Плод на фантазията — призна тя. Но само на нейната собствена! Бийчскейп нямаше нищо общо с Фронси, с леля ѝ, с лицемерната домакинка Мейсън или с който и да е от Касълрок. Преди всичко това беше едно съкровище, за което Онора, майка ѝ и сър Уилбър не знаеха нищо. За да го държи изолирано от всички тях, Каси стигаше до границите му много рядко,

като запазваше спомена от всяко посещение и мислеше за него, докато яздеше по обичайните пътеки на Касълрок. Тя оставяше действителните посещения за такива редки случаи, когато имаше достатъчно време и никой не я наблюдаваше.

При първото им посещение изглеждаше, че Стартбрайт едва ли ще се помръдне от хребета на хълма. Тя мислеше за това време, когато бавно се спускаха по хълма и приближавайки подножието му, видяха река с висок, стар, но още запазен мост. Отвъд се бе ширнало зелено пространство, наред което на един тъмносив камък бяха издълбани букви с името на Нейно височество кралица Елизабет, съобщавайки, че тя е удостоила с благоразположението си Бийчскейп, пребивавайки в него през 1565 година.

Тъй като Стартбрайт стоеше невероятно мирен, Каси пое към мястото, където кралица Бес беше веднъж посрещната така великолепно. Замъкът беше направен от сив камък, наполовина скрит от редици дъбови дървета. Сиви кули се издигаха от двете страни, а на покрива между тях стояха ветропоказатели със сложна изработка. Крилата на централната част имаха малки прозорци с оловни стъкла, но тези на голямата зала в центъра бяха удължени. Каси беше виждала такива високи прозорци само в катедралите в Лондон.

На слънчевата светлина, при това първо посещение, прозорците на Бийчскейп блестяха, а голям брой врани от съседната гориста местност, кръжаха над коня и ездача.

Тя се почувства нерешителна и плаха, като че ли беше омагьосана. Каси завърза Стартбрайт за един стар кол, направен за тази цел на двора, и се изкачи горе, за да надникне през високите прозорци. Тя можеше да види облицованите стени, на горния край, на които бе изработена една процесия от птици, животни и дървета, направена от цветна мозайка. Огромен полилей от метал — майсторски изработен, висеше от средата на един разкошен, украсен със златни орнаменти таван. Даже празнотата на Бийчскейп й говореше.

Лекото цвилене на Стартбрайт я върна в действителността. Това, каза му тя, е тяхното последно посещение в Бийчскейп, докато продължи гостуването на лейди Алида в Касълрок. Конят се изправи на задните си крака, готов да изпълни всяко нейно желание. Каси се засмя, но след това въздъхна.

Дано Онора не настоява да язди Стартбрайт! Беше толкова несправедливо такъв смел, красив кон да има един тронав, непрофесионален, жалък ездач, който смята, че употребата на камшика доказва превъзходството му.

Лицето на Каси изразяваше гняв. Даже Били Хънт признаваше, че бе трудно за Стартбрайт да има Онора за ездач. Тя стисна устните си решително и мислено обеща на леля Летития да не се прозява или да показва безразличие, когато лейди Алида започне безкрайната сага за нейната трагична любовна история с виконт Колеман, само Стартбрайт да бъде пощаден от непохватността на Онора.

Да. Тя ще се преструва, че слуша всичко и няма да хапне даже една хапка от месото, когато лейди Алида ги направи отново съпричастни към съдбата на трагично удавилия се в чуждото пристанище виконт, за когото е била сгодена. След това се преминаваше през краткия ѝ брак с бащата на Онора, измамил я, като не ѝ признал преди брака им за несигурното си здравословно състояние. Накрая, Каси трепна при мисълта за това, следваше декламация за трудностите, понесени от храбрата вдовица с малкото момиченце и последната триумфална любовна история с дядото на Каси.

Тя отметна гъстата си кафява коса примирено. Ако тя бе слушала всичко това сто пъти, то бедната леля Летития го бе чувала хиляди пъти. Като се усмихна мрачно на себе си, в самотата на този свят отвъд Касълрок, Каси въздъхна и докосна шията на Стартбрайт. Вдигайки погледа си, тя забеляза кон и ездач, застанали неподвижно на пътя ѝ.

Младият мъж беше вероятно деветнадесетгодишен, висок, широкоплещест и безспорно красив. Той не носеше перука. Беше облякъл само една отворена бяла риза над панталоните, без съмнение, ушити при най-добрия лондонски шивач. Неговите очи, най-дълбокото, най-променливото синьо, което тя беше виждала някога, светеха с гняв.

— Нарушавате границите на владението! Вие нямате работа тук.

Каси можеше само да стои безмълвна и да гледа гневните сини очи, усещайки заблудата му от износената пола за езда и избелялата блуза, с които бе облечена. Тя разбра, че той я мисли не за това, което бе в действителност.

Хубавият му дорест кон показваше нетърпение. Конникът запита:

— Коя, по дяволите, сте вие и откъде идвате?

Тя не намери какво да каже, тъй като мислеше за ужасното състояние на старите си ботуши, които също износваше. Всичко, което можеше да направи, бе да стои и да среща погледа му.

— Глуха ли сте, няма или и двете?

— Нито едното, нито другото — усмихна се тя накрая. — Аз съм един нарушител, но не мисля, че има нужда да знаете името ми, така че само ще се извиня и ще си тръгна.

Гневното му изражение се бе смекчило. Сега той я изучаваше със сянка на съмнение и любопитство в очите.

— За къде ще тръгнете?

— Касълрок. Имението на сър Уилбър Тримейн.

— Вие не идвате оттам! — обвини я той.

— Оттам идвам, наистина.

Той поклати пренебрежително глава, съмнявайки се в нейното твърдение.

— О, не! Вие не сте оттам!

— Ако аз отричам това, което вие казвате, а вие отричате това, което аз казвам, така до никъде няма да стигнем. Така че аз ще се извиня отново и се връщам в Касълрок.

— Дори за мъж ще е трудно да дойде от Касълрок дотук, от тази посока. Очаквате да ви повярвам, че просто сте се изкатерили по тази отвесна скала? Че сте скачали от камък на камък, за да стигнете до мястото, където стоите сега, без конят ви да се покрие с пяна и без да разрошите косите си? О, не! Не може да бъде! Кажете ми откъде сте?

— Защо трябва да се излагам на риска, да не ми повярвате отново?

Каси леко дръпна юздите на Стартбрайт, за да го обърне и да поемат по пътеката, по която бяха дошли.

— Спрете! — повиши глас гневно той. — Останете там, където сте, докато свърша с вас.

Каси намали хода на Стартбрайт и го погледна въпросително. Веждите ѝ се повдигнаха.

— Първо, аз съм един нарушител, на когото е казано да си върви. След това, когато се опитвам да си тръгна, ми казват да остана!

— Вие изпълнявате и двете команди много зле!

— Може би причината е в начина, по който ги давате.

— Вие сте извънредно дързък, малък лъжец!

Стартбрайт, винаги реагиращ на докосването на Каси, откликна мигновено на нейната мълчалива заповед и започна да слиза по пътеката.

Красивият дорест кон на младия човек ги настигна веднага. С едно възклицание, той опъна юздите на коня, подкара го близо до главата на Стартбрайт и принуди Каси да спре.

— Желая да говоря с вас — раздразнението му бе очевидно.

— Вие току-що ме нарекохте лъжкиня и досадница, така че нека това да е изходната ни точка — избухна тя.

Очевидно, против волята си, той се разсмя, като яздеше с дорестия си кон на няколко стъпки от нейния и внимаваше да не изостава от нея.

Каси също се разсмя и леко потупа Стартбрайт, за да го успокои.

— Нека погледнем нещата от друг ъгъл — каза младият мъж. — Често ли напускате Касълрок и яздите през целия този път дотук? Това, което виждате да ви заобикаля, ви кара да се чувствате свободна?

— Наистина го правя. Толкова често, колкото имам възможност. Колкото до чувството за свобода, аз също го имам. Намирам старата, счупена ключалка, след това се възхищавам на сребърните пейки, лежа под сянката на някое дърво в гората, бера иглики, събирам ягоди и даже се опитвам да гледам през прозорците на замъка. Пазачът ще ви каже обаче, че оставям всичко точно както го намирам, без да повредя някоя клонка или стрък трева, която расте тук.

Той я разглеждаше изненадан и като че ли бе съгласен с това, което тя казваше.

— Намерили ли сте долчинката на папратите? Знаете ли, че много отдавна тук бяха правени опити да се засеят тютюневи растения, донесени от нашите колонии в Америка? Не съвсем успешни, но нека да ви покажа.

Тя го последва, като че ли това беше най-естественото нещо в света. След известно време те завързаха конете и той ѝ показа овощната градина, занемарената зимна градина, басейна със златните рибки, голямата пещера, вкопана в земята, цялата от камък и желязо и здраво заключена. Вътре, окачени на големи куки, висяха запаси от

шунка, овнешко, говеждо, дивеч, филета от еленско месо и парчета пушени прасета.

Едва тогава той ѝ разказа за себе си. Името му бе Кингсли Латам. Той изглежда очакваше някакъв отговор от нея, който тя бе неспособна да му даде, не от незнание. След пауза Кингсли каза, че е напуснал Оксфорд, за да отиде в банката на чичо си в Париж, където го очакват, за да се подготви и присъедини към френската фирма.

— Трябваше — каза той — да наема още слуги, за да помагат на моя стар пазач, и да разгледам още веднъж Бийчскейп, преди да прекося Канала^[1].

— Искате да кажете — промълви тя със страхопочитание, — че Бийчскейп е вашият дом?

Те седяха на един каменен перваз в двора с фонтана. Каси, с напуканите си ботуши за езда, с безцветната си пола, която отдавна трябваше да бъде изхвърлена, седеше рамо до рамо с младия Латам. Това нещо бе толкова поразяващо, че не се сети да му завиди за неговото съкровище.

Той я погледна недоверчиво.

— Казвате, че сте от Касълрок — сигурно знаете нещо за мен и Бийчскейп?

Каси поклати глава.

— Вие сте нова в персонала на домакинството?

Тя се разсмя и призна печално, че това бе точното описание на нейното положение.

— Ако служите на лейди Алида, би трябвало да знаете всичко за моя вуйчо Адриан — природеният брат на майка ми, виконт Адриан Колеман.

Неговият глас я предизвикваше. Каси отмести очите си от арката дървета покрай замъка, като мислеше, че титлата не ѝ бе непозната. С нетърпелив тон Кингсли я осведоми:

— Той и лейди Алида бяха сгодени от дълго време, но вуйчо ми се удави.

Каси побърза да се извини и да признае, че бе чувала историята, но никога не беше я свързвала с удивително прекрасното място Бийчскейп.

В очите му се четеше съжаление и скептицизъм.

— Аз познавам лейди Алида доста добре — каза бавно той. — Ако вие наистина сте от Касълрок, би трябвало да сте чували за виконт Адриан.

— Аз чувам често за него, но рядко си давам труд да слушам — призна виновно Каси.

— Коя сте вие? — заповедният тон от тяхната първа среща се долавяше отново в гласа му. Той се отдръпна от нея с недоверие, очевидно неспособен да повярва, че една прислужница може да бъде толкова невнимателна, или че един член от семейството може да бъде толкова бедно облечен.

— Не вярвам, че вие идвате от Касълрок, или дори, че знаете фамилията на сър Уилбър Тримейн — каза бавно той.

— О, но аз съм оттам — Каси искаше да върне доверието и приятелското чувство, което само до преди минута се четеше в очите му. — Наистина съм от там! Аз съм внучка на сър Уилбър, но не се виждам много често с лейди Алида. Може би не я слушам много внимателно. Стартбрайт и аз често яздим дотук. Той е много добър кон, а аз съм много добър ездач.

— Виждам, че е така — каза той и взе ръката ѝ. — Защо трябва да живеете тук самотно, когато дъщерята на лейди Алида — Онора, се весели в лондонското висше общество?

Погледът ѝ беше пряк, когато му отговори.

— Дядо и лейди Алида искат да бъде така, но да ви кажа право, най-добре е Онора и аз да бъдем разделени.

Кингсли Латам извика от удоволствие, като чу това.

— О, колко добре познавам Онора! Когато тя беше на около седем години, аз изпитвах огромно удоволствие да я държа с главата надолу над ваната с вода, докато златните ѝ къдрици се намокрят и добият непристоен вид. Тогава, за мое нещастие, бедната ми майка ми припомняше вкуса на каиша.

Каси ликуваше от удоволствие, но споменаването на наказанието я накара да се сети, че може и нея да я сполети същото, ако не побърза да се върне в Касълрок.

— Трябва да се връщам, преди да е станало тъмно — каза му тя. — Онора и лейди Алида пристигат от Лондон и всички сме под пара, за да подготвим посрещането им. Аз изоставих работата си, за да дойде в Бийчскейп.

— Радвам се, че сте го направили.

Проницателните, блестящи, сини очи й показваха със сигурност, че той наистина го мисли.

— Приятно ми е, че се запознахме, Кингсли Латам — тя повдигна главата си и подаде ръка. — Вие сте първият ми английски приятел.

За момент изглеждаше, че Кингсли обмисля положението. След това направи бърз поклон над предложената му ръка.

— Как трябва да ви наричам? — попита той.

— Кръстена съм Касълмейн Томас, но Каси ми харесва повече.

— Каси. Това име ви отива. Бих желал да не заминавах за Париж, или да имах възможността да идвам по-често на това място, което вие обичате толкова, колкото и аз.

— Ще отворите ли замъка някой ден, за да живеете в него? — попита тя и едно чувство, но не на завист, премина през нея.

— Не мога да реша. Ако трябва да бъда френски banker, то това ще бъде една безразсъдна постъпка. Ако трябва да тръгна да пътувам по моретата — това може да стане.

— По море?

Каси остана поразена от тази нова възможност. Изглеждаше изключително неподходящо за един бъдещ banker.

— Това е една моя стара мечта, която съм оставил да отлежи. Майка ми и сестрата на моя пастрок имат много банкови дела, които трябва да бъдат ръководени, за да ми позволят да послушам сърцето си и да стана моряк.

— Аз ви пожелавам да имате това, което искате, Кингсли. Толкова малко хора имат тази възможност.

В продължение на една дълга секунда, неговите сини очи я гледаха втренчено.

— Бих желал да говорим с часове — каза той и взе отново ръцете й — един ден, ако някога наистина отворя Бийчскейп, искам тук да има една господарка, която да може да язди като вас и да говори така честно и откровенно, както вие можете. Може би е по-добре да обмислите възможността да живеете тук и да се омъжите за мене.

С проницателно, сериозно изражение и царствен поглед, който старите дрехи на Онора не можеха да омаловажат, Каси погледна към него, докато усмивката изчезна от лицето му.

— Имам намерение — каза тя с една неотстъпчивост, която подхождаше повече на възрастен човек, отколкото на едно момиче — да постъпя така, както майка ми е направила преди мене. Аз ще се омъжа, само ако обичам и съм обичана и никаква друга причина няма да е в състояние да промени решението ми.

Докато яздеше към къщи, тя виждаше в съзнанието си изражението му, когато слушаше нейното последно изявление. Той имаше вид на човек, който си бе играл с дете и беше открил, че тя в действителност е напълно зряла.

Когато Стартбрайт я носеше бързо през последните слънчеви лъчи на този незабравим следобед, Каси си спомняше отворената бяла риза, необикновените сини очи, този израз на мигновено замайване и изненада. Досада или удоволствие бе изписано на лицето на Кингсли Латам от Бийчскейп?

[1] Канала (англ.) — наименованието на Ламанша. ↑

ГЛАВА III

След като леля Летития я беше отпратила в стаята ѝ, недоволна от недовършеното ѝ ръкоделие, Каси седеше, без да обръща внимание на леката вечеря, която Дисмес ѝ беше донесла на поднос. Тя не беше нито гладна, нито сърдита. Една странна умора я бе обзела.

Леля Летития не беше виновна за това. Наказанието винаги причинява повече болка на този, който го налага, отколкото на потърпевшия. Каси обичаше леля си, въпреки нейната склонност да гълчи и да поучава. Нейната тъга нямаше нищо общо и с идването на Онора и майка ѝ. По-скоро имаше някаква връзка с този следобед, който още я вълнуваше. Тя чувстваше живота по нов начин.

Действайки импулсивно, както винаги, когато я налегнеха мрачни мисли, тя остави подноса с храната недокоснат и се изкачи по тесните стълби, които водеха към помещенията на прислугата.

Тя влезе в стаята на Фронси, отиде до шкафа, взе дрънкулките, които висяха там, и се разположи върху леглото.

Обзе я едно чувство на замечтаност, същото, което почувства, когато се върна в Бийчскейп. Фронси беше още в кухнята. Беше забравила, без съмнение, вечерята си нарочно, намирайки си работа в последната минута, за да се озове на масата на прислугата именно когато Фипс се появи, след като бе свършил със задълженията си към леля Летития.

Ян Фипс беше обучен още като малко момче за тази работа от лейди Дебора. Сега той беше красив тридесетгодишен мъж, овдовял твърде рано. Проявяваше удивителна коректност и се отпускате единствено пред Фронси.

Тя изглежда събуждаше в него нежни чувства и един светъл отклик, за съществуването, на който самият той даже не подозираше.

Каси го беше виждала да наблюдава красивото, мургаво момиче с една смесица от копнеж и възхищение, които леля Летития не бе забелязала, но Мейсън и Нети намираха противни.

Случайно намерила цял куп дрънкулки, които Фронси беше донесла от Тринидат, Каси се видя заобиколена от завързани с връв шушулки от различни растения. Гердани от яркочервени мъниста, къса кожена каишка, на която бяха нанизани много пръстени. Тя си поигра за момент с блестящия златен пръстен с гравирани куб отгоре, изпробва пиринчения пръстен с камък от синьо стъкло и потърси третия пръстен от матово олово със старомоден черен камък, монтиран много високо, на чиято повърхност бяха гравирани няколко нечетливи знака.

Украшенията и спомените, които Фронси бе донесла от Тринидат, включваха един колан от черупки, необикновено дълга, тясна, празна чанта от ярки мъниста и изцапани жълти пера. Имаше и едно замъглено огледало, което едва ли бе по-голямо от нокът на мъжки палец, поставено в рамка от мръсна дантела и прикрепено към една увита с панделка пръчка, която служеше за дръжка.

Каси знаеше, че баща ѝ смята такива неща като мъниста, чанта от пера, муски и талисмани за един опасен заместител на лекарствата. Ето защо тя не разглеждаше с особено удоволствие цялата колекция на Фронси, но в крайна сметка, всичките тези неща успяваха да я разсеят малко.

Онора беше нарекла цялата тази купчина от колоритни, нищо неструващи чудновати неща — „муски за магии“.

За Каси беше по-различно. Те ѝ даваха усещането за настроението и багрите на Порт ъв Спейн — Тринидат.

За Фронси Сен Пиер те бяха символ на времето на безгрижните дни, ленивия смях от високите балкони, виковете на продавачите по улиците и нощите, изпълнени с креолска музика.

Съвсем естествено бе дреболиите, които Фронси беше събирала като дете, да имат сега, когато бе откъсната от корена си в Западна Индия, много по-голямо значение за нея, отколкото бе истинската им стойност.

Каси разбираше това. Тази колекция беше за Фронси това, което беше за Каси възможността да поседи в стаята ѝ, отдадена на спомени за отдавна отминал период на доволство, безоблачно небе, любов и другарство, които бяха загубени завинаги.

Една болка от силен копнеж за изминалите дни, когато тя беше обожавана от нейния внимателен, всеотдаен и щедър баща, премина през нея.

В тази стая тя винаги чувстваше очарованието на Тринидат. То се усещаше от всички неща върху тоалетната масичка на Фронси, жълто-зелените муселинови пердета и отровназелената покривка на леглото, която винаги ужасяваше леля Летития.

Вкусът на Фронси към ярките цветове и всичките ѝ вещи можеха да изпълват лейди Тримейн с отвращение, но за Каси това бе разбираемо. То беше част от всичко, което тя обичаше в своята компаньонка и в Тринидат.

Спомените се върнаха назад, когато тя придружаваше своя баща — лекар в „Квартала“. Красиви стройни жени с високо навити около главите им тюрбани ги поздравяваха. Малки деца, облечени в рокли с шлейфове, които метяха прашните улици, докато играеха, молеха баща ѝ за бонбони, които той винаги носеше.

В тесните стаички Роберт Томас се грижеше за беззъби старици, брадясали мъже със страшни изгаряния от киселина, станали при злополука по време на работа, или спасяваше нежни малки бебета с кожа, която имаше цвят на черупка на орех.

Често в тези тесни, мизерни стаи тя беше виждала точно такива ръчно издялани дървени закачалки, като тези на Фронси, на които бяха натрупани нанизани от нищо неструващи гerdани от синци и изкуствени брилянти, гордо изложени на показ като съкровища.

Внезапно Бийчскейп се появи в съзнанието ѝ и тя видя очите на Кингсли Латам, които светеха като скъпоценни камъни. Почувства погледа му, който изразяваше една вълнуваща смесица от неприязън, любопитство и въздържано одобрение.

От допира с огромния камък от огърлицата на Фронси до бузата си тя почувства, че нещо в нея се надига и устремява към него — някакъв сляп натиск от желание, който да може да го държи настрана от Париж, настрана от корабите, които той обичаше толкова много, настрана от всичко, освен от Бийчскейп. Нейният Бийчскейп.

Тя не разбираше каква бе причината за желанието ѝ, което искаше да му внуши от разстояние. Знаеше само, че то бе най-истинското нещо от всичко, което ѝ се бе случило, откакто свободните дни, прекарани с баща ѝ в Тринидат, бяха безвъзвратно отминали. То бе определено по-въздействащо и изпълнено със значение, отколкото очакваното посещение на лейди Алида и Онора в Касълрок.

Даже по-силно, установи с изненада тя, от ревнивото чувство за собственост, което изпитваше към Стартбрайт.

Кингсли Латам. Имаше ли присмех в очите му, когато го нарече свой приятел? Тя се страхуваше, че може да е така, но не съжаляваше за твърдението си.

Тя си играеше с пурпурните огърлици на Фронси, като ги увиваше около пръстите си. Отново видя дорестия му кон, наречен Карим, и неговия ездач, видя себе си да стои до него на каменния перваз между буквите дървета.

Фронси влезе засмяна, с блестящи очи, тъй като бе пила кафето си заедно с Фипс.

— Знаех, че ще те намеря тук. Погледнах в стаята ти и видях подноса с храната, до която не си се докоснала. Какво ще кажеш, ако мис Летития отиде да те потърси?

Тя се настани в стария стол-люлка и изправи главата си, която бе украсила с гребенчета и нанизани в косата ѝ мъниста.

Каси не обърна внимание на въпроса, поклати ръката си, накичена с украшения и седна на леглото:

— Фронси, срещнах едно момче — или по-точно един мъж, струва ми се. Той е собственик на красивото имение Бийчскейп. Днес, когато яздих там, той искаше първо да ме изгони, но след това промени решението си и ме разведе из цялото имение.

Значението, което имаше за нея този факт, бе изписано на лицето ѝ, както и радостта, че има да съобщи нещо толкова важно на Фронси.

— Какво говорите? Боже мой!

Фронси старателно прибра гривните, герданите и пръстените от ръката на Каси и ги сложи внимателно на дървената закачалка.

— Когато не ви видях на масата за шиене, аз реших, че сте отишли, галопирайки с коня си до някое скрито място.

— Той не можеше да повярва, че мога да яздя по стръмната пътека — продължи Каси възбудено, едва долавяща думите на Фронси.

— Един ден той ще ме разведе из целия замък, за да ми го покаже. Само че за това ще е необходима цяла седмица, а той няма да бъде тук. Трябва да замине за Париж, за да се занимава с банковите дела на майка си.

Мургавата жена застана внезапно нащрек. С ръце на кръста тя внимателно разглеждаше красивото лице на момичето пред нея.

Във втренчения поглед на младото момиче не се забелязваше колебание.

След минута Фронси отиде до леглото, обгърна Каси с ръце, хвана я за брадичката, повдигна нагоре главата ѝ и се наведе над нея, за да я разгледа по-отблизо.

— Госпожичке, знаете ли кой е този мъж — момче, за когото говорите, чуруликайки като птичка и с тази скрита вътре във вас усмивка?

— Виконт Кингсли Латам — Каси обичаше звука на името му. — Неговият вуйчо е бил сгоден за лейди Алида много отдавна. Той иска да постъпи във флота и... — гласът на Каси заглъхна свенливо, когато си спомни неговите специални изисквания към бъдещата господарка на Бийчскейп.

Тя преглътна и всичко, което можеше да направи бе да посрещне изпитателния, втренчен поглед на Фронси. Почувства как една топлина залива бузите ѝ и те се изчервяват.

„Etonner! Нещастие!“ — мислеше си Фронси, изразявайки се на езика на Тринидат, грешка, която тя рядко правеше. Тя притвори очи и ги отвори бързо.

— Добре.

Изглежда искаше да изчерпи цялата тема на разговора им с тази дума и не можеше да бъде безпокоена повече по този въпрос.

— Направили сте чудесна разходка, но недовършените салфетки ще ви очакват и утре.

Тя стана и постави бижутата си обратно в шкафа.

— Беше удивително — призна Каси. — Конят на Кингсли, Карим, е великолепен, дорест кон с най-красивото седло и юзди, а ботушите му за езда подхождат повече на един крал. Той...

Фронси взе и двете ръце на момичето в своите.

— Той изглежда точно така, както Ян ми го описа. Целият — усмивка и презрение, злоба и изтънченост. О, можеш да бъдеш сигурна, че аз съм го разпитвала за този тайнствен Бийчскейп, където ти яздиш, когато никой не те наблюдава. Виконт Латам от Бийчскейп.

Стресната от осведомеността на Фронси, Каси кимна с глава.

— То е част от това, което лейди А. поръча.

— Предполагам, че тя щеше да бъде негова леля или нещо подобно — допусна Каси, вече простила на Фронси за това, че знаеше

за Бийчскейп.

Бил Хънт вероятно я беше подозирал в такова нещо и бе казал на Фипс, но това в действителност нямаше значение. Тя продължи разказа си.

— Той ми каза в коя година всяка една от кулите е била завършена. Строителството е продължило повече от сто години и бащата на майка му е имал танцувална зала по-голямо отколкото...

— И — Фронси я прекъсна авторитетно — той отива в Париж и вие няма да имате причина да го споменавате отново.

Каси стана от леглото и погледна гневно мургавото момиче, като не вярваше на ушите си.

— Защо трябва да разваляш всичко? Моят пръв приятел в тази прогизнала, студена, високомерно скована страна! Първата добра новина, която имам да ти кажа през всичките тези миришеци на мухъл месеци, месеци на шиене и слушане на проповеди!

Устните на Фронси потрепнаха, като че ли задържаха силното ѝ вълнение.

— Защото — каза тя спокойно — това е мъжът, който лейди Алида е избрала за съпруг на Онора.

Каси се беше почувствала за пръв път превъзходно днес, окрилена и възвишена, като че ли това беше една нова част от нея. В този миг тя усети, че силата я напуска, и чу един вик, който излезе от собствената ѝ уста.

— Не е възможно! Той я мрази!

Тя отново го описа, яхнал дорестия кон, погледа му, когато разчистваше пътеката пред нея, ослепително белите зъби, когато се усмихваше, спомни си епизода с Онора и ваната. Тя разказа за всичко, освен за шеговитите думи на Кингсли за жената, която той би избрал за съпруга.

Като монотонно кимаше с глава и слушаше без особено внимание, Фронси застана пред нея. Всички доводи, които Каси ѝ предлагаше, не можеха да я разубедят от ужасното становище, което имаше по въпроса.

— Вашият баща, доктор Томас, беше много умен мъж. Той казваше, че вие сте умно момиче и вие наистина сте. Вижте как лейди Алида води за носа господин дядо ви. Бъдете внимателна и помислете за момент за начина, по който вашият дядо се отнася към Онора. Глези

я и й дава всичко. Вижте малкото пари, които лейди Алида дава за вашите най-обикновени, скромни нужди.

Това беше любимата тема на Фронси, която Каси чуваше за хиляден път. Тя започваше разговора със загрижено лице и потъмнен поглед и съвсем не обхващаше всичко, което се отнасяше за Кингсли и Онора.

Фронси продължи, вече по-спокойно и логично:

— Помислете за всичко това. Те имат всичко, което пожелаят, вие го знаете. Използвайте ума си, с който вашият баща се гордееше, че притежавате, и ми кажете какъв шанс имат Бийчскейп и Кингсли срещу тях?

— Но той ще бъде банкер в Париж. Той каза, че ще замине скоро...

— Коя от вас двете може да стигне в Париж по-бързо? Онора, от Лондон, с нейната собствена карета и лакеи, или Каси, намираща се тук с леля Летития?

— Но той не я харесва!

Каси искаше безжалостно да удари Фронси и да сложи край на нейното безчувствено опониране.

— Много хора, които се женят, започват съвместния си живот, без да се харесват. Освен това, случилото се е било преди много години, когато той е бил едно палаво момче. Онора ще порасне много скоро и майка й ще я научи на начините, които ще го накарат да промени мнението си за нея. Следващия път, когато види мис Онора, той няма да иска да потопи главата й във ваната.

— Но тя не може да язди! — упорстваше Каси със сълзи в очите. — Тя никога няма да може да накара Стартбрайт да се изкачи по каменната канара в Бийчскейп.

Абсурдната идея за такова нещо я правеше сигурна, че тя, а не Фронси, беше права.

— Добре, скъпа — Фронси възприе омиротворителен тон — сигурна съм, че сте права. Разбира се, ако тя се беше научила да язди, тогава всичко, което казах, щеше да бъде вярно, нали?

Каси наведе глава, за да скрие рукналите сълзи, които не можеше да спре.

— Не! — стискаше зъби тя. — Не! Не! Не!

Думите, изречени през сълзи, казваха повече, отколкото упоритото отричане, от страна на Фронсина Сен Пиер, на този най-важен въпрос, касаещ щастието на Каси, срещу Онора Хардинг.

Всяка частица от душата на Каси крещеше „не“, на предсмъртната агония на една мечта, родена в един тъжен следобед, „не“ на всичко, което тя беше преживяла до този момент в Англия. „Не“ на бледите сини очи на дядо ѝ, толкова студени, колкото бледата кожа на ръцете на съпругата му. „Не“ на Касълрок, където слугите управляваха къщата по свой начин, въпреки че леля Летития си въобразяваше друго. „Не“ на парфюмите на Онора, на малките ѝ ветрила от слонова кост, на скучните описания на всички нейни soirees, чайове, посещения и приеми. „Не“ на притежанието на Стартбрайт и злоупотребата с неговата възхитителна сила.

„Не!“ Тялото ѝ се разтърси от разпалеността, която тя вложи в думите. Фронси я прегърна и заплака с нея.

Това се беше случвало и преди. През дългите дни от тяхното пристигане тук това двадесетгодишно момиче не можеше да се отрече напълно от собствените си чувства, силни като желанието му, а трябваше да бъде адекватно на нуждите, които задълженията му налагаха.

— Това е просто Англия — каза тъжно Фронси, след като всички сълзи бяха изплакани. — За това, както казваше вашият баща, бяха всички неприятности между вашата майка и сър Уилбър. Тук всеки трябва да се омъжи за една титла, както е направила и лейди Алида. Вашата сладка, малка майка обичаше бедния доктор и това не можеше да ѝ бъде простено. Трябва да бъде или за титла, или за пари, а ако може и за двете, ще е най-добре. Ян казва, че майката на Латам имала повече пари, отколкото банката на Англия. Прибавете и титлата му към парите му и ми кажете, какъв шанс ще има той срещу Онора и майка ѝ.

— Не знам — каза Каси с безчувствен глас, — но това, което наистина знам, е, че аз ще се омъжа за Кингсли Латам.

Фронси не желаше да спори повече.

— Много скоро ще видим.

ГЛАВА IV

Каси лежеше на хамака, опънат между две дървета в хладината на градината. Мирис на лавандула, от лехите за билки на Мейсън, достигаше до нея. Ленивото жужене на пчели галеше ухото ѝ, а през отворения прозорец на господарската къща тя чуваше мелодията, която Летития Пикеринг свиреше с несигурни пръсти на клавесина.

Отгоре тя можеше да зърне само отрязък от небето, защото го клоните над главата ѝ образуваха един дрипав чадър, който закриваше за нея малката вселена.

Една книга лежеше захлупена върху гърдите ѝ — последният том от избрани проповеди, които Летития ѝ беше препоръчала. Тя не се преструваше, че я чете. Вместо това затвори очи и позволи на дърветата над главата ѝ да пропускат върху лицето ѝ тези слънчеви лъчи, които те пожелаят. Със затворени клепачи Каси мечтаеше за живота, който някъде чакаше — подобно на опънатите струни на цигулка, настроена да даде живот на една мелодия, напълно различна от мъчителния рецитал на леля ѝ.

За своите шестнадесет години Каси беше израснала доста висока. Естествените кичури с цвят на старо злато в кафявата ѝ коса подчертаваха още повече кадифената ѝ кожа. Когато отвореше очите си, те разкриваха една бездънна дълбочина, един буден и зрял поглед върху нещата, показваха една гордост, която тревожеше леля ѝ, плашеше дядо ѝ и ядосваше съпругата му.

Под семплата рокля от зелен вълнен плат, изпратен от Лондон, която тя беше ушила сама с помощта на Летития, можеше да се види закръглен бюст, тънък кръст, добре оформени крака, дълги и подвижни, подобаващи на една ездачка.

Каси спусна единия си крак от хамака, като разглеждаше с отвращение окаяните си обувки, носени някога от Онора. Те бяха винаги твърде къси и прекалено широки. Фронси трябваше да ги мокри и разтегля, за да станат годни за носене. Резултатите бяха добри

— нямаше повече болка, оставаше само болката от наранената ѝ гордост.

— Спуснете полите и краката си долу! — нареди Фронси, която имитираше съвършено гласа на Летития. След това тя започна да се кикоти.

— Бих искала да пусна обувките си долу!

— Сложете ги долу на земята, където им е мястото, веднага. Вашата леля иска да отидете в гостната.

— Но тя свири за мистър Дънстрийт — протестираше Каси.

Тя беше отишла в градината под предлог, че иска да чете, за да избяга за известно време от тях двамата. Симон Дънстрийт се вглеждаше внимателно в нея, когато Летития не го наблюдаваше.

— Къде останаха добрите ви маниери, госпожичке? — каза строго Фронси. — Когато вашата леля свири за един гост, то тя се нуждае от голяма морална поддръжка. Те се надяват да бъдете при тях още тази минута и да се пригответе да им изсвирите нещо. Спомнете си какво казваше господин дядо ви в писмото си.

Касълмейн изохка и заплашително стрелна с очи мургавото ѝ лице. Фронси се позоваваше на единственото писмо, което Каси някога е получавала от дядо си в Касълрок. То беше пристигнало, за да съобщи за посещението на преподобния мистър Саймън Дънстрийт, който, както сър Уилбър казваше, беше нетърпелив да се запознае с Летития, за да дискутира с нея сериозните проблеми на страдащите.

„Преподобният Дънстрийт, продължаваше дядо ѝ, е учен и печелещ мъж, въпреки че е толкова млад. Неговият успех в училище беше най-висок, а работата му в областта на Ланкастър бе високо оценена от духовните лица. Освен това е от добро семейство и има определен път в живота, който ще му спечели уважение. Той е, аз съм сигурен в това, един млад човек, който ти, Касълмейн, би трябвало да познаваш и да цениш. Онора приготвя цял куп хубави дрехи, които той ще ти донесе. Тя показва голяма щедрост, имайки предвид, че това посещение на младия пастор може да е повод за специални официалности по време на вечеря или през дните, когато заедно с твоята леля ще поемеш задълженията на домакиня.“

Каси стисна юмруци. Яростта ѝ нарастваше всеки път, все повече, спомняйки си ужасния момент, когато Саймън Дънстрийт

любезно махна капака на сандъка с подаянията на Онора и тя разопакова вързопа под критичния поглед на Летития.

Имаше намачкани рокли, абсурдни за живота в провинцията, други — носени, накапани и безнадеждно малки, всички наблъскани в сандъка с единствената цел да изглежда пълен.

— Много са хубави! — пое дъх Летития и възкликна с чиста радост. — Колко мила постъпка от страна на Онора!

Без да я е грижа ни най-малко за присъствието на уважавания от дядо ѝ пастор, Каси тропна с крак и окачества купчината дрехи като боклуци.

Тя ще носи своята зелена вълнена рокля, докато се скъса, преди да докосне нещо от тези неща.

По време на нейното избухване Саймън Дънстрийт я наблюдаваше с внимание, изучавайки я с безизразно лице, и отказа да бъде въввлечен в спора, когато леля Летития се обърна към него за подкрепа на своята теория, че тези измърсени, нуждаещи се от голяма промяна дрехи, идват като манна небесна.

Каси предполагаше, че това бе черта от характера му, да остане мълчалив, но не можеше да му бъде благодарна.

Тя имаше едно тревожно усещане относно Саймън Дънстрийт, което Фронси споделяше.

Той беше дошъл, тя бе сигурна, като пратеник на сър Уилбър и лейди Алида. Те го смятаха за подходящ, благороден млад мъж, който можеше да разреши бързо приближаващата се дилема на Каси.

След по-малко от две години Каси ще бъде на осемнадесет години — на толкова ще бъде и Онора. Имаше много подмятания, че няма да мине много време и ще трябва да решават какво да правят с Касълмейн Томас, така че нейното съществуване да не пречи на частния им живот. Очевидно беше, че лейди Алида не искаше да има още един постоянен член в домакинството, като нейната зълва, мисис Пикеринг, при това толкова млад и склонен да живее дълго. Ставаше въпрос и за Онора. Лейди Алида хранеше големи надежди за времето, когато дъщеря ѝ щеше да стане на осемнадесет години. Каси знаеше добре, че нито дядо ѝ, нито неговата съпруга бяха привлечени от идеята да бъде близо до тях за неща толкова лични и важни като представяне на балове, закуски по време на лов и чайове във висшето общество.

Появяването на скромния, любезен Саймън Дънстрийт по покана на дядо ѝ вбеси и стресна Каси.

Фронси, която вярваше много на шестото си чувство, беше категорична:

— Виждам чисто и просто предложение за женитба да се върти в главата му всеки път, когато ви погледне.

Като горещо отричане възмутителната идея, Каси беснееше шумно срещу изпратените дрехи и посрещна плахата любезност на Саймън Дънстрийт със сериозни резерви.

В гостната на Касълрок тя очакваше леля ѝ да завърши свиренето на химна със сведени очи и скръстени ръце. Някога нейната леля свиреше много добре на клавесин. Сега обаче тя беше несигурна, забравила много неща и толкова често удряше не тези клавиши, които трябваше, че на Каси ѝ се искаше да запуши ушите си, както беше свела поглед надолу.

Преподобният мистър Дънстрийт гледаше нито усмихнато, нито намръщено и с поглед, който би му подходдал много повече по време на проповед от амвона, продължаваше да следи само Каси.

Той беше начетен, двадесет и шестгодишен мъж. Фигурата му беше висока, кокалеста, която той движеше без грациозност, а лицето му бе скулесто, покрито с бледа кожа, с нос издялан сякаш от белезникав камък. Очите му бяха зеленикавосини и от време на време светеха очарователно. Той беше неизменно почтителен към Летития, независимо дали тя настойчиво му четеше памфлети с поучително съдържание или описваше епископи от английската църква, които познаваше.

Ако не бяха изявленията в писмото на дядо ѝ и противните дрехи на Онора, Каси можеше да го посрещне по-добре в Касълрок, да научи нещо ново, което я интересуваше, както и да се радва на компанията му.

Тъй като вярваше в свръхестествената сила на Фронси да пророкува, то всеки мил опит от страна на Саймън да започне разговор, срещаше нейната ледена резервираност, прикрита под маската на вежливостта.

Минала шестнадесетте, тя вече не страдаше от мъчителна носталгия, останала сама в претрупаната стая на Фронси, нито пък намираще за интересни колоритните дреболии.

Тя чувстваше себе си като пораснала млада жена. Пазеше своите настроения изцяло за себе си и отказваше да ги направи достояние даже на Фронси, въпреки че тя предсещаше тяхната същност.

Тя нямаше намерение да дискутира Саймън Дънстрийт с Фронси. Поради друга, съвсем различна причина, тя пазеше мълчание и за Кингсли.

Идването на Саймън Дънстрийт внесе промяна в еднообразния установен ред в Касълрок. Понякога тя почти забравяше своето решение да се държи резервирано с него, слушайки го да говори за работата си. Тогава той се оживяваше, ставаше красноречив и отразяваше нещо от човешката загриженост на баща ѝ, когато описваше участва на обикновените хора, повикани пред съда.

— Тези клетници бяха захвърлени в смразяващи кръвта затвори — казваше Саймън. — Бе им отказано успокоение от духовно лице. Там те умираха от глад или горяха ръцете им с нажежено желязо само затова, че са влезли в каретата на някой джентълмен или че са си присвоили една златна лира от бирника.

Развълнувана и натъжена толкова, колкото и леля ѝ Летития, Каси слушаше за посещенията му в мрачните бордеи, където живееха отчаяните съпруги на същите тези престъпници и се чуваше само плача на дрипавите им деца.

— Не е ли животът на един пастор чудесно нещо? — попита с уважение Летития.

Нейната племенница бе на точно обратното мнение. Тя не трябваше да ѝ позволи да каже нещо, което да засегне гостенина.

— Мисля, че тази работа често изисква твърде много ласкателства към хората със знатен произход и отдаване прекалено голямо значение на проповедите, касаещи старите, отегчителни норми на поведение, които всички знаят, но никога не изпълняват.

Докато говореше, тя гледеше право в Саймън Дънстрийт с този горд, мъдър поглед на нейните блестящи очи.

— Вие описвате един сериозен проблем на духовенството — каза той.

— Въобще не съм съгласна с теб, детето ми — протестира Летития. — Как може да имаш такива недостойни мисли в главата? Аз съм изненадана и опорочена от теб, Касълмейн!

— Простете ми, лельо. Вие питаете за моето мнение.

— Моето мнение е, че преподобният мистър Дънстрийт и неговото бъдещо дело ще служат на една от най-благородните каузи в света.

— Това по-благородно дело ли е от лекуването, служенето във войската, снабдяването с храна или учителската професия? — попита Каси.

Отговор от на Летития бе прекъснат от пристигането на Ян Фипс. Саймън Дънстрийт изглеждаше толкова облекчен от появяването му, колкото и Каси.

— Пристигна пощата, мадам — почтително каза Фипс. — Ездачът е долу. Пие бира и яде пай с месо. Ще желаете ли да изпратите нещо по него обратно в Лондон?

Получаването на пощата бе цял обред за Летития. Тя оправи дантеленото си боне, прие едно достолепно изражение и се вгледа във всяко едно от писмата. Най-напред направи коментар на писмото на лейди Алида, а след това вдигна друг плик подпечатан с необикновено голям брой служебни печати и подписи, така че адресът беше почти неразбираем.

— Изглежда, че е обиколило света заради теб — каза тя и го подаде на Каси. — Някакво непознато място. Не мога да отгатна почерка.

Едва способна да овладее надеждата, която се надигна в нея, Каси с разтуптяно сърце си помисли първо за Франция и Кингсли Латам. Може би днес тайното ѝ желание ще стане истина и той ще ѝ пише новината, че се връща в Бийчскейп. Мисълта за това беше толкова опияняваща, че тя се самозабрави и удостои Саймън с очарователна усмивка.

— Жалко за нас!

Летития разгледа отново писмото с многото печати.

— То е пропътувало целия път от Индия! Това е нашата скъпа Маджи Джеймсън, както по-рано се наричаше. Мисис Хенри Дънлоп е новото ѝ име.

— Маджи, — кратко каза Каси и изправи с разочарование рамене.

Как смееше тя да си представя, че енергичният, елегантен виконт, живеещ понастоящем в Париж, ще си спомни някога очарованието на късния следобед толкова отдавна в Бийчскейп?

Летития побърза да даде на Саймън несвързани обяснения за историята на Маджи и Каси почувства внезапен срам.

Милата Маджи бе по-предана към майка ѝ, отколкото лейди Дебора можеше да бъде, и не заслужаваше писмото ѝ да бъде оценено по такъв начин.

Като помоли за разрешение да напусне стаята, за да намери Фронси и да сподели с нея за писмото, Каси се усмихна заради неловкото положение, в което оставяше леля си. Скъпата леля Летития имаше едно неудържимо любопитство към всички писма, пристигащи в дома, но нейните задължения като домакиня ѝ пречеха да протестира пред мистър Дънстрийт.

Задълбочавайки се над писмото, те се чудеха отново на издигнатото обществено положение на Маджи като съпруга на управител на Английската източноиндийска компания в Бангалор. Фронси, която помнеше избухливата, благоприлична жена, въвела я в семейството на доктор Томас, никога не можеше да забрави удоволствието от издигането на Маджи, посредством брака ѝ, от прислужница в господарка.

Каси си мислеше за голямото уважение, което баща ѝ изпитваше към жената, която беше толкова скъпа на младата му съпруга.

Макар че Каси едва си спомняше за Маджи и за грижите ѝ към нея в Тринидат, тя се радваше на писмото.

Един пасаж от него те прочетоха няколко пъти.

„Дънлоп винаги е бил човек, който изпълнява обещанията си. Когато се съгласих да се омъжа за него и да напусна детето на моята господарка и съпруга ѝ в Тринидат, това стана с тържествена клетва от страна на Дънлоп, че ще се върна в Тринидат, Лондон или където се намирате по време на вашия осемнадесети рожден ден.

Наскоро аз получих неговите уверения, че молбата ми ще бъде удовлетворена. Ще дойда при вас през лятото на 1771 година.

Сега трябва да помоля за съответно обещание от вас, скъпа Касълмейн. То не е продиктувано от лекомислие или каприз, а от най-сериозни и важни причини. В памет на

вашата благословена майка, аз имам разрешение от нея и трябваше да ви помоля за това обещание от много време, но вие бяхте твърде малка, за да го направя по-рано. Сега вие сте на шестнадесет години и сте една млада лейди, така че това е една благоприлична възраст, за да поемете задължения.

Не казвайте за това на мисис Пикеринг. Не разчитам на Фронсина да видя, че обещанието е спазено. Без да се впускам в описание на причините в този момент, аз ви моля, Касълмейн, нито да давате тържествен обет, нито да се омъжвате, докато не дойда при вас след две години. Ако по някакви причини не съм в състояние да дойда, в моя съпруг има писмо, което ще ви бъде предадено около датата на рождения ви ден. Но бъдете сигурна, че аз ще бъда тук, за да ви пожелаем щастие за осемнадесетгодишния ви рожден ден и ви донеса много спомени от вашата любима майка — Анна Лусия, и от тази красива страна, Индия. Не се измъчвайте за това тържествено обещание. Опитайте се да го забравите, докато пристигна. Ако обаче сте обвързана вече с някой мъж, трябва да ви помоля, да изпитате любовта му и искрените му чувства, като го помолите да ви освободи от всякакви обвързващи обещания, докато не се срещна с вас.

Съжалявам, че животът ви е ограничен по много причини, не само финансови, но не съм изненадана. Дългите години на деликатното здраве на майка ви ме убедиха, че дядо ви в дъното на душата си е добър човек, но е слаб, високомерен и невиждащ нуждите на другите. Благодаря на Провидението за вашата скъпа леля Летития, която винаги е била светец за мен. Кажете само на Фронси за обещанието, за което ви моля. Моля, не закъснявайте с отговора да ме осведомите дали ще ме послушате за това, което искам от вас.“

— Фронси, за Бога, за какво говори Маджи? — попита объркана Каси, разкъсвана между забавление и раздразнение. — Наистина не

виждам защо моето лично решение трябва да е нейна работа?

Смеейки се възхитително, Фронси възкликна:

— Ох, тази Маджи! Звучи точно в нейния стил. Това е единствено нейният начин на обич, която изпитва към вас, заради сладката ви майка. Да ви кажа честно, Хенри Дънлоп никога нямаше да може да я мръдне от Тринидат, ако Анна Лусия Томас беше жива, когато той ѝ направи предложението си.

— Знам, че тя беше най-близкият човек в света на моята майка — след това татко, разбира се. Но това тържествено обещание да не се омъжвам е толкова странно.

— Поне, мис Каси, то може да ви спаси от хубавия преподобен.

Лицето на Фронси светна весело, след това стана сериозно:

— Аз предполагам, че тя иска само да види и да сложи печата на одобрението на всеки, който претендира за ръката на малкото момиче на Анна Лусия.

— И аз мисля така.

— Вие мислите за виконта от Бийчскейп — каза Фронси уверено. — Добре, вие никога не го забравяте.

— Не, наистина!

Каси избягваше да срещне очите на мургавото момиче.

— Мислете за това, че Маджи ще направи едно дълго пътешествие от Индия, само за да може да ви честити рождения ден!

— Страхувам се, че тя ще бъде доста разочарована, като ме намери без нито един обожател, който бездиханно да очаква одобрението на Маджи Дънлоп, за да може да поиска ръката ми.

Очите на Фронси я гледаха изпитателно, но когато заговори, то беше да припомни на господарката си, че пощальонът скоро ще напусне къщата, и тя трябва да побърза с отговора на писмото от Индия.

— Донеси ми мастилница, перодръжка и хартия — въздъхна Каси. — Ще уведомя Маджи, че тя може да разчита на моето обещание.

Като си спомни как беше помислила, че Кингсли най-после ѝ е писал, тя отново въздъхна дълбоко.

Когато Ян Фипс дойде да вземе писмото ѝ, лицето му изразяваше безпокойство:

— Мис Каси, вие и Фронсина трябва да се пригответе, за да заминете за Лондон — каза злочесто той. — Мисис Пикеринг също ще отиде в градската къща.

— Сигурен ли си, Фипс?

Той кимна отчаяно.

— Съжалявам най-искрено за това!

Тя знаеше, че неговото съжаление се отнасяше до Фронси, но беше много изненадана, за да му съчувства.

— Лейди Алида ни иска там?

— Да. Вашата карета вероятно ще мине покрай нейната, когато тръгне от Лондон.

— Ние трябва да отидем там, а тя ще дойде тук?

— Точно така, мис. Леля ви ще ви обясни писмото. То е пълно с поръчки за мен и Мейсън във връзка с подготовката на къщата за посрещането на гостите. Мис Хардинг трябва да води котилйона. Някои от персонала в Лондон ще бъдат доведени, за да помогнат.

Очите на Каси светнаха.

— И, разбира се, те не желаят аз и моята леля да присъстваме, за да не развалим забавата им? Но защо организират прием толкова далеч от Лондон?

Фипс сви рамене и каза:

— Това е нещо, което ще се разбере по-късно, мис. Мисля, че те са ходили на толкова много приеми в града, че сега искат малко промяна.

Тя го погледна, като се чудеше дали друго лице може да изразява толкова трогателно чувството на загуба, скръб и безсилие. Ян Фипс представляваше внушителна фигура в ливреята си. Той беше хубав само когато се усмихваше, а Фронси бе тази, която го караше да се усмихва. Тя го очароваше и той изпитваше едно чувство много близко до радостта, но всичко това си бе отишло с новината за заминаването им.

— Фипс — каза нежно тя, — раздялата няма да е за дълго. Аз ще пазя Фронси и ще гледам да не е много самотна.

— Предполагам, че е така, мис. Лейди Тримейн първо ще доведе младите дами, а по-късно, след четири или пет дни, към тях ще се присъединят и джентълмените от Лондон. Очаквам, че ще минат седмици преди да видя Фронсина и не смея да помисля какво ще правя

без нея — въздъхна той, като ѝ се усмихна студено, опитвайки да се пошегува. — Смятам, че трябва да съм благодарен, че поне Морайрити няма да дойде.

Тя се разсмя, съгласявайки се с него. Икономката на лейди Алида, в градската им къща, определено не одобряваше нарастващия интерес на вдовеца към момичето от Западна Индия и смяташе за свое задължение да покаже и на двамата — на Фипс и на Фронси, своето неодобрение.

Точно когато той си тръгна, влезе Летития, която изглеждаше само малко по-малко нещастна, отколкото Фипс.

— Сигурна съм, че идеята да събереш двама млади хора заедно е чудесна — започна тя, — но това е проява на невнимание към преподобния Дънстрийт.

Каси усети, че забележката се отнасяше за някакъв замислен план, включващ Саймън и нея самата. Тя пое дъх и попита с раздражение:

— Какво точно искате да кажете, лельо?

— Много е хубаво, че лейди Алида иска Онора да се срещне с виконта на Бийчскейп, но мисля, че би трябвало да поканят мистър Дънстрийт да остане, щом са го поканили тук наскоро.

— Виконт Латам идва в Бийчскейп?

— Така пише лейди Алида. Знаеш ли, тя беше сгодена за неговия вуйчо, така че това е хубав жест и проява на любезност към завръщащия се у дома. Това ще му даде възможност да се запознае с Онора, която е почти на неговата възраст.

— Това ли е причината за приема и за бързото ни изпращане в Лондон?

— Точно така! Всичко това показва такава липса на уважение към преподобния Дънстрийт, че аз чувствам, че трябва да протестирам. Между другото, Касълмейн, лейди Алида има специална препоръка, която иска да изпълниш за нея в Лондон. Ще научиш подробностите от дядо си.

— Сигурна съм, че ще ги науча — каза сухо Каси.

Тя не можеше да слуша повече. С едно сподадено извинение тя се втурна в стаята си и тръшна вратата. Беше твърде развълнувана, за да направи нещо повече от това да стои в средата на стаята, стискайки

болезнено ръцете си. Цялото ѝ тяло се тресеше от тревога и възмущение.

Кингсли пристигаше в Бийчскейп, точно когато тя беше изпратена в Лондон! Кингсли тук, в тази къща, да се срещне с Онора! Каси погледна обезумяла стаята, като че ли търсеше нещо да счупи, в противен случай щеше да се пръсне. Тя чувстваше, че трябва да заплаче, но сълзите бяха заседнали в гърлото ѝ и само усещаше парещата им болка.

Онора, с всичките ѝ тоалети, център на лондонския елит, красива в ролята на домакиня, очароваща Кингсли Латам!

Щеше ли да попита той със смях за странното, изпъдено полупораснало момиче, с което беше разговарял веднъж в Бийчскейп? Струваше ѝ се, че чува подигравателния отговор на лейди Алида, че долавя смеха на Онора, когато спомене, че Каси е била изпратена от Касълрок в Лондон със специалната задача да кърпи завивки и салфетки.

Каси се хвърли на стола, след това се изправи отново стиснала облегалката му с ужасна сила. Тя, нежеланата внучка, беше нарочно изгонена, така че да не може да вземе участие в приема, даден в чест на Кингсли.

Каква беше ползата от всичко? Тя отново се отпусна на стола. Недоволството и протеста я бяха напуснали. Сега тя чувстваше само безнадеждност и силна болка стегна гърлото ѝ.

Образът му отново се появи пред нея. Яхнал дорестия си кон Карим, препречвайки пътя на Стартбрайт. Тя видя отворената му риза, бронзовия загар на врата му и арогантния, изпитателен поглед. Как смееше да се върне от Париж, да дойде тук и тя да не го види?

Вместо това той ще види Онора, ще чуе лиричните излияния на лейди Алида за починалия вуйчо, за когото тя, по общо мнение, е щяла да се омъжи някога. Всички глупави, надути момичета и контета — кавалери, които бяха поканени тук, щяха да занесат обратно в Лондон новината, че виконт Латам е предназначен за Онора.

Очите ѝ пареха от тази картина. Фронси, която вече знаеше за настроението ѝ, влезе на пръсти в стаята. Каси се намръщи вместо поздрав.

— Аз трябва да нося дрипави дрехи — избухна тя — да шия и да робувам за лейди Алида, а после да получа като награда Саймън

Дънстрийт!

Миглите ѝ натежаха от влага.

— Онора може да ползва танцувалната зала на майка ми и да се перчи, докато аз съм скрита в кухнята в Лондон. О, Фронси. Тя ще има Кингсли и Бийчскейп и Стартбрайт и...

Беше прекалено. Силни ридания я разтърсиха и тя се хвърли в ръцете на Фронси.

Фронси се усмихна нежно и гордо.

— Не съм сигурна дали ще мога да запазя в тайна, от вас и Ян, моето прозрение?

Тя потупа раменете на Каси.

— Знам за какво мислите. Вие виждате младия Латам в залата да танцува с мис Онора и да ѝ подава чашата с шампанско.

Мургавите ръце я обгърнаха по-силно.

— Изгонете тези мисли от главата си, скъпа. Аз получих прозрение, което казва, че Онора е прекалено слаба, много бледа и състарена. Може би е добре той да се запознае с нея. Може би това ще го накара да си спомни за вас.

— Ох, Фронси!

Напук на себе си Каси се разсмя. Но само за момент. Лошото ѝ настроение се върна отново.

— Не плача за това толкова много, колкото за факта, че даже моите мечти са предмет на удоволствие за лейди Алида и Онора. От три години аз мечтая да видя Кингсли, който идва тук.

— Баба ми, Джейс, беше магьосница. Мъже, жени и много моряци идваха при нея за муски и заклинания. Понякога тя можеше да помогне, понякога не можеше. Но винаги казваше по нещо мъдро на всеки. Бих искала да можете да я видите — весела, жилава, с отрязана като на мъж коса. Тя щеше да ви каже: „Никога няма любов без неприятности. Ако искате да се отървете от неприятностите — ще се отървете от любовта.“

След като изтри сълзите от очите си, Каси кимна с разбиране.

— Ох, Фронси, знам как ще се чувства Фипс, когато ти заминеш далеч от него. Ти си единственото нещо, което те не могат да ми отнемат!

Фронси се усмихна в потвърждение на казаното.

— Аз ще стегна багажа, а вие отидете в конюшната и кажете на Били Хънт да ви оседлае Стартбрайт.

Каси поклати глава примирено. Тя не желаше да посети Бийчскейп сега.

— Ще сляза долу да попитам леля Летития дали е готова да й чета.

Саймън Дънстрийт беше сам в стаята. Изглежда, че я очакваше, когато тя влезе. Той скочи, като я видя, и остави книгата на масата.

— Мис Томас, знам, че сте много заета, но ви моля да ми отделите само няколко минути.

Тя мислеше, че отчаянието ѝ е толкова голямо, че никога няма да разбере каквото и да е. Тържественото му държане и видът му, който издаваше неговата нервност от предстоящото изпитание, я изпълни с разочарование. Тя се втренчи в него, гледайки го тъжно, като търсеше тактични думи, но не успя да ги намери и само кимна с глава.

Саймън Дънстрийт изглежда се поколеба нерешително за миг, след това допря дланите си една до друга, като че ли се молеше.

— Трябва да говоря по един много деликатен въпрос — каза той и се изправи, като наведе бързо глава. — Мисис Пикеринг непреднамерено изрази едно мнение, което аз старателно обмислих и...

Той отново наведе главата си и после я изправи.

— О, не, това е много ласкателно.

Той изглеждаше така, сякаш ще се задуши.

Тя го гледаше с нарастващ интерес. Неговите думи бяха необичайно предисловие за това, от което тя се страхуваше, че той ще попита.

— Какво е това ласкателно нещо, което ви притеснява, мистър Дънстрийт?

— Мисълта, че вие може би имате намерение да се омъжите за мен.

— Много жалко! — възкликна тя, както правеше леля Летития, и закри устата си с ръка, обидена.

— Моя скъпа приятелко — той изглеждаше почти успокоен, — аз се молих за това и ви моля да не се чувствате отговорна. Да говорим открито и искрено е най-малкото, което можем да направим при тези необичайни обстоятелства.

— Моята леля е оставила у вас впечатлението, че аз бих искала да бъда ваша съпруга?

— Не толкова с думи, но по стотици други неизказани начини аз бях принуден да стигна до това заключение.

Беше неин ред да почувства, че ще се задуши.

— Казахте „принуден“?

— Доведен до това заключение.

Той говореше много бързо сега и не бе в състояние да погледне право в нея. Неговата обикновена бледност отстъпи място на ярката червенина, заляла лицето му.

— Ако ви познавах по-рано, мисля, че щях да поискам разрешение от дядо ви да се грижа за вас, но вие знаете, че преди повече от година, аз взех решение, което отговаря на моето желание да проповядвам Евангелието.

Една надежда се появи в нея.

— Вие сте избрали бъдещата си съпруга? — каза тя с очевидно одобрение.

— Съвсем не. Аз избрах пътя на безбрачието. Вярвах и продължавам да вярвам, че мога най-добре да служа на Исус Христос, ако водя монашески живот и като подчиня всички мои мисли и усилия за добруването на моето паство.

Тя го гледаше, като чувстваше нещо повече от облекчение. Усети добротата на този обикновен, млад човек и се почувства неловко заради себе си, Фронси и Летития.

Тя каза много бавно.

— Аз съм сигурна, че вие сте взели това решение след много внимателно размишление.

Той кимна.

— Искрено вярвам, че не съм ви разочаровал, мис Томас, вас и вашата прекрасна леля. Нямах намерение да излагам моето лично решение, но се страхувах, че вие може... — завърши изречението той, като се усмихваше тъжно и с разбиране.

— Не, Саймън, моята леля може да е имала някакво такова намерение, но аз не съм имала никаква представа за това.

Тя сложи ръце в скута си със съзнанието, че трябва да му е било извънредно трудно да изрече тези думи, оцени по достойнство неговите умни забележки.

— Радвам се — каза той — аз много ценя вашето приятелство и разбирам, че положението ви тук не е лесно. Бих желал да е в моите възможности да ви помогна по някакъв начин.

— Но вие го правите! — искрено го увери тя. — Всеки достоен, полезен живот е от огромна помощ за всеки. Вие сте направили своя избор да служите, което не е било лесно за вас.

— Моето решение не е по силите на всеки, но когато мисля за нищетата, с която се сблъсквам в мизерните убежища, които често посещавам, то поне няма да ми е трудно да проповядвам радостите на брака.

— Не мога да направя такова благородно изявление, като вашето — сериозно го гледаше Каси, — но имам чувството, че обстоятелствата ще ме принудят да направя същата жертва.

— Глупости! Разбира се, че вие ще се омъжите един ден и няма съмнение, че ще откриете щастие и ще дарите щастие!

Тя поклати глава.

— Не, мистър Дънстрийт, аз никога не мога да обичам, освен един мъж, но той е недосегаем.

ГЛАВА V

Сър Уилбър Тримейн, който беше много зает в парламента, не беше виждал своята внучка, откакто триото от Касълрок пристигна в градската къща в Лондон, а от тогава бе изминала почти една седмица.

Рано една вечер Джолиън извика Каси при дядо ѝ в гостната стая.

Приглаждайки косата си за тази неочаквана среща, тя остави Фронси да пооправи зелената ѝ вълнена пола и замина за аудиенцията нито с чувство на страх, нито с надежда. През годините, когато беше под неговите грижи, той беше посещавал Касълрок много пъти, или със съпругата си, или като домакин на ловни приеми, но винаги показваше подчертано безразличие към нея, което не я изненадваше или учудваше повече.

— Искали сте да ме видите, дядо?

— Да, Касълмейн. Лейди Алида има една много важна работа, която изисква твоето внимание и разбира се оставането ти в града. Без съмнение, имаш представа, как щедро раздава тя времето си за неща, които са важни за Двореца.

Той погледна нагоре, очакващ думи на възхищение за своята съпруга.

Каси стоеше почтително, без никаква промяна на изражението си, и го чакаше да продължи.

Той нагласи монокъла си, разглеждайки я внимателно, дълго и смущаващо. Каси срещна погледа му в очакване. Той се изправи бавно, като продължаваше да я фиксира с поглед и след това се наведе към нея. За секунда изглеждаше, като че ли иска да каже нещо, но не се чуха никакви думи.

Тя чакаше, за да види, за какво беше това старателно изучаване. След това, хладно запита:

— Какво казахте, дядо?

— За пръв път виждам майка ти в теб — каза той, като че ли тя изтръгна от него една тайна, която той не желаше да сподели.

— Толкова странно ли е това?

Каси вдигна нагоре брадичката си. Тонът ѝ съдържаше слабо порицание, което той забеляза. Тя не промени изражението си и не прибави никакви смекчаващи фрази, които да пощадят чувствата му.

Той се вгледа отново в нея и се засмя плахо.

— Това е така, защото си станала много красива. — О, съвсем не по начина на Онора, но въпреки това, както казах, красива.

В един миг тя искаше да попита, как едно момиче само с една прилична рокля имаше възможност да изглежда „по начина на Онора“, но нейните решения, вдъхновени от религиозните идеи, които Саймън Дънстрийт беше изразил по време на дългото пътуване от Касълрок, бяха живи в съзнанието ѝ и тя не пожела да им противоречи.

— Каква работа желае лейди Алида да свърша?

— Седни. Искаш ли вино?

Такова любезно предложение от негова страна тя получаваше за пръв път.

— Да, благодаря — прие тя, като че ли не само беше свикнала на такова отношение, но и го очакваше.

Когато Джолиън беше сервираше и тя седеше срещу сър Уилбър, той ѝ каза за благотворителния базар, за който лейди Алида беше поела отговорността да организира в полза на вдовиците и сираците на английските моряци, които се бяха удавили в Средиземно море при една катастрофа, станала наскоро.

— Адмиралът, разбира се, е дал на военен съд виновниците за злополуката, но градусът на общественото мнение е много висок, а и кралят е много чувствителен към нещастieto, сполетяло толкова много невинни жени и деца.

— Аз знам, че леля Летития изпрати пари в помощ на засегнатите.

— Всеки е изпратил някаква сума броени пари, но ти ще работиш за много пари, за страшно много пари, които ще помогнат на страдащите. Утре ще отидеш в дома на лейди Миньон Брекенридж, която е натоварена с тази работа, и тя ще ти каже какво да правиш. Страданието и скръбта на оцелелите хора са били приоритетна тема на разговор в парламента и са създали ужасен проблем за духа на Кралския флот.

Какво ужасно време за лейди Алида, да изостави Базара заради приема в Касълрок, мислеше Каси, кимайки с глава пред дядо си.

— Прибави към проблема за удавените храбри мъже и арогантното държание на колониите^[1] ни в Америка и ще разбереш защо виждаш толкова рядко дядо си — каза той.

Твърдението, че тя можеше в противен случай да вижда по-често този резервиран човек с бледи очи, ѝ се струваше малко вероятно. Мислите ѝ бяха насочени към антипатията, която се чувстваше в изказването му, по отношение на британските поданици в Новия свят.

— Сигурен съм, че ще бъдеш полезна, Касълмейн. Залата Рилайънс Хол е наета за продажба на различни дарения и всяка стотинка ще помогне на останалите живи от тази морска трагедия. Лейди Алида ще ти бъде много благодарна. Тя беше много притеснена от необходимостта да замине в провинцията и да изостави този толкова важен базар. Нали разбираш?

Нейните кадифени очи гледаха твърдо, когато срещнаха неговия поглед, но тя не каза нищо. След известно време той измести погледа си настрана, чувствайки се неудобно, докато мълчаливо допиваха виното си.

— Приятно ли ти беше посещението на преподобния Дънстрийт? — попита накрая той.

— Леля Летития и аз се радвахме на компанията му. Той пътува в нашата карета на връщане от Касълрок.

Изречението на дядо ѝ стана дяволито.

— Трябва да е било приятно да имаш толкова образован и уважаван кавалер в компанията си?

— Той беше по-любезен с леля Летития — каза кратко тя.

Сър Уилбър не можеше да бъде отклонен така лесно от темата.

— Как го намираш?

Тя поклати леко глава.

— Ще се въздържа да изразя личното си мнение, освен че той, положително, се е посветил на църквата.

Тя наведе главата си и леко се усмихна.

— Ще кажа лека нощ и ще бъда готова, когато Джолиън извести за каретата утре сутринта.

След като тя беше заминала, високо вдигнала красивата си глава, без да погледне назад, сър Уилбър поседя известно време,

съзерцавайки празния стол срещу него. След това той стана и отиде в стаята с гоблените, където светеха само две лампи. Изпрати Джолиън за сребърния свещник и прекара много време да търси нещо. Но той не беше в състояние да намери рисувания портрет на лейди Дебора с Анна Лусия, за който си беше спомнил за пръв път през тези дълги години.

Каси беше силно впечатлена от вида на великолепната карета и конете с кремав цвят, които ѝ подхождаха, спрели до входната врата на следващата сутрин. Редфилд, кочияшът, ѝ помогна да се настани върху меката тапицерна, украсена с пискюли и обкована със сребро. Фронси ѝ махаше тържествено от коридора и пляскаше одобрително с ръце.

Изящните коне проявяваха нетърпение и Каси се усмихна на своето собствено нетърпение, което беше и тяхно. Тя се чувстваше готова за този ден и за всички неща, които той можеше да ѝ донесе. Надяваше се да бъде много заета с новата си работа, за да не мисли постоянно за лейди Алида, Онора и близките приятелки в Касълрок, в компанията на Кингсли Латам.

Каляската летеше по лондонските улици и красивите мостове на река Темза, в която млади хора гребяха с лодки. После се понесе покрай красиви имения, очарователно ниски каменни зидове, масивни дървета и множество разцъфнали храсти и шубраци. Видя къщи, толкова импозантни, колкото къщата на дядо ѝ, хубаво облечени ездачи, излезли на утринна езда. Тя си спомни отново за Латам, но след това си наложи да мисли само за лейди Миньон Брекенридж и за това какво я очаква като заместник на лейди Алида.

Лейди Миньон беше изненадващо висока, добре закръглена, накичена с бижута жена, чийто гръмогласен смях и груб глас разкриваха нейната добрина. Каси прие с удивление червената коса, ярките кръгове руж на бузите и се чудеше дали неодобрението на такава претрупаност бе накарало лейди Алида да напусне града.

Каси пое малката изящна чаша с чай, която лейди Миньон ѝ подаде в момента на пристигането ѝ. Тази неповторима жена спечели сърцето ѝ.

Лейди Миньон засегна различни теми на разговор, преди да започне да говори за моряшките вдовици и сираци. Тя намери

семплата зелена рокля на Каси възхитителна, а самата нея — момиче „един път“. За себе си тя довери, че трябва да носи огърлици, обеци, панделки, дантели — защото сър Хорейс Брекенридж ги смята за привлекателни.

Каси се смееше често. Тя се забавляваше, като слушаше дрезгавия глас, който прескачаше от тема на тема, седнала удобно в приятния частен салон. Лейди Миньон гордо призна, че е третата съпруга на сър Хорейс и съвсем не е като предишните му съпруги, нито пък такъв тип жена, която фамилията му би одобрила. Но, каза лейди Миньон, тя и съпругът ѝ бяха извънредно щастливи. Той, все пак, е заслужил правото на петдесет и шест години да удостои с ръката и титлата си, когото сам пожелае.

— Изтънчените дами в двореца, с техните изпити, малки лица и очи жадни за одобрение, не знаят какво да правят с мен, моя скъпа Касълмейн. На тях им харесва да идват тук на приеми и на танци, но, разбира се, те ми се присмиват зад ветрилата си и шушукат зад гърба ми — тя се разсмя весело. — Мисля, че здравият смях е най-хубавото нещо на света. Ако аз ги карам да се смеят, те трябва да ми бъдат благодарни. Какво ще кажете за себе си, мое скъпо дете? Не трябва да гледате на мене, като че ли аз съм тук, за да имате вашата полагаема порция смях. Едно толкова прекрасно момиче, от добро семейство, като вас, трябва да пее и да се смее през цялото време.

Каси повдигна веждите си, опита да се усмихне, но не можа да измисли никакъв отговор.

Блестящите очи от широкото лице с големи петна от руж я съзерцаваха.

— Да — отговори сама на въпроса си тя. — Познавайки Тримейн и мис Хардинг, а мисля, че ги познавам добре.

Тя си наля още чай и мина на друга тема на разговор.

— Какво мислите за доктор Франклин от Филадельфия? Казвам на сър Хорейс, че той е един аристократ по рождение, който може да накара целия кралски двор да го забележи. Как само пише, остроумието му — нещата, които неговият мозък ражда — лицето на лейди Миньон светна. — Какви идеи щеше да има Бен за базара!

Тя се разсмя и насочи разговора към мечтата си да посети вирджиния. Да направи една експедиция сама през необятната пустош на Америка.

Каси беше очарована.

— Наистина ли ще го направите един ден?

— Сър Хорейс каза, че не трябва да говоря за това сега, тъй като Кралят е много разочарован от колониите. Но аз мисля, че той е един добър господар, тъй като даде на Брекенридж земя във вирджиния преди много години! Бих искала да отида и да построя голяма къща, да остана там и да отглеждам царица, да се науча от индианците да ловувам, да яздя и да бъда освободена завинаги от ужасните сбирки, които трябва да понасям в Лондон.

Жизнеността на Тринидат изглежда завладя Каси, докато слушаше, съпоставяйки всяка фраза с онези, които лейди Алида или леля й щяха да одобрят. Лейди Брекенридж беше напълно лишена от суетността на лейди Тримейн и от тихата скромност на Летития. Каси откри много скоро, че високият дух на лейди Брекенридж и радостта ѝ от живота бяха съчетани с проникателен ум и талант на ръководител.

Не след дълго Каси седеше вече в стаята ѝ с високо бюро и стол, топ хартия, мастило и много пера с отлични писци. Лейди Миньон я инструктира да навие на руло бялата хартия, за да си направи маншети, които да предпазват ръкавите ѝ, и започна да диктува един безкраен поток от писма, съдържащи молба към привилегированите граждани на Лондон, да подпомогнат флотския базар.

В началото Брекенридж четеше всяко писмо и не се двоумеше да критикува начина на изразяване. Към края на деня обаче Каси беше натоварена да пише, както намери за добре, и ѝ бяха поверени още две други помощнички, които пристигнаха по-късно.

До третия ден от работата ѝ при леля Миньон, Каси вече беше станала, без официално назначение, помощник — секретар на лейди Миньон.

С каляската на лейди Алида тя изпълняваше поръчки от различен вид за странната червенокоса директорка на базара.

Каси събираше бродерии, предмети на изкуството, буркани с желе от господарите на красивите къщи, до които кочияшът ѝ я водеше всяка сутрин. Така тя се запозна с всеки дарител.

В склада, който беше най-забележителният търговски обект в Лондон, ако не и в Европа, тя убеди доста неразговорчивия управител, че неговото предприятие може и трябва да я снабди с дузини от изложените маси, така необходими за базара.

— Знам, че той никога не може да откаже нещо на розите, които носиш на бузите си, и на това доминиращо излъчване, което имаш — ликуваше лейди Миньон и я притискаше в прегръдките си.

Сигурна, че амвонът ще бъде чудесно място, от което съобщението за събитието да бъде огласено, тя изпрати бележка на Саймън Дънстрийт, към когото изпитваше голямо уважение и симпатия.

Когато преподобният мистър Дънстрийт се яви и се нагърби доброволно да посети всички свещеници в града, украшенията на лейди Миньон започнаха да треперят често-често от одобрение. Тя заяви, че Касълмейн е „арабия човек“ и че работата на Саймън в църквата би трябвало да получи помощ от нейната собствена кесия.

Младият пастор, проникнат от загриженост, се задължи да прави редовни посещения на семействата на моряците и внимателно да записва техните нужди, които после да предаде на лейди Брекенридж, за да бъде на разположение, когато базарът бъде открит.

Когато чу от Саймън за дете без дрехи, майка, която не може да се снабди с храна, тясна стая приютила четири изоставени на произвола на съдбата деца, Каси почувства, че не може да работи достатъчно много и достатъчно бързо за всичко това, което лейди Брекенридж се опитваше да осъществи. Съобразителна, смела, въодушевена, нищо, за което тя бе помолена да свърши под вещото ръководство на нейно благородие, не можеше да я изплаши.

Лейди Миньон я сложи да помага за привличането на видни личности във внушителната здрава мрежа, която беше създала за организирането на базара. Нейното желание беше всеки ден по страниците на лондонските вестници и списания да се появяват имената на известни хора, които поддържаха това благотворително начинание и действително щяха да помогнат в деня на голямото откриване на базара в Рилайънс Хол.

Каси с учудване откри, че може да направи всичко, което лейди Миньон изискваше от нея. Тя осигури едно бележито сопрано, посети изтъкнат поет, покори един генерал в оставка със завити мустаци, прекара два часа в чакане, за да призове към милосърдие прочута актриса, която изтъкна със съжаление, че я очаква турне в провинцията, но направи дарение от седем паунда за делото.

Само новият адмирал на флота, Рейнолд Белвайдър — наскоро назначен от краля, умело отбягваше да съдейства за организацията, създадена от лейди Миньон. Адмиралът не обръщаше внимание на нейно благородие, отговаряше на запитването на кавалера на Жартиерата — Хорейс Брекенридж с мълчание и се отнасяше презрително към упоритите писмени молби на Каси.

Лейди Миньон лично взе перото и му писа, но без успех. Сър Хорейс се опита да се застъпи официално чрез двора, но новият лорд адмирал беше безмълвен.

— Той е толкова лош, колкото онзи негодник, който ги остави да се удавят! — мърмореше лейди Миньон. — Безчувственият нещастник се храни някъде със сребърни прибори или скрит в своя клуб дреме над брендите си. Бих искала да отида в онези свещени предели, където жени не се допускат, с малкото безпризорно дете в ръце. Ще му кажа: „Адмирале, неговият баща е погребан под водата, благодарение на вашия флот! Сега имате ли намерение да спазите благоприличието и да подкрепите базара, за да помогнете на това дете и на другите като него?!“ О, неговото жестоко сърце кара кръвта ми да кипи!

Каси беше напълно съгласна и непоколебима за начина на действие, почти толкова драстичен, както лейди Брекенридж го беше замислила, и тя се надяваше, че ще даде резултати.

Всеки ден с нейния равен, четлив почерк тя пишеше писма с почтителен тон до адмирал Белвайдър, описвайки положението на едно от нуждаещите се семейства, които Саймън беше посетил, напомняйки му датата на откриване на базара и споменавайки видните хора, които бяха изразили съгласието си да се явят в часа на отварянето.

Всеки ден тя търсеше в пощата неговия отговор и като не намираще такъв, започваше друго любезно обръщение, придружено с факти.

Писмата бяха давани за подпис винаги на лейди Миньон, но нито едно от тях не получи отговор.

Оскърбена и малко уплашена от собственото си нахалство, Каси можеше само да стиска устни и без колебание започваше да пише ново писмо до човека, който оглавяваше институцията, от която лейди Брекенридж се мъчеше да получи помощ.

През последните дни на усилия, преди откриването на базара, лейди Миньон работеше с още три титулувани дами по протоколирането на подробностите, касаещи очакваните видни личности, които щяха да посетят базара. Контролираше също и домакиня си Лаймън, който бе натоварен с ръководенето на дърводелците, които подготвяха залата.

Каси бе оставена в къщата да се оправя с неимоверно многото работа, която кипеше в дома на пищната, червенокоса инициаторка на това събитие. За нуждите на базара лейди Миньон нареди на кочияша си да бъде на разположение и той по цял ден обикаляше из града.

Каси взе две доверени доброволки, за да направят списък на дарените неща, възложи на няколко безпристрастни благородни жени да печатат знаци за томболата и отиде в малката стая, която бе нейна канцелария, за да опише по категории всички дарени предмети, които щяха да се продават в залата Рилайънс Хол, специално подготвена за това.

Работейки с линия и молив над плана на вътрешното пространство на залата, който Лаймън бе направил, Каси погледна нагоре и видя домакиня да гледа безпорядъка, който цареше около нея с неодобрение.

— Да?

— Мис Томас, един джентълмен чака в приемната. Исква да види моята господарка. Нещо във връзка с базара. Обясних, че тя не е вкъщи, но той е ядосан и настойчив. Каза, че няма време и иска да види някой, който е в течение на нещата. Той е в синята стая, мис.

Доволна, че може да спести още една неприятност на лейди Миньон, Каси с петна от мастило по ръцете, с хартиени маншети, навити около ръкавите ѝ, с изцапана черна памучна престилка, която предпазваше отпред зелената ѝ рокля, бързаше да посрещне непознатия посетител.

От входа тя видя един мъж в униформа на кралския флот. Беше застанал с гръб към нея, но тя можеше да види нетърпението му, като крачеше напред-назад. Беше висок, косата му бе руса и държеше някакъв куп листа, които с надменност и яд прехвърли в другата си ръка. От нетърпеливата му походка, когато се отправи към прозореца, личеше, че е на път да си тръгне.

Със самоувереност, която не ѝ беше изменила по време на работата ѝ за лейди Брекенридж, Каси влезе в стаята, но преди да бъде в състояние да проговори, мъжът усети нейното присъствие и се обърна с лице към нея.

Каси разпозна Кингсли Латам.

Нямаше я светлата усмивка на лицето му този ден. Сега изражението му показваше досада. Веждите му, по-тъмни от изсветлялата от слънцето му коса, бяха застрашително сключени. Тя видя искри от възмущение в сините му очи, студени като водите на Арктика, когато погледът му се спря надменно на нея.

— Аз чакам — каза той, като полагаше усилие да контролира нервите си. — Ако домакинята не може да ми отговори, няма защо да изпраща прислугата си.

— Това вече ви е станало досаден навик, виконт Латам, да ме взимате за прислужница!

Гневът ѝ замести бързо първоначалното ѝ учудване. Очите ѝ сега имаха цвета на пламтящ амбър.

— Имате ли някаква представа, кой е отговорен за тази срамна колекция писма? — попита грубо той, без да ѝ обръща внимание. — Изпратете ми някой, който е компетентен по това, веднага!

Кингсли извади на показ намачкани листа хартия и тя видя собствения си почерк, разпозна в усуканото руло хартия, което той държеше толкова пренебрежително, безсмислените писма, които тя от дълго време пишеше на адмирал Белвайдър.

— Ще ви кажа още веднъж — каза тя много отчетливо — че аз не съм прислужница.

— Много добре. Вие сте херцогиня от кралския двор, кралицата на Маите, принцесата на Персия, ако ви харесва повече. Давате си вид достоен и за трите. Вашето потекло не означава нищо за мен. Аз идвам от името на лорд адмирала, на флота на Негово Кралско Величество и искам да видя автора на тази мътилка, който е срам и за най-евтиния роман. Ще бъдете ли така любезна да доведете това лице или този, който носи отговорност?

— Аз съм тази, която писах писмата.

— Ако мога да ви вярвам, как може да имате нахалството и дързостта да безпокоите лорд адмирал Белвайдър със сладникавите ефекти на един просещ уличен хлапак?

Лицето му, под ореола на златна, ненапудрена коса, беше като на Мефистофел. Разширените ноздри, белите като алабастръ зъби и студените сини очи изразяваха такова презрение, че Каси трябваше да устои на силното желание да се върне в стаята си. Вместо това, тя остана на мястото си, вдигна по-високо главата си и срещна неговия поглед непоколебимо твърдо, без да мигне.

— Наистина ли лейди Брекенридж ви позволява да използвате нейното име за такива евтини сензации? Насърчава ви да безпокоите и преследвате един човек, който почива само четири часа в денонощието? Подтиква ви към безкрайни съчинения на измамливи, съзливли, надгробни песни? — сви устните си той. — Тъй като вие сте от нейния екип, ще допусна, че тя го прави.

— А аз ще допусна, виконт Латам, че вие смятате страданията на безутешните деца и положението на моряшките вдовици за обикновени сантиментални ефекти и безвкусни сензации. Ще допусна, че човекът, на когото нашият крал е поверил цялата флотилия на Англия, е само раздразнен и равнодушен към жертвите на мъжете, които той командва.

Кичури от кехлибарената ѝ коса паднаха върху бузите ѝ, докато говореше. Тя ги отметна назад гневно, оставяйки следа от мастило по слепоочието си.

Този мастилен знак на уязвимост от страна на обвинителя на неговия началник изглежда слабо умиловичи Латам. С по-умерен глас той възрази срещу нейното последно изречение:

— Не, разбира се. Адмиралът наскоро взе десет от най-тежките случаи под свой личен контрол. Личните му фондове и неговото великодушие са на тяхно разположение.

— А стотиците други случаи, точно толкова злочести, не заслужават ли поне един отговор от страна на адмирала до лейди Брекенридж? — хладно попита Каси.

— Младите жени не знаят нищо за проблемите на флота — почти ѝ се усмихна Кингсли.

— Младите флотски офицери не знаят нищо за проблемите на благородните души, като тази на лейди Брекенридж, които се опитват да помогнат на много повече от десет семейства!

Каси не отговори на усмивката му. В действителност, тя никога няма да му се усмихне отново. Това, че той беше дошъл от

забавленията в Касълрок, за да я нарече слугиня, и че обиди лейди Брекенридж, означаваха много малко за нея. Това, което я нарани, бе непоносимият факт, който заличи всичко друго, че мъжът, за който бе мечтала от три години даже не я позна, беше забравил напълно тяхната среща.

— Моя скъпа, млада госпожице, бихте ли си помислили вие или лейди Брекенридж, че лорд адмиралът ще изостави своите задължения към краля и страната си, за да участва в писането на писма за събиране на бърсалки за пера, порцеланови кучета и кутии за колосани яки?

Сините му очи играеха по нея.

— Ние бихме искали — каза студено Каси, — адмиралът да отдели само четвърт час от времето си, въпреки голямата му заетост, за да покаже на Лондон, че даже и той, от своето високо положение, е само още едно от многото английски сърца, което бие за мъчениците от злополуката на флота ни в Средиземно море. Лейди Брекенридж моли адмирала само да се яви за малко при откриването на благотворителния флотски базар.

— Чудя се — изглежда той мислеше на глас, — че можете да упражнявате перото си за такива изтънчени ласкателства, когато е ясно, че вие сте девойка с изключително посредствен ум и лошо държание.

— Аз се чудя — каза Каси, като го гледаше право в очите — как Англия има още останали кораби при този нов адмирал, толкова ограничен в щедростта си и един адютант, толкова неучтив в изказванията си.

Слисан, Кингсли отстъпи назад и я погледна страшно, като не вярваше на ушите си.

— Нейно благородие знае ли за вашето държание, когато приемате посетителите й? Но, разбира се, че знае, тъй като ме уверихте, че не сте прислужница. Прислужница сте! — той изрева последните думи. — Вие можете да накарате кралицата на Франция да бъде ваша прислужница с това ваше царствено държание! Но какво, в края на краищата, една високопоставена личност с произхода на настоящата лейди Брекенридж знае за доброто възпитание на прислугата си?

— Много малко, сигурна съм — гневно избухна Каси от надменното му отношение към нейната приятелка. — Лейди Миньон е

твърде заета да търси помощ от съпругата на министър-председателя, от дамите в двореца, от членовете на духовенството, за да заинтересува обществеността в името на загиналите моряци. Ако не беше толкова заета с тази благородна задача, тя непременно щеше да ви даде уроци по любезност, както прави с всички, които я познават.

Кингсли изглежда не можеше да се справи с отговора. Неговата уста се отвори, без да отрони нито дума. Каси също остана безмълвна. Те стояха, обхванати от взаимна враждебност, която отиваше толкова далече, че даже те, които я бяха предизвикали, внезапно се стреснаха и смутиха.

— Мога ли да седна, мис...?

За пръв път той осъзна, че въпреки, че тя знае името му, не беше се представила.

Каси отговори на въпроса му, като кимна с глава. По-скоро ще умре, реши тя, отколкото да му каже името си втори път. Тя си спомни онзи прекрасен ден в Бийчскейп, който те прекараха заедно преди няколко години.

Кингсли проговори с един напълно различен тон, като че ли искрено искаше да възвърне някакво подобие на добри обноски в тяхната среща.

— Щом сте толкова загрижена за вдовиците и сираците на моряците ни, мога ли да вярвам, че сте загрижена също и за нашия флот?

— Разбира се.

— Тогава мога да ви кажа — започна дипломатично изречението той, като желаше да я нарече по име, но отново тя не задоволи любопитството му и след пауза той продължи — това са извънредно тежки времена за силите на Негово Величество. Нещастиято не засяга само осемдесет процента от нашите средиземноморски сили и бедните съпруги, майки и бебета тук вкъщи. Ударът е попаднал толкова дълбоко и толкова далече.

Той изглежда не бе в състояние да намери думи, обърна главата си за момент и продължи пламенно:

— Истината е, че нашият флот, който повече от осемстотин години е бил гордостта на великата империя и чудото на света, е изпаднал в състояние на неспособност, за което трябва да бием тревога.

Тя го гледаше и знаеше, че той говори искрено. Думите, които каза за флота в Бийчскейп, изплуваха в съзнанието ѝ. Тя взе стол и седна. Сложи ръката си с маншет от хартия на малката мраморна масичка, която беше близо до нея, и се наклони към него.

— Но това сигурно не е възможно.

— Самият аз мислех така. Бях извикан от Париж само преди няколко месеца, тъй като се знаеше, от много отдавна, че морето е голямата страст в живота ми. Адмирал Белвайдър е един стар приятел на семейството ми. Намирам, че назначаването му от нашия крал на поста адмирал, е щастлив случай за страната ни. Смятам също за голяма чест да бъда повикан от лорд адмирал Белвайдър, за да му помагам. Мис — почака отново той, но тъй като тя отново не му каза името си, продължи описанието, чувствайки, че тя слуша с интерес думите му. — Казвам ви това поверително, нещата се развиха в негативна посока, откакто стана нещастieto, и носят името на новия адмирал, който се опитват да изкарат виновен за това. Белвайдър има много приятели, които са наясно с нещата, но и много, които работят против него.

Той прехапа долната си устна и заразглежда ръцете си.

— Адмиралът чувства нуждата да бъде заобиколен от знаещи и доверени хора. Това е от голяма важност. Смятам, че е сериозно задължение и специална чест да бъдеш негов адютант, но за съжаление правя твърде малко, а той върши прекалено много работа. Ето защо, тези писма бяха едно досадно усложнение.

— Но ние владеем морето — протестира Каси — искам да кажа... — заплете се тя и почувства, че бузите ѝ пламнаха от факта, че се беше опитала да поучава човек, чиито флотски познания бяха по-големи от нейните собствени. — Достойният за презрение предишен адмирал, в края на краищата, беше премахнат и мястото му бе заето от вашия уважаван стар приятел. Сигурно сега нещата ще бъдат съвсем различни и по-добри.

— Мислите ли? — тонът му беше скептичен. — Съществува корупция, некомпетентност, нисък морал и непоследователност, с които трябва да се постигне компромис, ако Британия трябва да продължи да властва неограничено върху моретата.

Кингсли въздъхна.

— Любезно е от ваша страна, че ме слушате — каза той. — Може би добивате представа колко обезпокояващи са въпросите, които трябва да решава адмиралтейството. Лорд Белвайдър е мой началник и приятел за цял живот и аз не ще позволя вие или лейди Брекенридж да мислите лошо за него.

— Виждам — отговори Каси, като призна, че несъмнената досада на адмирала от поредицата писма, които му бе изпратила, я огорчи. — Съжалявам, че моето пълно посвещение на базара и на лейди Брекенридж ме е направило прекалено усърдна и съм прибавила ново бреме върху плещите на адмирала.

— Сигурен съм, че ще разберете това, когато му обясня — каза Кингсли и за момент се усмихна нахално и топло.

Блясъкът на очите му и моментното нахалство, изписано в тях, я накараха да се изправи от стола си: но няма да позволи на чара на Латам да я трогне този път.

Отново тя стана пълномощничката на лейди Миньон, която е срещнала флотския офицер само този следобед.

— Благодаря, че дойдохте. Писмата ще бъдат преустановени.

Тя стана от стола, отмествайки го царствено.

— Базарът на нейно благородие е най-богатият — каза Кингсли, като също се изправи. — Може би той по някакъв начин убеждава всички мъже, които още служат във флота, че общественото съзнание е будно за тях и ги разбира и че тези приятели, които ги защитават, стоят до тях.

— Действително е така, добри ми капитане. — Лейди Брекенридж, още с шапка, украсена с пера и увита с воали, бързаше към него с отворени обятия.

— Радвам се, че сте разбрали това — каза му тя сияеща, след което се обърна и обля с лъчезарност Каси. — Сега, ако можете да склоните тази грамада от слонова кост и златни ширити, адмирал Белвайдър, да види нещата по вашия начин, Каси може да запише името му в списъка на нашите високопоставени гости за откриването.

Кингсли, по средата на един поклон, изразяващ уважение и признателност към нейното стимулиращо присъствие, се изправи рязко, вгледа се в Каси с израз на странно неверие, което се смени с гневно огорчение и несигурност.

— Каси... имате предвид... Вашата вярна помощничка тук?

Лейди Миньон се разсмя, развързвайки панделките на шапката си и поставяйки я на масата, докато кимаше възторжено с глава.

— Касълмейн Томас — произнесоха и двамата едновременно името ѝ.

Лейди Брекенридж се разсмя отново.

— А вие сте?

— Виконт Кингсли Латам — каза Каси, преди той да се представи.

— Капитан Латам, дотогава, докато моя лорд адмирал има нужда от мен — каза Кингсли. Той се обърна към Каси със стиснати челюсти и изражение на мъж, обрекъл се на унизителна работа.

В този момент влезе икономът, за да отведе господарката си да се занимае със съобщенията, които носеше на един поднос.

Кингсли стоеше и упорито я гледаше.

— Трябва да се извиня. Бих искал да обясня моята ограниченост, за която съжалявам, с голямата ми загриженост за успеха на адмирал Белвайдър. Необикновеното напрежение на новите ми задължения като негов адютант обяснява моята разсеяност. Ще кажа просто, отново съжалявам и моля за вашата прошка, че не можах да разпозная малкото момиче, което аз... — болката от извинението беше изчезнала и държанието му отново бе станало смесица от аристократична арогантност и момчешка прямота. — Но защо, дявол да го вземе, не казахте нещо?

— Аз казах. Напомних ви, че последният път, когато се срещнахме вие също предположихте, че аз съм от обслужващия персонал. Бяхте просто много сърдит за онези нещастни писма, за да ме чуете.

Кингсли поклати глава.

— Аз съм бил един празноглавец. Когато мисля за това, винаги ще чувствам огорчение. Мис Томас, трябва да ми повярвате, че ще разпозная прекрасния ви кон, Стартбрайт, където и да го видя. Стана така само защото господарката му се е променила толкова много през годините, които са изминали. Това е истината. Много пъти, когато мислех за тази млада девойка, яхнала красивия си жълто-кафяв кон, която яздеше нагоре по стръмните скали, си спомнях вашите думи: „Поглъщам жадно гледката, прехласвам се от пейзажа и се опиянявам от игликите“.

Той я гледаше с пронизващи сини очи.

— Вижте, аз мислех, че бяхте в Касълрок.

— И никой не ви каза, когато гостувахте там, че съм в Лондон?

Тя почувства топлина в думите му и в неговия пронизателен поглед. Мъчейки се да запази самообладание, тя мислеше само за това, че той беше запомнил даже думите ѝ от този следобед преди толкова години.

— О, не, мис Томас. Аз дойдох тук от Париж и се потопих в безкрайните задължения, които съпътстват работата ми като адютант на адмирал Белвайдър. Не съм бил нито веднъж в провинцията.

Каси се почувства изведнъж замаяна и седна на малкия диван. Приемът на Онора се бе състоял без почетния гост! Тя забеляза за пръв път хартиените маншети на ръкавите си. В този момент на щастие това не я интересуваше.

— Адмиралът щедро предложи един месец престой в Бийчскейп, когато приведа моите задължения в такъв вид, че да заслужи тази ваканция. По-скоро неговите задължения са причина моите да не могат да бъдат поставени в ред и надеждата ми за пребиваване в Бийчскейп трябва да чака неограничено време.

Каси промърмори нещо, все още усмихвайки му се, неспособна да откъсне погледа си от Кингсли Латам.

— Признавам, смятах, че ще срещна момичето с парцаливата пола за езда в Бийчскейп, но откривам, че нейните идеи за живота са могли да я променят. Възмутително е, че не можах да ви позная, мис Касълмейн. Простете ми, аз ви моля.

Той не би могъл да направи нещо толкова лошо, което да не бъде напълно заличено от тази последна забележка. Тя пое предложената ѝ ръка и забеляза мастилени петна, които я загрозяваха. Латам почувства нейния смутен поглед и каза много нежно:

— Мисля, че може би мастиленото петно на бузата ви е също една от причините, за да не ви позная. Но преди всичко, разбира се, това е промяната на онова малко момиче в най-миловидната и забележителна жена. Очевидно е, че проявявате същото умение при изпълнението на възложените ви от лейди Брекенридж задачи, като това, което показахте веднъж на гърба на Стартбрайт. Трябваше наистина да ви позная само по тази причина.

— Или по „изключително посредствения ум и лошо държание“?

Кафявите очи под гъстите мигли го предизвикваха.

Той се вгледа за момент в нея, засмя се и заразглежда лицето ѝ с такова очевидно одобрение, че тя се почувства задължена да каже нещо повече, почувства сърцето си да бие толкова бързо, че се опасяваше, че той може да го чуе.

— Вашите задължения към флота ще ви позволят да отворите Бийчскейп?

— Имам верен пазач, който живее заедно със съпругата си в една къщурка близо до портала и, съм разпоредил за още малко персонал, за да им помага в поддържането на замъка. Надявам се, че това ще бъде възможно, когато лорд адмирала няма да има такава неотложна нужда от мене. А вие? Ще останете ли в Лондон?

Тя побърза да обясни, че ще се върне скоро в Касълрок. Той ѝ разказа за коня си Карим, който беше върнал от Франция и сега се намираше отново в Бийчскейп.

Лицето на Каси сияеше до момента, в който разбра, че той се готви да си тръгва. Едва ли беше възможно да си представи човек, мислеше тя, че втората им среща ще бъде по-ожесточена от първата.

— Предайте моите поздравления на лейди Брекенридж, която, както можах да видя, е един рядък и неповторим човек. Мис Томас, надявам се, че ще се срещнем отново. Лейди Алида ми е писала благосклонно, че желае да считам тяхната къща в Лондон като мой собствен дом, докато съм тук.

— Сигурна съм, че вие ще бъдете добре дошъл. Лейди Алида и дъщеря ѝ се надяваха да ви видят в Касълрок при сегашното им пребиваване там.

Той се поклони ниско на Каси и я погледна по начин, който тя не можа да анализира и който я накара дълго да размишлява.

— Изпратих им моите плахи извинения със специална поща. Надявам се, те да бъдат толкова милостиви, колкото сте и вие.

Той взе ръката ѝ, докосна я с устни и вглеждайки се в очите ѝ, каза:

— Щеше да бъде много жалко да съм в провинцията, докато вие сте в Лондон.

[1] Колониите са първоначалните 13 щата в Северна Америка ↑

ГЛАВА VI

Топлината, която се беше зародила в отношенията между дядото и внучката, изглежда изчезна със завръщането на лейди Алида и Онора от Касълрок.

С чувство на потиснатост през тази първа вечер, Каси слушаше оплакванията на лейди Алида от персонала и изявленията на Онора за скуката в провинцията. Каси би искала да може да стане от масата и да се оттегли на спокойствие в стаята си.

Празничните вечери в Касълрок, според Онора, свършвали винаги късно след полунощ. Сър Уилбър ѝ съчувстваше снизходително. Очевидно, мислеше Каси, на Онора ѝ липсвал повече сънят, отколкото присъствието на виконт Латам.

Летития, в необикновено бърливо настроение, беше преизпълнена с новини за евангелския проповедник от Шотландия, който завладя неотдавна слушателите със своето красноречие. Руфъс Пейт, според нея, беше превъзпитал стотици грешници и дал светли надежди на много нещастни хора.

Онора открито показваше пренебрежение към ентузиазма на Летития, докато лейди Тримейн гледеше високомерно и кимаше сдържано с глава.

Каси, необичайно уморена от ежедневната работа при лейди Брекенридж, въздъхна с облекчение, като видя, че чиниите се прибират. Тази вечер тя не можеше да понася повече превземките на Онора, не можеше даже да зарадва леля си, проявявайки интерес и задавайки въпроси за шотландския пастор.

— Мога ли да ви помоля, да ме извините, че ще ви напусна, лейди Алида?

— Не, Касълмейн, — възрази лейди Алида. — Остани за десерта. Ако скъпата Летития е приключила с пастор Пейт, аз бих искала да те попитам за работата в базара. Как вървят нещата?

— Много добре. Ние сме много заети и напредваме благодарение на лейди Миньон.

— Добре ли работите с нея?

Сър Уилбър се зае да отговори на въпроса на съпругата си.

— Те се разбират отлично. Сър Хорейс ми разказва почти всеки ден, колко благодарна и признателна е неговата съпруга на Касълмейн. Не съм ѝ го казвал от страх, че ще ѝ се вирне главата.

Онора се кискаше.

— Старото, начервено чучело не е тази, която бих искала да ме хвали.

— Аз бях задала въпрос — каза строго лейди Алида. — Касълмейн, какво е мнението ти за лейди Миньон?

— Тя е неизменно любезна и успява да се справи бързо с всичко, което е свързано с базара.

— И, разбира се — лейди Алида погледна многозначително съпруга си, а тънките ѝ устни се обтегнаха в заговорническа усмивка, — тази нейна любезност и умение ѝ дават възможност да се напъха в най-висшето дамско общество, което иначе няма много общо с нея. Това, което тя търси, е да има достъп до най-отбраното общество, на чийто добър прием са се радвали бившите съпруги на сър Хорейс Брекенридж.

Каси можа само да сведе очите си, когато сър Уилбър заговори примирително:

— Брекенридж ми е приятел от дните прекарани заедно в Оксфорд. Надявам се, скъпа моя, че в тази къща няма да има критика за неговата съпруга.

Онора протестира с угоднически тон:

— Но тя е толкова ужасна! Цялата в червена дамаска, жълто кадифе и пурпурен атлаз. Всички ѝ се смеят.

— Лейди Брекенридж се смее последна — хладно отбеляза Каси. — Тя приема грубостта на другите с безразличие, докато в същото време лично обръща внимание на много бедни моряшки семейства и полага усилия за тяхното благополучие, като работи твърде много за базара.

— Отказа ли се тя от нейните ярки труфила, за да бъдат продадени в Рилайънс Хол? — подигравателно попита Онора.

— Не знам.

Кафявите очи на Каси блестяха толкова свирепо, че Летития, протягайки ръката си, я стрелкаше с погледи, които я умоляваха да

обуздае гнева си.

— На Руфъс Пейт е казано да обяснява, че суетата и хубавите дрехи ще доведат до края на света — каза със светнало лице Летития, изпълнена с желание да смени темата на разговор по възможно най-малко конфликтния начин.

— Е, дрехите на Каси няма да ни доведат до гибел, нали?

Сър Уилбър докосна една от внимателно сресаните къдрици, обграждащи лицето ѝ, но не каза нищо.

— Касълмейн не е суетна — твърдо отбеляза Летития. — Да, тя беше приета топло и в най-добрите къщи през тези седмици. Чай с дукесата на Ирин, две посещения при лейди Рамбо. Преподобният Дънстрийт, който се възхищава много от характера на лейди Брекенридж, ми каза, че тя просто си дава душата за Касълмейн Томас.

Две петна с необичаен цвят се появиха на бледото лице на Летития Пикеринг.

— Ами тя даже правеше консултации с адютанта на лорд адмирала!

— Ти си видяла виконта на Бийчскейп? — попита лейди Алида.

Поразена от думите, които Онора беше казала по-рано, и от благосклонното им приемане от страна на дядо ѝ, Каси се мъчеше да запази самообладание.

— Адмиралът изпрати адютанта си при лейди Брекенридж във връзка със загрижеността му за благотворителността на моряците.

— Прекалено зает да дойде в Касълрок, но може да припка, за да види подхвърлените стотинки от продажбата на тези вехтории — озъби се Онора. — От неговото извинително писмо за моя прием едва ли личеше такава *fol-de-rol*, че го е задържала.

— Какво мислиш за виконта? — продължи лейди Алида.

— Той беше много зает със задълженията си във флота — отговори сдържано Каси.

— Е, щом може да отиде при лейди Брекенридж, може да дойде и тук — заяви Онора. — След грубостта, проявена от него по отношение на моя прием! Защото той, всъщност, е племенник на мама и...

Майка ѝ я прекъсна:

— Той говори ли за нас? За мен? — попита с нетърпение тя.

— Само за да каже, че е получил вашата любезна покана да се чувства в тази къща като в негов втори дом в Лондон.

— Не изглежда да е голям домашар — засмя се Онора, показвайки малките си равни зъби. — Той не дойде в Бийчскейп след всички приказки, че ще бъде там, и не е много любопитен към неговия „втори дом“ в Лондон.

Сър Уилбър изказа мнение, че много сериозен въпрос се надига срещу флота, който адютантът на адмирала констатира, че е от голяма важност. Намусена Онора побутна стъклената чиния с фруктова салата, бишкоти и крем настрани и каза на Каси:

— Не мога да си спомня как изглеждаше, когато бях малка, но всеки, който го е виждал във Франция, казва, че той е най-красивият и вълнуващ джентълмен, който можеш да си представиш. Бих искала да го видя, за да разбера дали това е истина. Ти какво мислиш?

— Мисля, че е един делови мъж, много предан на адмирала.

Тя понечи да напусне масата.

— Сигурно си забелязала повече от това — лейди Алида се усмихна многозначително. — Бях уверена, че той има очарователни маниери и същия профил като на Адриан, неговият вуйчо.

Каси се изкашля.

— Неговите маниери бяха много енергични и делови. Той изглеждаше добре, но в униформа, като толкова много други. Страхувам се, че не забелязах профила му.

Тя си прости изречената лъжа и помисли за момента, когато ще може да се оттегли в стаята си.

Изведнъж умората и безразличието на лейди Алида бяха изчезнали.

— Адриан, неговият вуйчо, който беше виконт на Бийчскейп преди Кингсли, беше най-енергичният и най-елегантният мъж в Европа. Когато той ме извеждаше на разходка, жените — млади и стари — щяха да паднат в несвяст от завист. Самата кралица беше толкова близка с него...

Още веднъж тя се отдаде на познатата носталгия за конните надбягвания, теменужките от Парма, дипломатичната му дарба, за това, как хората се възхищавали, когато танцували.

Онора, с изражение на мрачно безразличие, се отпусна тежко на стола. Сър Уилбър, който не взимаше участие в този познат разказ,

лъскаше монокъла си с вид, показващ, че мислите му са много далече.

— Както виждаш — продължи лейди Алида с нежна усмивка на лицето — Виконт Колеман просто очароваше всички. От кралицата до кибритопродавачката, от жената на благородника до продавачката на цветя!

С глух глас Онора попита Каси:

— А Латам очарова ли те?

— Касълмейн не е продавачка на цветя или на кибрит — каза сър Уилбър и погледна проницателно Онора.

На лейди Алида ѝ стана неприятно от порицанието, което съпругът ѝ отправи към Онора, и не можеше повече да понася неговата внучка.

— Надявам се — каза тя на Каси, — че тези няколко седмици, прекарани в компанията на благородни дами, докато помагаше във флотския базар, не са те накарали да витаеш в облаците, скъпа моя.

С пресилена усмивка на лицето Каси леко кимна с глава.

— Едва ли щях да оставя каретата си на твое разположение, ако знаех, че това можеше да те накара да се държиш надменно и надуто.

— О, хайде, скъпа моя... — протестира сър Уилбър.

Неговата съпруга го стрелна с поглед, пълен с гняв и съпротива. Той не каза нищо повече.

Летития Пикеринг започна нервно да разказва за възгледа на Саймън Дънстрийт за бедността и мизерията на страдащите търговци и продавачи на улиците на Лондон, но лейди Алида я прекъсна с въпрос:

— Кажни ни, Касълмейн, за твоето приятелство с преподобния Дънстрийт. Как върви то?

— Вие сте създадени един за друг — усмихна се Онора. — И двамата се занимавате с благотворителност. Ти ще бъдеш една чудесна съпруга за него.

Каси, чиито очи блестяха опасно, ѝ изпрати един леден поглед, който накара Онора да се отдаде на правенето на топчета от хляб и събирането им на купчина в чинията ѝ.

— Моята внучка е осигурила неговата помощ за базара. Тя и лейди Брекенридж постоянно разчитат на него за помощ и съвет.

Това беше за първи път, когато той спомена за тяхното приятелство. Каси видя, че това не отбягна от съпругата му и дъщеря

й.

— Дядо е прав — каза тя, като го погледна с благодарност.

Лейди Тримейн поклати глава със задоволство.

— Много по-добре е, че ти си оценена от един добър човек, като мистър Дънстрийт, отколкото да изпитваш желание към тези с повисоко обществено положение. Предлагам ти да го поканиш отново в Касълрок, като се върнеш там след един или два дни.

— Няма да напусна Лондон, докато не съм чула Руфъс Пейт от амвона със собствените си уши — каза Летития с необикновено въодушевление.

— Тогава трябва да побързаш да го сториш. Дала съм нареждания твоята карета, да замине в сряда. Персоналът в Касълрок се нуждае от надзор, а Онора и аз ще поемем задълженията отнасящи се до базара.

— Не и аз! — протестира Онора. — Нямам ни най-малък интерес към работата, касаеща моряците, а съм и прекалено заета. Трябва да направя две следобедни посещения и уроците ми по музика и френски трябва да бъдат подновени.

— Въпреки това — каза решително лейди Алида, — Летития и Касълмейн се връщат вдругиден и ти ще работиш с мен в базара.

— Те могат да отидат в провинцията, но аз нямам намерение да...

Сър Уилбър вдигна заповеднически ръка:

— Касълмейн положително няма да замине, докато трае базарът, за който тя работи толкова много.

Той никога не беше изглеждал толкова твърд. Очите на съпругата му гледаха неумолимо. Тя погледна първо дъщеря си, след това наведе леко глава в знак на подчинение на своя господар и повелител.

Летития заговори отново за евангелиста от Шотландия, като умоляваше брат си, съпругата му и Онора да я придружат, за да чуят неговото слово.

Каси, раздразнена от тяхното безразличие към леля й и от това, че я оскърбяваха непрекъснато, седна, ядосана на себе си, че понася забележките им толкова смирено. Чувствата бушуваха в нея болезнено и тя едва се сдържаше.

Лейди Алида заговори на дъщеря си, като я увещаваеше:

— Скъпа, ти не можеш да искаш виконтът на Бийчскейп да се втурне в тази къща, да ти обръща внимание, да те ухажва, да бъде принуден да те приеме, ако ти не вземеш участие в благотворителния базар за неговия флот.

Тонът ѝ беше ласкателен.

Онора Хардинг сви своите малки, перфектно очертани устни и каза злъчно:

— Базарът е за стари жени, като теб и лейди Брекенридж, или за някой като Каси! Не разбирам защо трябва да отида там и да получавам заповеди от тази жалка жена с нейната ужасна, червена коса и...

— Ти изказваш недоволство от лейди Брекенридж заради фрапантността на костюмите ѝ — каза Каси с високо вдигната глава, — докато мен упрекваш за скромността на моите.

Дълбоките ѝ кафяви очи станаха почти черни, докато тя гледаше изпитателно Онора.

— Моля те, кажи ми, Онора, как може човек да получи одобрението ти?

Лейди Тримейн пое шумно въздух.

— Не мога да понасям безочливостта!

— Малко от нас я понасят, лейди Алида, и малко могат да седят спокойно по време на дългата вечеря и да слушат постоянно клевети за най-чудесния приятел.

Каси я гледаше непоколебимо и като че ли от голяма височина.

— О, мое скъпо дете — прошепна Летития, като че ли се молеше.

Онора изведнъж се оживи от интерес:

— Какво ли щеше да каже преподобният Дънстрийт на такова представление?

— Онора, мисля, че щеше да бъде по-търпелив към това, отколкото към твоите недостойни фантазии, касаещи неговите най-интимни дела и житейски решения.

Каси почувства студено въодушевление, даже когато сухата, предупреждаваща я ръка на Летития, докосна нейната.

— Сър Уилбър — попита лейди Алида, — ще търпите ли всичко това?

— Съжалявам много — каза той.

Като чу думите му, Каси съжали, че беше избухнала и в същото време беше сигурна, че е била предизвикана да го направи.

— Касълмейн, мисля, че ще бъдеш по-щастлива в провинцията — каза сър Уилбър, а бледите му очи гледаха хладно. — Ще останеш за базара, но ще оставиш по-нататъшната работа на лейди Алида и Онора. Да ставаме ли всички от масата?

Лейди Алида вървеше тържествено, когато напусна стаята хванала под ръка дядо ѝ, а Онора ги следваше. Тя чуваше гласовете им от коридора, докато стоеше до шокираната и разплакана Летития.

Гласът на лейди Алида звучеше убедително:

— „Тя беше твърдоглаво, непослушно дете, когато дойде тук, а когато порасна, стана много по-лоша, както видяхте сам тази вечер.“

Онора каза:

— „Базарът ѝ е завъртял главата и притъпил добрите обноски.“

— Не желая да чувам повече за това... — думите на сър Уилбър се изгубиха в звука от затварящата се врата.

Докато изтегляше внимателно края от подгъва на роклята на лейди Тримейн, мислите на Каси бяха далеч от всекидневната стая, където седеше. В особен момент на слабост тя преживя мислено целия си живот от пристигането си в Англия. „Да предположим — размишляваше тя, — че бях станала един подлизурко на Онора и майка ѝ от самото начало.“

По един заобиколен начин, през тези първи злочести месеци, този тип поведение ѝ бе загатнат и от двете — от Летития и от Фронси. Това беше тяхното желание. Убеждаваха я да бъде любезна и благосклонна, но тя не беше в състояние да се подчини.

Дядо ѝ щеше да хареса това ѝ поведение. Може би даже щеше да дойде времето, когато той щеше да изпитва същите чувства и към нея, каквито изпитваше към Онора. Ако тя винаги беше отстъпвала на Онора, ако винаги се беше подмазвала на лейди Алида, колко различни можеха да бъдат нещата днес! Те никога нямаше да посмеят да ѝ натрапят бедния Саймън Дънстрийт. Можеха даже да я представят гордо на компанията от контета и надути пауни на Онора. Може би щеше да има шкаф пълен с рокли, шапки, изящни обувки, направени по мярка. Тя се опитваше да си представи себе си в компанията на

Онора, посещаваща приеми или придружаваща всички тях в Касълрок за редките балове, които бяха станали толкова модерни.

Мислите ѝ се върнаха в настоящето. Тя внимателно прибра роклята в скута си, като започна нов шев. Усещаше, че тази къща напълно я задушаваше. Съзнавайки, че извън нея, в обширните, оживени стаи на голямото жилище на сър Хорейс Брекенридж, лейди Алида и Онора сега споделяха възбудата и напрежението от приближаващото откриване на базара.

Тя остави иглата. Образът на Кингсли и цялото познато вълнение, което го съпътстваше, премина бързо през нея. Макар че трябваше да я нарече глупава, тя беше преследвана от мисълта, че той ще се върне у лейди Миньон и ще бъде заплетен от хитростите на Онора и от ловкостта на лейди Алида.

Каси наведе главата си, усещайки, че сълзите ѝ ще потекат. Щеше ли да ѝ бъде спестена тази мъка и да бъде наистина щастлива в този момент, ако притежаваше тази благородна черта на покорност в характера си, която така щедро присъстваше в характера на леля ѝ?

Летития беше приела извиненията ѝ с мило разбиране и каза само едно изречение, изразяващо любезно порицание към нея, в часовете след съдбоносната вечеря. Тези думи, доброжелателно отправени към нея, като че ли я бяха залели с киселина и още звучаха в съзнанието ѝ.

„Скъпо мое дете — Летития я беше погледнала съчувствено, — съжалявам те само за едно нещо. Ти няма да се научиш никога къде ти е мястото в тази къща“.

Вероятно тези думи бяха казани веднъж и на нейния баща, мислеше тя. На Робърт Томас също липсваше чувство за раболепие. Когато дядо ѝ презря единствената си дъщеря, заради избора ѝ на съпруг, може би от него зависеше да приеме унижителната покорност, за да спечели благосклонността, която един ден щеше да направи живота на неговата дъщеря по-приятен. Но това не беше в природата нито на Робърт, нито на Касълмейн Томас. Колко добре разбираше нещата тя.

— Няма да преклоня глава пред тях — шепнеше тя. — Те трябва да дойдат при мен, но това няма да се случи никога.

Една неволна усмивка се появи на лицето ѝ след минутата на черна скръб. Мислеше за Фронсина Сен Пиер и за пръв път видя

ироничния хумор в неприятностите, които тя имаше с Морайрити — неприветливата домакинка, и Джолиън — безпогрешния иконом, който беше служил при майката и бабата на Каси и сега, без забележими промени, служеше на лейди Алида и Онора.

Истинската грижа беше Ян Фипс. Морайрити силно не одобряваше неговата привързаност към мургавата млада жена, а и упоритото настояване на Фронси, че Американските колонии са в правото си да са недоволни от крал Джордж, поддържаше огъня на негодуванието срещу нея в помещенията на прислугата. Морайрити и Джолиън бяха толкова важни и силни в своето поле на действие, както сър Уилбър и лейди Алида в тяхното.

Фронси, горда и прекрасна по нейния си западноиндийски начин, не забелязваше неодобрението на икономата и домакинката и се държеше така, сякаш те не съществуваха в действителност. Тя беше доволна от това, че ги пренебрегва. Вместо това, тя невъзмутимо твърдеше, че Джордж Вашингтон е по-мъдър и по-смел от крал Джордж Трети, и установи неговия по-висш интелект с изявлението, че никой интелигентен монарх няма да облага с данък поданиците, които живееха толкова далече, че можеха да решат да вдигнат бунт. За такива верни поданици като икономата и домакинката на семейство Тримейн това беше, казано накратко, предателство.

Бедната Фронси! Каси взе отново иглата и вдяна един конец. В нейната неспособност да разбере мястото си, тя си беше навлякла негодуванието на Морайрити, Джолиън и целия персонал, които искаха да упражняват контрол върху нея.

Каси погледна нагоре и видя пред себе си Фронси, с лице, изопнато от гняв, сякаш беше с маска.

— Мис Каси, пощата е дошла и има писмо за мен. Морайрити не иска да ми го даде. Казва, че трябва да изчакам Джолиън да го провери и да види дали това е истина!

Отпращайки Фронси, тя извика Джолиън, който влезе във всекидневната стая с такава любезна невъзмутимост, че тя се запита, дали едно бодване с иглата ще го учуди.

— Пристигнало е писмо за Сен Пиер, което вярвам, е в теб. Аз ще го взема, моля.

— Мис Томас, вие със сигурност ще го имате, след като намеря подходящ момент да го прочета — той се закашля под нейния

съсредоточен критичен поглед. — Напоследък е необходимо да се вземат предпазни мерки по отношение кореспонденцията на някои от персонала. Един наемник, преди известно време, подлъгал момичето, което работи в кухнята, и то забременяло.

— Може да имаш свои причини за такова решение, но те не засягат моята лична прислужница. Искам тя да получи писмото си веднага!

— Съжалявам, мис Томас, но ще трябва първо да се посъветвам с нейно благородие — каза той и една усмивка застина на восьчното му лице с груби очи. — Ако мога да посъветвам Сен Пиер, докато е в домакинството на тази къща в Лондон, тя трябва да се съобразява с обичаите, наложени от господарката ни.

Каси погледна обувките с катарамии, белите чорапи, опънатите панталони до под коляното и редингота, с който беше облечен. Всичко това ѝ напомни за клетвата, която беше дала миналата вечер, след неприятностите по време на вечерята.

— Аз бих посъветвала — каза кротко тя, — моята лична домашна прислужница да се съобразява с нормите, които аз налагам, които включват и личната кореспонденция. Може ли да получи писмото сега?

— Обещавам да предам вашето мнение на нейно благородие, когато се върне.

— Ще отнесете този въпрос до моя дядо, ако не ми дадете веднага писмото!

Джوليوън сви устни, като изглежда за известно време при развитието на нещата, както тя го описваше, после помисли, че е по-добре да се съгласи.

— Много добре, мис Томас.

След всичко това, когато видя, че писмото не беше от Фипс, лицето на Фронси помръкна.

— Отвори го веднага — нареди Каси, обидена, че усилията, които положи заради момичето, бяха така малко оценени. — Ще отида в стаята при леля Летития да пия чай. Ела при нас, когато прочетеш писмото си.

— От Маджи Дънлоп е! — интересът на Фронси се бе възвърнал.

— Може би ще кажеш на леля и на мен новините, които ти пише, когато дойдеш.

Нито подпитванията на Летития Пикеринг, нито тези на господарката ѝ, можаха да измъкнат много информация за писмото от Индия.

Фронси сервира сметана и захар, поднесе тънко навити кръгли кифли, като бърбеше непрекъснато, но можа да бъде придумана да каже само няколко общи приказки. Семейство Дънлоп в Бангалор беше добре. Служителите в „Британската компания“ на мистър Дънлоп били на инспекция по приемане на новата реколта. Маджи още имала намерение да пристигне в Англия някъде около датата на осемнадесетия рожден ден на Каси.

— Не споменава ли нещо за брошурата, която ѝ изпратих? — попита Летития.

— Не, госпожо.

— Дали не изпраца и някакво специално съобщение за всяка от нас? — попита подозрително Каси.

— Нищо, освен че ви изпраца поздрави и обич.

— Хайде, прочети ни писмото, Сен Пиер — каза Летития. — Познавам Маджи Джеймсън Дънлоп от толкова много години, за да повярвам, че тя е писала чак от Индия, за да не каже нищо.

Една неуловима, нерешителна усмивка заигра на лицето на Фронси.

— Това е само едно писъмце, написано набързо.

— Наистина, сподели го с нас — усмихна се Каси. — Ще се радваме, ако ни го прочетеш, ако не възразяваш, разбира се.

Фронси сведе поглед.

— Не мога. Скъсах го, за да не може тази стара любопитна Морайрити, дето си пъха носа навсякъде, да го намери някога.

— Скъсала си първото писмо, което си получила през тези години?

Каси знаеше, че лицето ѝ изразяваше същото съмнение като това, което имаше на лицето на леля ѝ.

— Беше само едно кратко писъмце...

Фронси беше спасена от разпита от влизането на лакея.

— Лейди Брекенидж е в стаята с гоблените и желае да ви види, мис Томас.

Дългият, тъжен ден изведнъж стана по-светъл. Каси се извини и хвъркна при приятелката си.

Бузите бяха яркочервени, косата — повече от всякога заслужаваше присмеха на Онора, но за Каси лейди Миньон в светлолилава атлазена рокля, с боне, изработено със сложен, претрупан фестон, и с чанта от ярки мъниста беше великолепна гледка.

— Как можа? Ти, от всички хора, Касълмейн? — Лейди Брекенридж не си даде труда да поднесе любезни поздравления. — Знаеш ли какво ми каза твоята баба — мащеха — или каквато ти се пада тя на тебе, — че не желаяш да продължиш работата си като моя помощничка! Аз съм шокирана, сърцето ми е разбито...

— Но моя скъпа, лейди Миньон, нещата не стоят по този начин, въобще! Дядо мисли, че ще бъде най-добре, ако аз остана вкъщи, и накара съпругата си и Онора да дойдат при вас днес. Наистина това не беше моя идея.

Очите на лейди Брекенридж светнаха.

— Като че ли те двете или дузина като тях могат да те заместят!

Масивните рамене се повдигнаха, когато лейди Брекенридж справедливо се възмути, и заговори с висок глас:

— Добре, това е всичко, от което се опасявах и то се случи веднага. Вземи си пелерината и се качвай в каретата ми незабавно. Нуждая се от теб за хиляди неща, с които никой, освен теб, няма съобразителността да се справи.

— Повярвайте ми, скъпа лейди Миньон, с удоволствие бих дошла да ви помогна, но се страхувам, че дядо ми възнамерява аз да остана тук.

— Погрижила съм се за това. Просто поставих един ултиматум на лейди Тримейн. Тя и Онора могат да останат и да клюкарстват по време на чая, ако ти се върнеш да уреждаш нещата и ако те тържествено се закълнат да те водят всеки ден, докато продължава базарът.

В атмосферата на динамиката, която тази опасна лейди създаваше, Каси можа само да каже набързо няколко думи на леля си и замина с колоритната организаторка на базара.

Щом тя замина, Летития съсредоточи вниманието си към Фронси.

— Сега — гласът на Летития съдържаше една необичайно властна нотка, — желая да видя писмото от Маджи.

— Казах ви, че го няма вече.

— Фронсина, не си въобразявай, че можеш да ме излъжеш. То е или в корсажа ти или в джоба ти. Настоявам да го видя!

— Мис Летития, писмото е лично!

— Тогава ти не си го унищожила?

— То е адресирано само до мен и е лично за мен.

— Аз, която познавам Джеймсън преди ти да си се родила, да нямам право да видя писмото ѝ за едно дете, което тя е познавала по-малко от година? Не съм неразумна жена, но те моля отново да ми покажеш нейното писмо.

— Не мога, мис Летития.

— Има ли нещо общо то с Касълмейн?

— Не.

— С мен?

— Не.

— С нещо напълно лично, касаещо твоя собствен живот?

Фронси беше много нещастна.

— Ето — каза тя ядосана, пъхайки листа хартия пред Летития, — прочетете го и ще видите, че тя не искаше да го правите.

Летития Пикеринг, прекалено шокирана от това последно изречение, за да изпита угризение за това, което беше направила, разгърна писмото.

„Скъпа Фронси,

Една странна забележка в последното писмо, което получих от Летития и Касълмейн, ме накара да ти пиша бързо. Аз съм толкова зле настроена срещу сър Уилбър Тримейн, откакто той създаде такива грижи на моята многообичана Анна Лусия, че страхувам се, обръщам много малко внимание на нещата, засягащи Касълмейн и дядо ѝ.

Възможно ли е сър Уилбър да е женен за бившата Алида Чансълър, която е била омъжена за мъж на име Хардинг? Не желая да казваш нищо за това нито на Летития, нито пък на Касълмейн. Отговори толкова бързо, колкото е възможно. Може би въпросът ми ти изглежда странен, но аз желая много силно да разбере дали съм

права. Не искам никой, освен теб, да знае за това мое любопитство.

Не познавам тази дама, но, разбира се, чух за нея през 1753 година, когато Анна Лусия и аз наскоро се бяхме върнали в Англия, поради здравословното състояние на лейди Дебора.

Дънлоп е много зает със служителите от Лондон. Аз продължавам да планирам моето пътуване до Лондон за осемнадесетия рожден ден на Каси. Предай моята обич и на двете — на Летития и на Касълмейн.

Моля те, пази в тайна между нас този поверителен въпрос и пиши много скоро.

Твоя вярна приятелка от дните в Тринидат
Маргарет Дънлоп“

Летития Пикеринг изсумтя презрително и вдигна ръце.

— Никога не бих допуснала! — каза тя хладно. — Маджи Джеймсън да събира материал за обикновени клюки! Чувала съм, че съпругите на търговците на чай в чуждите страни ставали мързеливи и душевно пусти, но Маджи Джеймсън?

Тя стисна зъби и помисли за преподобния мистър Пейт.

— Не се учудвам, че не иска аз да знам за такова глупаво любопитство.

— Предполагам, че тя просто иска да знае всичко за живота на мис Каси, така че да бъде подготвена за посещението си тук.

— Може би — Летития се мъчеше да бъде снизходителна — да знае малко за лейди Тримейн, съвсем не е лошо за подготовката ѝ, за да може да разбере живота на момичето, което не е виждала от бебе.

Тя въздъхна със съжаление.

— Напиши ѝ отговор, Фронсина, и ѝ напомни по заобиколен начин за брошурата, която ѝ изпратих, касаеща покръстването на езичниците в Индия. Сега не искам да чувам повече за това дребнаво писмо.

ГЛАВА VII

Базарът беше изпълнен с глъчка, пъстрота, блъсканица, вълнуваща музика, силно патриотично настроение и безкрайна върволица от щастливи хора, склонни да проявят щедрост.

Каси наистина не беше мечтала, че ще бъде така. Тя гледаше как първият съветник на краля преряза лентата и откри базара, възхищаваше се на видните джентълмени от приближения кръг на краля, всеки един, от които за известно време удостои с присъствието си базара. Тя поемаше всеки тон от прекрасната музика и чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне от радост и че се слива с радостта от всяко друго сърце в голямата зала.

Цял Лондон изглежда, че присъстваше. От богатите и могъщите до чиновниците, хотелиерите, готвачите, бар дамите и вехтошарите. Бедата на оцелелите от катастрофата хора имаше широк отклик.

Въпреки че кралят не присъства лично, а изпрати свои представители, обикновените поданици счетоха, че базарът в голямата си част беше негово дело. Това щеше да бъде помощ за хора, повечето от които бяха като тях самите.

Имаше нещо толкова зашеметяващо, както в размаха на цялостното неповторимо, увенчано с успех усилие, така и в светлината и багрите, които бяха създадени. Дворецът и цял Лондон бяха смаяни от дръзкото използване на труда на виконтеси, дукеси, почетни дами в кралския двор, представители на висшето общество, важни личности и славолюбиви хора, които настояваха да вземат участие в работата като скромни продавачки зад импровизираните щандове в базара на лейди Брекенридж. Народът идваше на тълпи да види със собствените си очи как високопоставени личности изпълняват задълженията на обикновени служители.

Цял Лондон беше изумен — с изключение на лейди Миньон.

Докато продавачите с аристократичен произход разпределяха изработените на ръка бърсалки за пера на ужасно високи цени, лейди Миньон стоеше сред блестящите фенери от Япония, книжните цветя,

знаменцата и кръжачата тълпа от хора, като ярък, светец маяк в рокля, богато украсена с бродерии, и шапчица от наредени една до друга момини сълзи. Тя стоеше и се усмихваше, но не беше ни най-малко изненадана. Прие успеха без много приказки и се оттегли в импровизираната си канцелария, за да запише внимателно приходите от нейното начинание.

Каси не беше толкова blase. Даже в най-смелите си мечти тя не си беше представяла, че всичко може да изглежда така. Бузите ѝ се зачервиха от вълнение и учудване. В най-добрия случай, животът в Англия изглеждаше необикновен, това преживяване я оставяше без дъх от вълнение и възбуда. Беше завладяна от неповторимото усещане, че тя е част от този блясък, част от това ликуване и движение, глъчка навсякъде около нея. Тя беше помогнала, за да стане всичко това възможно, беше познала отчаянието, когато не пристигаше никакъв отговор на многобройните ѝ писма, в които молеше за стоки за нуждите на базара, обещанията за помощи, които не идваха, нежеланието на някои хора, като лейди Тримейн, да изпълнят поетите ангажименти за подкрепа и съдействие.

Да, с гордост мислеше Каси, приходите, които се получаваха от базара, бляскащата се надменна тълпа, даже широкото присъствие на видни сановници, се дължеше в някаква степен на нейното вярно следване на указанията на лейди Миньон.

Тя мина покрай павилиони, щандове с тестени изделия, магазини за подправки, арки покрити с цветя, издигнати специално за базара, и чу флотската банда да повтаря още веднъж припева на „Англия ви слуша“, наслаждавайки се на това съвършено ново чувство за нея.

В този миг тя беше силна, способна и уверена. Тя принадлежеше на всяко сърце от всички, които туптяха тук около нея. Може би леля Летития ще нарече такива мисли недостойни, но Каси продължаваше да се радва на това напълно ново усещане. Мисълта за Кингсли често я навестяваше и тя знаеше, че той е част от нейното ново чувство за собственото ѝ достойнство. Изведнъж, чувство на радост се надигна в нея, заради него, заради всичко в този свят и затрептя силно в нея.

Поемайки дълбоко дъх от щастие, тя побърза да изпълни задълженията си. Лейди Миньон ѝ беше възложила задачата да разнася пакети там, където бе нужно да се направи всеки пакет, тя получаваше от различните продавачи различни суми, които се пазеха в направени

за целта каси. Каси беше задължена също да наблюдава, както персонала от всяка секция, така и попълнението от доброволци на всяко място, изискващо подкрепление за щандовете, на които имаше много клиенти.

Навсякъде имаше съблазнителни неща, които примамваха купувачите. Шалове, мильота, калъфки за възглавници, красиво пакетирано дамско бельо, спортни костюми, ръкавици с орнаменти, направени по последна парижка мода, красиви бродерии, незначителни украшения — всички разположени така, че да очароват англичаните и те да ги купят, за да помогнат на вдовиците и децата на други англичани.

За нейна изненада, обикновените кораби, направени от хартия, на която бе закрепено националното знаме на Великобритания — направено съвсем малко за целта, бяха спуснати, докато хора събираха пари за пострадалите от катастрофата. Японската чайна градина гъмжеше от заети хора, но имаше едно местенце, което бе оазис на спокойствие.

До щанда с карамелените бонбони лейди Илейн Рембо гордо подаде дебел свитък сметки, прие пакета и притисна в прегръдките си Каси, оповестявайки, че е сигурна, че Кралският флот ще се подсили със стотици нови хора благодарение на базара.

— Не мога да си спомня, откога не съм била толкова щастлива — призна лейди Илейн почти виновно, — но трябва да се връщам при моите клиенти, скъпа.

Тя се обърна, сви фуния от хартия, взе монети от един мъж, натоварен с претъпкани торби с различни неща, които се разпиляха по пода.

Каси махна с ръка одобрително и забърза през навалищата от хора. Тя обикна лейди Рембо, защото под елегантните ѝ дрехи и маниери тя усещаше, че има насреща си жена, надарена с интелигентност и голямо човешко разбиране.

Това беше лейди Илейн, арбитър на вкуса на висшите кръгове на Лондон, близка на кралицата, която беше направила толкова много, за да стане реалност мечтата на лейди Миньон за този базар.

Когато лейди Рембо се присъедини към усилията им, да постигнат нещо за каузата, една удивителна група жени, досега все изплъзващи се или прекалено заети, изведнъж необяснимо започнаха

шумно да протестираат пред Каси и лейди Брекенридж да бъдат включени и те.

Може би те бяха малко неуверени в работата, малко непохватни с пакетите, мислеше Каси. В действителност, участието на висшата, титулувана аристокрация, беше в основата на успеха на лейди Миньон. Изтънчените дами бяха крайно необходими.

Клиентите — млади, стари, богати, привлекателни, някои в най-хубавите си празнични дрехи, други, облечени как да е в единствените си костюми, обикновени купувачи или пламенни патриоти, мъже в униформа, всички те никога не бяха и мечтали, че дамите от аристокрацията ще им продават свещи и шалчета.

В повечето случаи аристократичните дами бяха с техните лични домашни прислужници. Тихо радвайки се на гледката, те чакаха да дойде времето, когато едно повдигане на веждите ще покаже, че тяхната господарка има нужда от каретата си или от техните услуги, защото „в името на благотворителността“, трябва бързо да се оттегли във фойтона, който да я заведе в удобния ѝ будоар.

Не, веждите не се повдигаха. Дамите отказаха да заминат.

Нещо в магнетизма на лейди Миньон, благородната им гордост от собствения им значим жест, който проявяваха към нуждаещите се, тръпката на вълнението от това, което виждаха около тях, ги задържаше на местата им.

Каси знаеше и разбираше всичко. Тя мислеше сега за тях, като за сърдечни, добри приятелки, които не можеха да ѝ внушат благоговение, а само другарство и съвместно отдаване на една кауза, която ги свързваше задушевно.

Движейки се от сергия на сергия, тя долови миризма на баница, пай с месо, пирог с плодове, които бяха наредени върху скари с дървени въглища, за да бъдат топли. За момент изкушаващият аромат на топли препечени кори, пълни с вкусни плънки, я завладя.

Ако времето позволяваше, тя би опитала от пирога с череши. За пръв път такава земно нещо, като храната, привлече нейното внимание. Бе дошла в Рилайънс Хол с примирената лейди Алида и намусената Онора толкова рано, че лампите на каретата им бяха запалени. Сега минаваше два часа и тя беше гладна, но си каза, че яденето не може да се сравни с чувството, което тя изпита, докато подаваше събраните пари на лейди Брекенридж.

Лейди Тримейн не усещаше никакво удоволствие. Тя не харесваше грубата тълпа от хора, не одобряваше силната музика и с нежелание и отегчение изпълняваше възложената ѝ задача в Чайната градина.

Това беше, предполагаше тя, една подходяща и твърде добра идея — дамите от висшето общество да демонстрират загриженост за вдовиците на моряците. Сигурно с лейди Рембо и нейната компания, толкова силно желаещи да помогнат в това начинание, тя нямаше да посмее да критикува базара, но това въобще не беше начинът, по който си беше представяла, че ще бъде.

Ако не беше чувствала, че е абсолютно необходимо да замине за Касълрок с Онора заради приема ѝ, тя щеше да види, че това не беше работа за една уважаваща себе си лейди, да взима участие в това отвратително, шумно и претъпкано място за търговия. Беше много по-добре предварително да направят план и след това само да упражняват контрол за изпълнението му, но тази непристойна работа да се върши от самите знатни дами, беше лудост.

Лейди Алида вирна глава и помисли със съчувствие за лошото настроение на Онора, породено от днешното мъчение. Колко добре я разбираше тя!

Тя не харесваше цялата тази простотия и това беше лошо за нервите ѝ. Тази невъзпитано бутаща се тълпа от хора, които чакат за чай, това фамилиарничене в цялата негова примитивност, всичко това беше отвратително. На всичко отгоре, тази атмосфера, създадена в интерес на вдовиците и сираците, навеждаше на мисълта, че не съществува реална разлика между лейди Алида Тримейн и коминочистача!

Лейди Алида беше потисната от суровостта на лейди Миньон, а и краката я боляха. Най-болезнена за нея обаче беше мисълта за амбициозната, пресметлива внучка на сър Уилбър.

Всеки викаше Касълмейн Томас, за да ѝ даде абсурден съвет, всеки я възхваляваше, радваше се на нейното присъствие и я ограждаше с нежност. Изглежда имаше някакъв заговор, чиято цел бе да се повдигне нейното самочувствие, даже по-високо от това, което винаги е имала.

Непоносимо беше Онора Хардинг, доведената дъщеря на сър Уилбър, дъщеря на лейди Алида, да бъде напълно пренебрегната.

Нейната майка беше принудена да проведе истинско стълкновение с лейди Миньон, за да осигури място на Онора на щанда за цветя. В края на краищата, това беше най-приемливото място, отговарящо на произхода ѝ и не беше така притеснено, като тази тъмна, преградена Чайна градина, където този натруфен дявол я беше принудил да работи.

Но никой не беше забелязал Онора, нито я беше насърчил с думи или действия, с каквито щедро обсипваха Касълмейн. Те не бяха се обърнали към Онора, не бяха я похвалили и изглежда, че не я забелязваха.

Не. Всички обръщаха внимание само на безпризорното дяволче, което Летития Пикеринг беше наложила на колебаещия ѝ се брат да прибере, една грешка, която той трябваше да осъзнае.

Потрепвайки, лейди Алида гледаше как Каси получава банкноти от почитаемата Джойс Атертон и двете си приказват. Защо ли суровата Джойс Атертон имаше тази глупава усмивка на лицето?

Тя предполагаше, че бе нейна грешката, че пробута на първо място Касълмейн при лейди Брекенридж. Но ако тя имаше намерение да стане близка с почитаемата Джойс Атертон, която не харесваше Онора, поради някаква неизвестна причина, вече наистина ставаше прекалено много!

Почитаемата Джойс беше горда, без чувство за хумор. Тя бе роднина на всеки аристократ в Англия. Тя приличаше на овца и се мислеше за по-добра от кралицата, но тя беше от значение за Онора. Ако почитаемата Джойс решеше да не впише името на Онора в списъка на присъстващите на известните приеми, това ще означава Онора да бъде лишена следващата година, когато ще стане на осемнадесет години, от възможността да срещне и да се омъжи за някой от дузината избрани мъже, на което нейната майка се надяваше и за което мечтаеше.

Лейди Алида взе друго пакетче чай и си каза, че не трябваше да отива в Касълрок.

Истината беше, че пребиваването ѝ там не беше източник на удовлетворение. Тя не би признала това на никого, но далеч по-малко важни хора бяха приели поканата ѝ и още по-малко бяха дошли на нейния прием в Касълрок. Тези, които дойдоха, бяха безразсъдни като Ланарк, който нямаше изцяло благороден произход, и дебелия Седи

Грейв, който нямаше нищо, което да го представи, освен титлата, както всеки знаеше. Но най-лошото от всичко бе, че племенникът на Адриан не се появи.

— Не се блъскай — каза строго тя на опашката от хора и въобще не се усмихна, когато една жена в дрипава дреха се обърна към нея весело, казвайки й „скъпа“.

Адриан Колеман, такъв, какъвто беше преди, изплува пред очите ѝ и за момент тя даде воля на всичките си мечти, които веднъж беше пазила за него и които сега уви, трябваше да бъдат прехвърлени на Онора и сегашния виконт Кингсли.

Ако Кингсли само ухажваше Онора, както неговият вуйчо ухажваше нея! Лейди Алида почти се усмихна на беззъбия каруцар, мислейки си за това.

Ако Кингсли беше дошъл в Касълрок, както те очакваха, ако беше очарован от Онора, колко поносимо би било всичко това. Но както стояха сега нещата, тя трябваше само да има търпение, да чака той да отговори на постоянните ѝ покани и тогава да се увери, че Онора беше най-привлекателна от всички момичета. Но защо един благородник, с богатство и положение в две страни, имаше желанието да посвети себе си на трудната, неприятна, изискваща ужасна дисциплина работа във флота? Щеше да му бъде трудно да получава команди и самият той да издава команди!? Тя раздвижи крака си, тъй като пръста я болеше, и изрази категоричен протест.

Очите ѝ се спряха на внучката на сър Уилбър. Девоичето се движеше наоколо с глупавите си малки пакети, привличайки вниманието върху себе си, като че ли всичко, което се виждаше, бе негово притежание. Да, Летития и безсрамната черна вещица Сен Пиер трябва да бъдат върнати в Касълрок, преди да е изтекла седмицата. Твърде много хора се бяха запознали с Касълмейн Томас по време на този глупав базар. Ако почитаемата Джойс Атертон или тази гъска лейди Илейн я бяха взели под тяхно покровителство, тогава Касълмейн можеше да бъде издигната нагоре... Лейди Алида трепна и погледна нагоре, над подадената ѝ ръка. Тя видя красив млад мъж, облечен в униформа на флота, който я гледаше и ѝ се усмихваше.

— Надявам се, моя госпожо, че ме помните? Аз съм Кингсли Латам от Бийчскейп, адютант на адмирала на Негово Величество — адмирал Белвайдър. Мога ли да ви представя лорд адмирал Белвайдър?

Адмирал Белвайдър пое ръката ѝ и я погледна с явно одобрение:

— Лейди Тримейн, вие и другите, които поехте отговорността за този базар, спечелихте вечната благодарност на всеки мъж от флота!

— Това е най-малкото, което можем да направим — каза тя със затаен дъх. — Бих искала само ние да можем да направим много, много повече!

— Можете ли да отделите време от вашите задачи, за да пиете чай с нас? — попита Кингсли. — Аз чаках с нетърпение да ви видя и адмиралът сподели това желание също.

Лейди Алида почти се подмлади. Миглите ѝ трепкаха, бузите ѝ порозовяха. Тя оправи косата си и се усмихна отстъпчиво:

— Мисля, че един член от организационния комитет може да си позволи свободата да пие чай с двама така уважавани мъже от кралския флот!

Каси обиколи набързо залата, като стискаше пакетите здраво в ръцете си. Тя мина покрай децата, събрали се да гледат куклената комедия „Пънч и Джуди“. В ръцете им видя парчета пай, пасти и даже парчета сирене. Тя отново почувства глад и се зачуди колко ли е часът, след това вниманието ѝ беше привлечено от един ловък млад мъж, който изпращаше стрела след стрела към една мишена, а тълпата наоколо весело го приветстваше.

— Ето ме — каза с укор Онора зад гърба ѝ. — Обиколихме навсякъде из тази джунгла на ужаса, за да те търсим.

Каси я погледна за миг, след това срещна очите на Кингсли и не можа да каже нищо.

— Дошли сме, да ви вземем с нас в Чайната градина — каза Кингсли, като се поклони. — Лейди Тримейн и лорд адмиралът са запазили маса, която е на много хубаво място.

— С удоволствие бих приела чаша чай — каза Каси, — но трябва да занеса тези пакети. Мисля, че сергията е... — гласът ѝ заглъхна неуверено, долавяйки, че Онора беше хванала ръката на Латам и той се усмихваше, но не на мис Хадринг, а по-скоро на нея.

Те вървяха, като Онора непринудено, със сарказъм, разговаряше за несъвместимостта на тълпата от хора, която бе в контраст с обслужващите дами от аристокрацията. Кингсли изглежда изпитваше

удоволствие от всяка язвителна дума и се подсмиваше с разбиране на всеки от нейните заядливи коментари. И още, Каси забеляза, че той се беше освободил от ръката ѝ и вървеше на разстояние не по-малко от един инч^[1] от нея.

Каси се опита да намери Онора забавна, но се отказа и вместо това започна да се безпокои за срещата с адмирал Белвайдър. Тя си представяше внушителен великан, който ще я нахока пред лейди Алида и Онора за тези настойчиви писма, които тя беше допуснала да излязат от нейното перо.

— Е, мис Томас — ръката на Кингсли посочи гъмжащата тълпа, — задоволява ли това стълпотворение от хора вашите големи изисквания?

Тя не можеше да бъде копие на високомерието на Онора, нито пък искаше да бъде.

— Това е най-удивителният успех! Лейди Миньон каза, че ще има пари, за да набави всички необходими неща за вдовиците и сираците.

— Разбира се, ще има много пари — отговори грубо Онора. — Всичко, което е продадено, беше подарено и цялата помощ, за да се продадат тези парцали, е безплатна.

— Как върви продажбата на цветя? — попита Каси.

— Виж! — Онора показва одрасканите си ръце, непривикнали да понасят такива мъки. Тя каза възмутено: — Ние сме принизени до увехналите папрати и досадния бръшлян.

В Чайната градина те последваха Кингсли до масата, която се намираше в дъното на градината.

Видя се, че лейди Алида изведнъж започна да се радва на базара. Тя се наведе към якия, набит мъж с ястребово лице, чието изражение несъмнено носеше отпечатъка на човек, свикнал да командва и да му се подчиняват.

— Мис Томас — изглежда адмиралът я познаваше, защото преди Кингсли да може да я представи, я назова по име. — Както виждате, вашите писма не бяха напразни. Дойдох да се уверя, каква поразителна работа сте свършили вие, лейди Тримейн и Онора.

Той се разсмя и ѝ държа стола, докато тя седне. Каси успя само да промълви нещо неопределено.

Лейди Алида чакаше търпеливо, докато останалите коментираха и дадоха поръчките си за чай. След това тя се върна на въпроса, който беше я занимавал преди тяхното пристигане.

— Както казах, аз бях млада вдовица с мъничко детенце, а скъпият сър Уилбър беше загубил и двете — съпруга и единствена дъщеря в един кратък интервал от време. Така че съдбата, предполагам, беше благосклонна към нас накрая. Но вие можете да си представите страданието, което ме измъчваше. Първо, от загубата на галантния вуйчо на Кингсли, после мистър Хардинг беше поразен от болест и накрая...

Нейната смела усмивка помръкна, когато тя забеляза липсата на съчувствие в очите на собствената си дъщеря от тази тирада. Гласът ѝ секна.

Адмиралът изглеждаше искрено развълнуван.

— По някакъв начин личните изпитания, през които сте преминали, без съмнение са трогнали сърцето ви, за да направите тези възхитителни неща за семействата на служещите във флота — каза той.

Чаят пристигна и Каси се залови за чинията, пълна с малки, разнообразни сандвичи.

— Мис Томас — адмиралът се извърна от лейди Алида, — капитан Латам ми каза, че вие сте дъщеря на покойната Анна Лусия Тримейн?

— Да. Моят баща беше доктор Томас от Порт ъв Спейн. Познавахте ли майка ми?

— Срецнах я, когато бях млад флотски офицер. Бях помощник — капитан на кораба, с който майка ви отплава за Тринидат. Трябва да е било 1750 година. Тя беше, бих казал, на вашите години тогава. Екипажът научи, че една млада лейди с деликатно здраве трябваше да отиде в чужбина.

Той се разсмя, като че ли доволен да си припомни безгрижните дни. По начина, по който говореше той, Каси усети, че имаше нещо, което можеше да сподели единствено с нея, и изведнъж тя спря да усеща даже присъствието на Кингсли. Тя се наклони към този внушителен мъж, като в блестящите ѝ кафяви очи се четеше нетърпение.

— О, разкажете ми! — беше всичко, което тя каза.

— Добре. Без съмнение, тя беше много крехка, но толкова прекрасна и толкова внимателна към всички на кораба, че нямаше мъж, включително и капитанът, който да не си загуби ума по нея. Щастие бе, че тя имаше една много строга, неподкупна и бдителна милосърдна сестра, която я придружаваше и се грижеше за нея.

Той се разсмя отново.

Лейди Алида и Онора се присъединиха доста вяло към неговия смях. За свое учудване, Каси откри, че очите ѝ се изпълниха със сълзи. След един дълъг период на забрава тя не беше нажалена толкова много от тъжното напомняне, колкото от това, че нейната майка е била някога млада и обожавана. Очите ѝ срещнаха очите на Кингсли и тя прочете в тях разбиране за всичко, което чувстваше. Каси промълви „Благодаря ви“ на адмирала и докосна очите си. След това тя отбягваше даже погледа на Кингсли, тъй като не можеше да погледне никого за един момент.

— Както я описахте — каза благоразумно лейди Алида — не виждам очебийна прилика с нейната дъщеря.

— Не мога да се съглася с вас — адмиралът беше свикнал да казва това, което мисли. — Същата коса, в която се виждат тези необичайни светли кичури, същата осанка и тези очи...

Той разглеждаше Каси дълго време.

— Мога да кажа, след всички тези години, че носих в себе си видението на тези очи доста дълго време, нещо, което млад човек, плаващ по моретата е склонен да направи.

Онора се въртеше неспокойно на стола си и заговори Кингсли с една лукава усмивка и тон на любезно порицание:

— Вие намирате време да пиете този ужасен чай и да скитате из базара, но не дойдохте в Бийчскейп, както ние се надявахме.

— Колко съжалявам, че пропуснах да бъда наблизо, когато вие давахте прием в Касълрок! Лорд адмиралът обеща, че ще очаква големи лични жертви от мен с назначаването ми на тази работа, но отсъствието ми от вашия бал бе извън моя дълг.

Изглеждаше, че той съжалява дълбоко.

— Ще има други удобни случаи — усмихна се тя опрощавашо.

Обръщайки се към адмирала, тя каза:

— И вие трябва да обещаете, че той ще бъде свободен да дойде.

Адмиралът се разсмя в отговор на думите ѝ и извади своя златен джобен часовник. Той погледна адютанта си многозначително и каза:

— Време е веднага да направим само още една жертва, като напуснем тази очарователна компания и се завърнем към нашите задължения.

Лейди Алида и Онора изразиха шумен протест.

Каси пое дълбоко дъх:

— Адмирал Белвайдър — каза тя, — мога ли да ви помоля, да ми отделите само още десет минути, така че да мога да ви представя на дамата, която е отговорна за идеята за този базар и за всичко, което виждате тук днес? Лейди Брекенридж е съвсем наблизо във временния си офис и тя е — каза Каси, като се изчерви — тази, която подписа толкова много писма, в които ви умолявахме да присъствате на откриването на базара.

— О, тя го е направила, така ли?

Адмиралът се намръщи и я погледна свирепо в продължение на една секунда, след което избухна в смях.

— Имам своите съмнения, че тя може да напише собственото си име — каза Онора, като се изсмя кратко.

— О, хайде сега — кротко я смъмри лейди Алида.

— Тя е изумителен екземпляр — каза Кингсли възторжено. — Мисля, че идеята на мис Томас е отлична и се извинявам, че самият аз не се сетих за това.

Той поздрави Каси с кимване на глава:

— Ще ни заведете ли да видим великодушния инициатор на цялата тази глъчка и възбуда?

— С най-голямо удоволствие — каза тя.

— Ако адмиралът бърза — предложи лейди Алида, — може би това би трябвало да се отложи за друг ден.

Онора кимна енергично с глава към Кингсли. Адмирал Белвайдър погледна часовника си.

— Това би изглеждало — Каси търсеше заместител на думата „жестоко“, която се въртеше в главата ѝ — жалко, лорд адмиралът да види всичко, което тя е осъществила, а да не успее да се срещне със самата лейди Брекенридж.

— Дадено! Съгласен! — каза сърдечно адмиралът. — Моя скъпа лейди Тримейн, мис Онора, беше голямо удоволствие за мен. Хайде,

капитан Латам, нека последваме мис Томас.

Майка и дъщеря седяха изоставени сред чашите чай и наблюдаваха как двамата мъже се отдалечават с Каси.

Лейди Миньон накара морските офицери да се смеят даже когато ги хокаше за техния морален дълг към подчинените им редници и сержанти. Тя им показва сумите, получени от различните щандове, записани набързо от педантична ръка, и вече беше изчислила общия сбор от събраните пари, които можеха да бъдат разпределени за разрешаване на жилищните проблеми, и здравните нужди на бедстващите жени и деца.

Тя смяташе личното си време за толкова ценно в този момент, че приключи разговора за по-малко от десет минути, като отдели цяла една минута, за да хвали Касълмейн Томас, която скромно протестираше, но не беше недоволна от възможността адмиралът, който се беше възхищавал от майка ѝ, да чуе добър отзив и за нея.

През цялото време, прекарано с лейди Брекенридж, тя избягваше да гледа или да разговаря с неговия адютант. Очевидното удоволствие, което изпитваше виконт Латам от двете — лейди Алида и Онора, я беше разстроило повече, отколкото тя предполагаше.

Джентълмените се сбогуваха с тях. Отново адмирал Белвайдър спомена за Анна Лусия и отново лейди Миньон изтъкна съобразителността, която Каси прояви в усилието си да ѝ помогне за успеха на базара.

Кингсли, с насмешка в очите, се обърна към колоритната председателка:

— Лейди Брекенридж, виждали ли сте някога как мис Томас язди кон?

— Не. Но съм уверена, че тя има добра стойка на ездач.

Момините сълзи, от малката шапчица на лейди Миньон, се размърдаха уверено.

— Нейната езда е сравнима с твърдението на адмирала за очите на майка ѝ. Открих, че редовно си спомням мис Томас, яхнала своя златист кон — каза той и си тръгна.

Даже колелата на каретата на лейди Алида, на път за вкъщи, нашепваха последните думи, които бе изрекъл Кингсли и които тя си повтаряше отново и отново.

Тя ги чуваше недоловими, но ясни, докато лейди Алида я мъмреше за нейното държание в Чайната градина.

— Радвам се само, че дядо ти не присъства, за да види безсрамното неуважение, което прояви към адмирала!

— Беше нахална — каза Онора.

— Когато човек с неговото положение заяви, че трябва да си отива, е срамота да го мъкнеш насам и натам и да го задържаш, както ти постъпи.

Лейди Тримейн беше прекарала най-изморителния ден в живота си и обвиняваше Каси за всичко това.

— Той изглежда се радваше много на няколкото минути, прекарани в компанията на лейди Миньон.

— Тази скръбна жена е последният човек, когото той искаше да види — каза лейди Алида и погледна гневно Каси.

— Защо ще приема по този начин една лейди, която убеди всички за целесъобразността на този базар и направи толкова много за успеха му? — попита хладно Каси.

— Не е твоя работа да казваш какво лорд Рейнолд Белвайдър трябва да мисли за всяко нещо. Той засвидетелства своето внимание към мен. Аз, в края на краищата, бях в първоначалния организационен комитет. Трябва да помниш, че ти беше включена само защото аз настоях да вземеш участие в организацията на базара. Аз бях тази, която направи предложението на лейди Брекенридж.

— Аз ще направя едно предложение на тази стара пъстърва — хилеше се Онора.

— Съжалявам — каза Каси. — Ако вие ще направите предложението, водена от същите подбуди, с които аз го направих, то тогава ние представяме една и съща идея.

Онора се кикотеше на тази мисъл. Лейди Алида сви тънките си устни.

— Касълмейн, сега е подходящо време да поговорим за твоето държание. Намирам, че то е прекалено самонадеяно и свободно. Не харесвам дръзкия начин, по който се отнасяш с лейди Рембо, и бях възмутена от самоувереното ти държание с почитаемата Джойс Атертон. Съзнаваш ли коя е тя?

Онора не можа да се въздържи и подхвърли:

— Талкова ужасна по свой собствен начин, колкото и лейди Брекенридж.

Лейди Алида не ѝ обърна внимание и продължи към Каси:

— Тези жени са дъщери, съпруги и майки на перове, лордове и други благородници от кралството. Ти обикаляше наоколо с твоите мръсни пачки банкноти и пакети и съвсем забрави къде е твоето място. Тези дами играят ролята на слуги само за този ден, посветен на каузата на кралския флот. Ти се отнасяш с тях, като че ли... — Тя затвори уста и стисна устните си.

Очите на Каси блестяха.

— Аз се отнасям с тях като към равни. Може би аз си спомних положението на моята баба и майка и забравих, че съм малко повече от слугиня.

— Мамо, имаш един бунтовник на твое разположение — каза Онора и в гласа ѝ се долови слабо удоволствие.

— Твоята баба е напълно непозната за теб. Колкото за майка ти, която лорд адмиралът възхваляваше толкова много, може би е добре да имаш предвид, колко малко тя е направила за теб, освен че е изхарчила парите на дядо ти и те е оставила в сегашното ти нерадостно положение. Бъди благодарна, млада госпожице, че ти е дадена възможността да отидеш в красивото имение в провинцията — Касълрок и че имаш просторна стая на твое разположение, когато си в Лондон. Наричаш себе си слугиня, заради няколкото бода, които те помолих да направиш за мене? Една слугиня вечеря ли всяка вечер, когато е в Лондон, на една маса с могъщия член на Камарата на лордовете или пък се вози в такава хубава карета като тази?

— Толкова ли е необичайно за една внучка да вечеря на масата на дядо си или да се вози в каретата му?

Каси не можеше повече да чува думите, които Кингсли ѝ беше казал на тръгване. Тя беше твърде наранена.

— Позволи ми да бъдем наясно за това, мис Томас — гласът на лейди Алида бе станал писклив — ти смяташ, че случайните услуги, които понякога допускам ти и твоята леля да направите за мен са бремене за вас?

— Би трябвало да бъде изпратена обратно в Касълрок — вметна мрачно Онора.

— Отговори ми, Касълмейн — лейди Алида потупваше ръката си със сгънатото ветрило. — Желая да чуя това своенравие от твоята уста.

Опитвайки се да преглътне буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ, Каси не можа да каже нищо.

— Ти няма да ми кажеш, но ще засипеш дядо си с твоите оплаквания. О, да, трябва да отидеш в Касълрок и ми идва да ти кажа, че не съм сигурна, че някога ще ти разреши да дойдеш отново в Лондон.

— Ти не трябваше да ѝ позволяваш да работи в базара — каза Онора. — Тя е научила тези обноски от лейди Брекенридж.

Каси не можеше да търпи повече.

— Причинила ли ви е лейди Брекенридж някакво зло, по какъвто и да е начин? Защо изпитвате такова удоволствие да ѝ се подигравате?

— Ти постъпи много лошо, скъпа — каза лейди Алида самодоволно.

— Постъпи лошо, като едва не сложи белезници на адмирала, за да го принудиш да отиде при лейди Брекенридж — каза остро Онора. — Не мисли, че не можах да видя, че всичко това беше само, за да накараш виконт Латам да те забележи.

Каретата продължи пътя си в мълчание. Каси затвори очи, решила твърдо да не говори повече. Денят бе твърде дълъг и изморителен за нея, за да е уверена в себе си. Тя знаеше, че има горещ темперамент и с постоянните напомнания на леля Летития правеше усилия да го превъзмогне. Уви, беше също достатъчно емоционална, за да се разплаче, когато беше развълнувана, както от добро, така и от лошо.

— Аз чакам — какво можеш да кажеш за себе си, Касълмейн? — тонът на лейди Алида бе такъв, какъвто тя неизменно използваше, когато благоволяваше да говори на Фронсина Сен Пиер. — Е?

— Никога не съм се оплаквала на дядо ми. Не зная за неприятностите с Морайрити, колкото до Джолиън, не мога да му позволя да се държи с Фронсина Сен Пиер така, сякаш тя е негова собственост.

— Тя омагьоса с магиите си глупавия Фипс — каза обвинително Онора.

Като погледна момичето с унищожителен поглед, Каси продължи:

— Щом заведе леля ми да чуе проповедника от Шотландия, ще бъда готова да се завърна в Касълрок.

— И внимавай — предупреди я Онора, — какво ще разправяш на сър Уилбър за всичко това.

Каси облегна главата си назад върху тапицираната облегалка, затвори очите си, за да намали парещата болка в тях, и не каза нищо повече. В себе си тя мълчаливо произнесе най-омразната от всички думи на света: „Сирак!“. След малко в главата ѝ нахлуха спомените, които адмирал Белвайдър имаше от нейната майка, но това я накара да се почувства още по-самотна.

[1] инч — английска мярка за дължина, равна на 2,5 см ↑

ГЛАВА VIII

Зала „Асембли Хол“, разположена на втория етаж на хотел „Крал Джордж“, бе препълнена с хора, които споделяха очакванията на Летития от Руфъс Пейт. Беше задушно и топло. Каси пресметна, че над триста души се бяха натъпкали в тази зала, проектирана да побере половината от тях.

Тя се опитваше да следва плътния глас на евангелиста от Шотландия, когато той описваше бедното си детство, но собствените ѝ мисли се натрапваха в съзнанието ѝ.

Учудваше се на своето нежелание да напусне Лондон, съзнавайки колко ядосана щеше да бъде Фронси, ако разбере за какво мечтае тя. Добре, че поне Фронси и Фипс ще се съберат скоро.

Колкото до себе си, тя ще бъде толкова щастлива, колкото Фронси, ако Кингсли се появи скоро в Бийчскейп. Но каква малка надежда имаше това да стане, като се имат предвид изискванията на адмирал Белвайдър! Лейди Алида щеше да има също своите претенции към него. Сега, когато тя се радваше на нарастващия авторитет, който сър Уилбър имаше пред краля, тя щеше да бъде достатъчно хитра, за да измисли стотици официални причини и да привлече виконт Латам до Онора.

В интерес на истината, Каси трябваше да признае, че Онора видимо се държеше добре с нея, откакто датата на заминаването ѝ за Касълрок беше определена. Лейди Алида беше също доста внимателна с нея. Каси знаеше колко голямо бе нетърпението и на двете да я видят, че си отива. Желанието им беше толкова силно, колкото това на Морайрити и Джолиън, които искаха да се отърват от Фронси час по-скоро.

Мислите ѝ бяха прекъснати от възбудата, която настъпи в залата, и тя отново направи усилие да се съсредоточи върху това, което говореше ораторът.

Мъжът с грубата челюст, чието лице лъщеше от пот, плени слушателите със звучния си глас. Леля Летития беше хипнотизирана.

Руфъс Пейт разкри историята на неговата лична деградация, която изчезнала, като че по чудо, когато той, както повтори неведнъж, в една тъмна нощ излизал от една кръчма в Единбург.

— Това беше повече, отколкото да видя светлината — произнесе напевно той. — Аз почувствах светлината!

Когато всички очи на внимателно слушащите го хора се впиха в него, Каси забеляза една слаба жена в редицата точно пред нея, да се олюлява и свлича на пода. Никой, освен мъжа, който я придружаваше, изглежда не забеляза, че тя беше припаднала. След известно време шепот на безпокойство отвлече вниманието на най-близко седящите, но останалите слушатели бяха погълнати от пламенното слово.

От мястото си, близо до пътеката, Каси наблюдаваше как мъжът полагаше усилия да свести жената, видя безпомощната тревога в очите му и вълнението на тези до него, които непохватно се опитваха да направят място в ограниченото пространство.

Тя се наведе напред, шепнейки:

— Да преместя ли стола си, за да можете да я изнесете навън?

С нисък глас мъжът обясни, че тя страда от епилепсия и не трябва да се движи.

Летития заговори бързо на Каси:

— Слез долу и извикай лекар.

Мъжът благодарно кимна с глава, продължавайки да подкрепя крехката фигура.

Каси се измъкна от залата, докато Руфъс Пейт, който не бе забелязал случката, рецитираше автентична поема за първите проблясъци.

Долу, в партера, докато чакаше пристигането на лекаря, тя разгледа фойето на хотела с интерес, какъвто не бе изпитала към словото на пастора.

Добре облечени мъже стояха пред камината и разговаряха, други бяха седнали във фотьойлите и четяха до ярко светещите лампи. Жена, наполовина забулена с воал, седеше и разговаряше спокойно с млад мъж, докато келнер, облечен в ливрея, им предложи чай.

Гледката направи Каси неспокойна, изпълни я с неописуемото желание да може да бъде толкова свободна, колкото изглеждаше, че са тези в богато обзаведеното фойе. Тя видя двама мъже на средна

възраст с перуки и флотски униформи, да вървят енергично по улицата към хотела.

Най-после докторът пристигна, изслуша я внимателно и без да каже дума се втурна нагоре по стълбите към „Асембли Хол“. Изненадана от неговата експедитивност, Каси отправи последен, изпълнен с копнеж поглед към камината и хората, които стояха около нея, и неохотно започна да се изкачва по стълбите, но краката ѝ не искаха да я слушат и изоставаха.

На първата площадка тя се обърна назад и вглеждайки се надолу зърна фойето, което се виждаше добре от това място. След това се обърна със съжаление и се приготви да се върне в задушната зала.

— Мис Касълмейн Томас — Кингсли произнесе името ѝ.

Тя се обърна и почувства, че силите ѝ я напускат, чудейки се дали няма да припадне, като нещастната жена горе.

— Кингсли — успя да каже името му тя и след това можа само да се вторачи странно в него, гузна, че беше тук и смутена, че беше видяна така детински наведена над перилата на стълбите.

— Какво щастие — каза той. — Посетих тази вечер семейство Тримейн, с надеждата да ви видя. Казаха ми, че се връщате в Касълрок утре.

— Да — въпреки, че очите ѝ заискряха, тя не можа да каже нищо повече.

— Елате с мен — каза той бързо.

Тя го последва, без да се колебае. Качиха се на втория етаж, където той се обърна и влезе в една неосветена стая, отдалечена от общата зала. За известно време бе зает със запалването на свещите.

Цял живот тя щеше да помни този момент, изпълнен с екстаз, несигурност и греховност, докато стоеше на вратата на тъмната стая и чакаше.

Къде я беше завел той и какво правеше тя, далече от леля си? И двата въпроса изискваха отговори, но тя не можеше да се съсредоточи върху тях, защото чувството на възторг я беше погълнало.

Тя си каза, че това, което правеше беше едно неправдоподобно нещо, но никога не се бе чувствала толкова великолепно. Можеше да умолява себе си да си спомни какво я беше учила леля ѝ, която сега почтително слушаше думите на пастора в залата, но беше невъзможно

да направи нещо, освен да стои в тъмнината и да чувства, че нищо друго не беше важно, освен да бъде с Кингсли.

Той беше посетил дядо ѝ, надявайки се да я види тази вечер и по най-съдбовен начин ѝ бе дадена тази втора възможност да бъде с него, преди да бъде изпъдена от Лондон.

Свещите блещукаха запалени, когато той се обърна към нея, осветен от примигващата им светлина. Косата му изглеждаше като фосфоресциращо злато. Той се спря близо до нея и ѝ подаде един стол.

— Не е добре да разговаряме на стълбите — усмихна се той. — Това е работната стая на адмирал Белвайдър.

Тя се огледа наоколо. Беше малка, подредена стая с голямо бюро и три стола, няколко полички и висока табуретка, на която седеше писарят.

— Сега, Касълмейн, трябва да проведем един разговор, което бе невъзможно да направим на базара.

Беше приел своя авторитарен тон и бе дръпнал стола си близо до нея, така че гледаше направо в нейните очи. Сините му очи бяха сериозни, но устните му се повдигаха в лека усмивка.

— За какво, Кингсли?

— Да започнем с това. Бих желал да знам, какво казва дядо ви за флота?

Без да иска тя смръщи вежди. Очевидното ѝ разочарование от безличието на въпроса му се изписа моментално на лицето ѝ.

— Ако сте били на гости у дядо ми, трябвало е него да попитате — каза хладно тя.

— Вашата очарователна мащеха направи всякакъв разговор по същество невъзможен. Ако можех само да я убедя, че не познавам моя вуйчо и не съм много заинтересуван от техния дълъг период на ухажване, то би ми помогнало много.

— Даже дядо няма успех в тази област — каза тя и се разсмя.

Той се разсмя заедно с нея, взимайки ръката ѝ и за момент обхвана кръста ѝ с палеца и средния си пръст, след това отпусна ръката си. Тя още чувстваше докосването му там, докато го слушаше.

— Флотът е в затруднено положение, Каси. Даже лорд адмиралът не знае какво прави парламентът. Някои казват, че нашият крал иска Чатам да се върне, други, че силно желае да нанесе поражение на Франция. Носи се слух, че той повече не се доверява на собствения си

флот. Получих безнадеждната задача да се опитам да открия какво става между разглезената привилегирована клика, наречена „приятели на кралете“, върху която той сипе подаръци, прави услуги в ущърб на кралството. Не съм подал още молбата си, да започна да плавам по море само защото такива неща за разрешаване изникнаха тук.

Тя се наведе към него със сериозна загриженост, все още съзнаваща, че той беше държал кръста ѝ.

— Разбира се, бих желала да помогна, но знам толкова малко. Дядо беше в голяма услуга на базара на лейди Брекенридж. Той говори с уважение за адмирал Белвайдър. Чух го да казва една вечер, по време на вечеря, че лорд Белвайдър е изправен пред много обезпокоителни проблеми.

Тя спря, несигурна, че нейните бедни знания въобще ще могат да послужат.

— Всичко това е добре, но какво мисли Тримейн за нашия крал Джордж, който прави толкова грешки? Вашият дядо толкова робски ли е предан на короната, че да желае силно война с Колониите само за да ги научи на добри обноски?

Очите му, които светеха като скъпоценни камъни, гледаха безжалостно.

— Аз, ами — спря тя и започна отначало, вече твърдо решила какво да каже. — Разбира се, моят дядо е дълбоко предан на краля, както и аз.

Той се изсмя остро и неприятно.

— Вашата лоялност, като поданик, не е поставена под съмнение. Вие сте много горда! Откакто ви видях за пръв път си помислих, че трябва да се боря с този ваш властен начин на държание! — каза той, но сините очи не бяха вече строги.

— Не искам вие да се заблуждавате. Ако търсите хора, които са в конфликт с краля, вие трябва да погледнете другаде, извън моето семейство.

Виконт Латам поклати глава учудено усмихнат. Все още седнал, той направи нисък поклон към нея и отметна назад глава, като се разсмя.

— Заключението, което направихте току-що, е достойно за тази глупава кукла, вашата роднина — мис Хардинг. Въпреки че, честно

казано, признавам, че не ви е роднина. Във всеки случай, надявах се да намеря повече здрав разум в моята приятелка, ездачката от Касълрок.

Техните погледи се сляха за миг.

— Наистина ли вярвате — попита накрая той, — че един велик англичанин, какъвто е Рейнолд Белвайдър, и един мъж, който е зарязал луксозното безделие в Париж, заради неблагодарната работа във флота, както аз сторих, щеше да го направи, ако не беше предан на нацията?

— Предполагам, че не.

— Истината, Каси, е, че нашият добър крал прави големи грешки с нашите ценни колонии в Америка. Той ги облага с данъци, не им обръща внимание и отминава с безразличие всеки глас, обявил се за решаването на тяхната съдба.

— Защо, Кингсли? Кажете ми, защо ще прави такова нещо?

— Защото си е въобразил, че е всемогъщ. Втълпил си е идеята, че колониите са безразлични към неговите кораби, че само да ги изпрати срещу тях, и ще ги накара да си плюят на петите без повече церемонии.

Учудена, тя призна, че е чувала дядо ѝ да говори за някои губернатори, чиито назначения били неблагоприятни.

Латам въздъхна. Той стана от мястото си, обиколи бавно стаята, след това се обърна и се наклони към нея.

— Нашите колонии са зле управлявани, неправилно разбрани и към тях не се подхожда както трябва. Помислете за това! Представете си, че вие трябва да се справяте с трудности, лишения, самота, изолация. Представете си, че страдате от всичко това и полагате робски усилия да свършите работата си както трябва, сигурна, че ще бъдете уважавана, оценена високо и почитана — той стисна ръцете си от силното вълнение — и вместо това вас просто ви пренебрегват и още повече неприятности се струпват върху вас. Е, как бихте се чувствали?

— Толкова добре, колкото аз наистина се чувствам под грижите на дядо ми.

Думите се изплъзнаха от устата ѝ и тя не можеше да ги върне обратно. Свещта освети красивия ѝ профил, когато тя сведе главата си надолу, слисана от тайната, която ѝ беше разкрита.

Кингсли пое дясната ѝ ръка много нежно между дланите си, без да казва нищо. Тя почувства поток от енергия да струи от неговото

топло докосване и да преминава през плътта ѝ, което я накара да усети присъствието му с всяка клетка на тялото си. Тя изтегли ръката си, в напразно усилие да заличи опасната настойчивост на неговото докосване.

— Виждам, че е много трудно — каза бавно той. — Моята майка, Матилде, която живее в Париж, имаше много възрастен баща, виконт Рендел Колеман. Това беше неговият втори брак, но той надживя и двете си съпруги. Майка ми ми е казвала, че баща ѝ се е отнасял към нея като към непозната и че тя е чувствала само респект към него. Тя е обожавала нейния природен брат, Адриан, но се е почувствала съвсем самотна, когато той се е удавил. Искам да знаете, Касълмейн, че аз разбирам напълно вашето положение.

Тонът му и искреното чувство, изписано на лицето му, я трогнаха, но тя упорито се бореше срещу тях. Когато застана отново срещу него, главата ѝ бе вдигната високо, очите ѝ блестяха като два скъпоценни камъка.

— Баща ми ме предупреди, когато останах съвсем малка без майка, че не трябва да карам хората да ме съжаляват.

Кафявите очи го пронизваха, а нейният ясен глас бе станал рязък.

— Имам любовта на леля, предаността на Фронси, която се грижи за мен през целия ми живот, обичта и уважението на лейди Миньон, а имам и възможността да яздя Стартбрайт в Касълрок.

Той се вгледа в нея, натъжен, че думите ѝ приличаха толкова много на тези, изречени от някои от храбрите, оцелели от катастрофата в Средиземно море, моряци: „Единият ми крак е съвсем здрав, лицето ми е излекувано и ми казаха, че ще виждам, когато махнат превръзките.“

— Трябва да ви кажа, че лейди Брекенридж е само една от вашите почитателки, Каси. Лорд адмиралът също има слабост към вас от мига, в който ви видя. Той каза, че вие притежавате аристократичност, която не се нуждае нито от титла, нито от труфила и че с всяка частица от себе си бяхте най-голямата дама на базара, въпреки че бяхте облечена в престилка.

— Той мислеше за моята майка, за която аз съм уверена, това е било вярно.

Сърцето ѝ трепна от радост от изтънчените хвалби. Бе удовлетворена, че Кингсли беше чул тези думи. Тя посегна и хвана

ръката му, като я стисна само за момента, за да му благодари за неговите намерения, както и за комплиментите на адмирала.

— Трябва да се връщам при леля си в залата, но бих искала, ако можех, да кажа повече за чувствата на дядо ми към краля и към колониите, преди да замина.

Той кимна разсеяно.

— Точно сега нашият флот не може да уплаши една колония на осемдесет години. Показах, че имам доверие към вас, като казвам това. Но това е истината. Ако нашият крал е заблуждаван от тази порочна категория от „Приятели“, които подхранват тази величествена илюзия, без да подготви флота си за това, империята ще загуби американските си колонии.

Неговото сдържано изказване ѝ показа, че той наистина има доверие в нея.

— За щастие има малко непокорни в Америка. В по-голяма степен това са лоялни и горди англичани.

Светлината на свещите освети бронзовите кичури в меката ѝ тъмна коса, която ограждаше лицето ѝ.

— И нашата върховна власт прави всичко, за да отчужди тези лоялни колонии — каза Кингсли замислено. — Твърди, че чете писма от тях, в които те молят настойчиво за губернатори, които познават страната и които имат извоювано положение в Америка. След това той размахва дантелената си кърпа, иска чаша сладко вино от Мадейра и изпраща да доведат контетата, глупаците и пройдохите.

— Вероятно, защото Англия е произвела толкова много от този сорт — каза тя, мислейки за средата, в която се движеше Онора.

— Съгласен съм — засмя се той. — Бях попитан съвсем наскоро от тези глупаци защо не напусна флота и прекарам дните си в обзалагане на табла и в разтакаване из двореца. — Той поклати глава резервирано. — Един ден, когато адмирал Белвайдър свърши работата си, аз ще си помисля за един живот в Бийчскейп, само за себе си.

— Вие ще живеете там? — запита Каси, като дишаше дълбоко.

— Да, наистина. Очаквам с нетърпение да се понеса в лек галоп на моя любим кон Карим, докато срещна неочаквано вас, яхнала Стартбрайт, след това ние можем да споделим още един очарователен следобед, както направихме веднъж.

Тонът му, толкова дразнещ и лекомислен, я порази с неискреността си.

Тя се изправи на крака, нарочно отбягвайки грейналите сини очи.

— Трябва да отида при леля ми в залата.

Той хвана ръцете ѝ.

— Докато сте тук, останете само за момент, така че да можем да поговорим.

— Аз знам толкова малко за възгледите на дядо ми или за работата му в Камарата на лордовете — каза тя и отново усети този трепет при допира на ръцете им. Тя прочете в очите му, че той също изпитваше това усещане. Те стояха, гледайки се в очите, докато сякаш една безкрайна бездна се отвори пред нея. Лицето ѝ, покрито с лека руменина, сияеше към него с един въпрос, който тя не можеше да изрече с думи.

— Забравете всичко това. Кажете ми, какво възнамерявате да правите в Касълрок? — той се излегна в стола, като че ли бе безразличен към разговора, който бяха водили само до преди минута.

— Аз шия, преписвам някои писма за лейди Алида, чета на леля ми.

Тя спря и се изчерви още повече от неговия смущаващ поглед. Обхвана я силно желание да каже нещо, което да може да го убеди, че тя не беше „глупава кукла“.

— Конярят на дядо ми, Били Хънт, ми помага да се науча да прескачам препятствия със Стартбрайт. Изучавам звездите. Чета за различни места по света — особено за Тринидат, навестявам селяните...

Беше безполезно. Даже внимателно подбрани, най-добрите моменти от самотните ѝ дни в Касълрок, издаваха, че животът ѝ там бе тъжен, а и пламъкът в големите му очи ѝ казваше същото.

— Следващата година, когато стана на осемнадесет години, ще си помисля за евентуално връщане с приятелка на майка ми в Индия — каза убедително тя.

— Вие сигурно няма да направите нещо от този род — каза Кингсли сърдито уверен.

— Моля? Това е моето настоящо намерение и вие не знаете, каквото и да е за него — избухна тя.

— Зная точно това — каза той сурово и издърпвайки я грубо от стола я взе в ръцете си.

Допирът на устните му, усещането на тялото му притиснато до нейното, ѝ даваше една живителна сила, на която животът ѝ винаги се бе уповавал, но за която тя нямаше никаква представа до тази минута. Това беше за нея като откритие на един непознат досега континент. Тя чувстваше дъха му, устните му, силата на ръцете му в този примамващ нов свят.

Целувката на Кингсли придаде в един миг смисъл на съществуването ѝ, показва истинското лице на Касълмейн Томас, което тя бе търсила толкова дълго.

— Сега — каза решително той, нежно отмествайки я настрана, като все още я държеше в ръцете си и изучаваше лицето ѝ със сериозна съсредоточеност, — ви дадох прощална целувка, която да занесете в Индия. Вървете, ако мислите, че сега можете да го направите.

Предполагайки, че Каси беше седнала в другата част на залата, след милосърдната ѝ мисия, Летития бе радостна да я намери в коридора. Тя приказваше за Руфъс Пейт през целия път до къщата на сър Уилбър, стискайки здраво ръката на племенницата си, за да подчертае силата на цитатите на мъжа от Шотландия.

— Да — съгласи се Каси. — Това е една нощ, която и двете ще помним дълго.

ГЛАВА ІХ

Фронси се наведе над готовия за път месингов пътнически сандък. Тя внимателно подреждаше вещите на господарката си в предназначенията за целта отделения. Обръщайки се към Каси, която стоеше и гледаше замечтано през прозореца на спалнята, тя попита срамежливо:

— Мога ли да сложа моите дрънкулки във вашия сандък? Има достатъчно място и аз искам кочияшът да ги върже здраво, а не само да бъдат подхвърлени на покрива на каретата с другите сакове и кутии.

— Разбира се — каза Каси и пусна пердето, като се опитваше да не мисли повече за Кингсли — Фронси, можеш ли да направиш едно заклинание?

— Що за въпрос! Вие мислите, че говорите на хаитянка? Аз не правя заклинания. Доктор Томас беше твърдо против тях.

— Но ти би могла, ако желаш.

— Разбира се, че не!

— Няма да го направиш, даже ако искаш да очароваш Ян Фипс?

— Аз не се нуждаю от магии и магьоснически трикове за Ян Фипс. Какво щяха да помогнат преклонението пред драконите, тревите и кръвта за чувствата, които той изпитва към мен и аз към него?

Фронси разгледа самоуверено прекрасното си мургаво лице в огледалото.

— Но да предположим, че трябва да бъдете разделени с години, може би? Да предположим, че друга жена е решила да ти отнеме Ян Фипс, и ти се страхуваш, че той ще те забрави? Тогава не би ли използвала заклинание?

Пълните устни на Фронси се изкривиха и показаха голямото ѝ отвращение, когато момичето стрелна господарката си с презрителен поглед, издаващ недоволството ѝ.

Каси упорстваше:

— Да кажем, че не си сигурна, дали Ян те харесва толкова много, колкото ти искаш. Щеше ли да вземеш тези синци, чантата си от пера,

пръстените и да направиш така, че да ти послужат за целта?

— Какво ви е? — попита Фронси обидена. — Аз оправям багажа, а вие стоите унила до прозореца и говорите за омагьосване и лоши магии. Срамота!

— Искам да знам! — каза заповеднически Каси.

Мургавото момиче се извърна бързо и отиде да се занимава с дрънкулките, които висяха на дървената закачалка.

— Кажи ми!

— Току-що ви казах. Заклинанията са за хора от някоя секта или за езичници, или за някои стари, мъдри хора, като моята баба Джей. Защо питаш за магии и ме караш да се чудя за Ян?

Каси я погледна замислено и като че ли желаше да даде пояснение, но не намираще точните думи.

— Можеше ли твоята баба да прави заклинания и магии?

Тя издърпа заплетеното кълбо от сини и жълти синци, нанизани на върви. След това взе една фигурка от слонова кост.

— Да предположим, че трябваше да го поставя в джоба на мъжа, който искам да имам. Щеше ли това да свърши работа?

Фронсина грабна предмета, сложи го в сандъка и затвори капака с трясък.

— Не искам това нещо да попадне, в който и да е джоб! Получих го от една мисионерка, много преди вие да сте била родена.

Каси нарочно отново отвори сандъка и извади пръстена с големия син камък, който беше нанизан заедно с други на къса плетена каишка.

— Какъв вид заклинание се прави с това?

— Изненадана съм от вас, госпожичке. Това е един пръстен, който брат ми намери и ми го даде. Няма никаква магия тук. Това са само хубави неща, които са спомени за мен. Аз ги пазя от толкова време, че те са станали скъпи за мене.

Отказвайки се от фантазиите си, свързани с изкуството да омагьосва, Каси изведнъж поиска да знае историята на всяко едно от съкровищата.

— Този колан от мидени черупки?

— Намерих черупките и ги нанизах, докато се грижех за вас.

— Това огледало с панделката?

— Падна от файтона на една дама и баба ми го хареса. Един ден тя ми го даде.

— А този ярък зелен пръстен?

— Чичо ми ги прави и ги продава. Той ми е подарък.

— Този сив, стар пръстен? — показа тя един матов, оловен пръстен с черен камък.

— Беше даден за един мъж, когото познавах някога, но не успях да го предам! Сега затворете капака на сандъка и се пригответе за пътуването.

Фронси беше излязла от търпение напълно.

Подавайки всички ценни неща, Каси каза с въздишка:

— Ако можеш да омагьосаш един мъж да се привърже към едно момиче, това би било чудесно нещо.

Тя вдигна косата си нагоре и я закрепил с фиба. Мислите ѝ се насочиха към Кингсли, изживявайки отново омайния момент, когато той я беше взел в ръцете си в хотел „Крал Джордж“.

— Нещо главата ви не е в ред тази сутрин, госпожичке! Не зная какво да правя с вас? Вие се държите като моно l'оie, един идиот!

— Не съм глупава гъска. Едно любовно заклинание би помогнало влюбените да запазят моментното щастие за цял живот.

— Не! Заклинанието е противоположно на любовта. Не можете ли да видите? Сама по себе си любовта е магия. Вие избрахте любовта. Вие не сте измамена с магия. Джейс казва, че заклинанията за любов и омраза са лоши магии. Само тези за помощ и закрила са добри.

Каси изгаряше от желание да зададе друг въпрос, когато леля ѝ влезе в спалнята.

Лицето на Летития, покрито с деликатни бръчки, изразяваше задоволство, а меките, светлокафяви очи играеха.

— Няма нужда да бързате с подреждането на багажа. Пътуването се отлага за утре.

— Защо?

Летития се поклони важно.

— Заради теб, моя скъпа племеннице.

Самият Руфъс Пейт щеше да похвали неговата любезна привърженичка за обстойната ѝ проповед, с която тя обясни причината за отлагането на пътуването.

Мисис Пикеринг увери Каси и Фронси, че това беше знак на чудните пътища на Провидението, както и пример за награда на добродетелта. Това даже беше доказателство, че светилото не може да бъде скрито под шиник, т.е. таланта да бъде погребан.

Казано накратко, лейди Тримейн, Онора и Каси бяха първо поканени, а след това им бе наредено да се явят в замъка на лейди Илейн Рембо този следобед на чай, даден в чест на участниците в благотворителния базар.

— Ние не трябва да закъсняваме с пътуването, лельо Летития — каза Каси. — Вие сте приготвили всичко за път, а не е необходимо аз да присъствам на това събиране.

— О, да, моя мила Касълмейн!

Летития предполагаше, че за всичко това е виновна лейди Брекенридж.

— Наистина трябва да отидеш. Защото... — тя направи драматична пауза, бузите ѝ бяха младежки и блестящи. — Ако ти не отидеш, нито лейди Алида, нито пък дъщеря ѝ е необходимо да си правят труда да се появяват!

Фронси се изсмя тържествуващо.

— Представете си, тези двете да липсват от висшето общество и от цялата церемония в замъка на Рембо.

— Точно така! Страхувам се, че лейди Алида беше много разстроена, но от съобщението, което кочияшът на лейди Илейн донесе, личеше ясно, че ти си тази, която е поканена и на която трябва да отдадат заслуженото, като на човек, помогнал най-много в организацията на базара. Те могат да отидат само като твои придружителки.

— Колко хубаво — каза въздържано Каси.

— Пригответи се, Касълмейн. Лейди Алида ще намине да ти каже за това, когато ѝ мине малко лошото настроение.

Каси беше сама в стаята си, когато Онора почука и влезе, като държеше една рокля в ръцете си.

— Предполагам, че знаеш за чая. Помислих, че може би, би ти харесало да облечеш тази рокля.

Каси докосна плисетата на меката, жълта рокля от муселин с фина дантела отпред и на ръкавите и красивата пола, богато падаща над многото фусти.

— Благодаря. Прекрасна е, но аз ще облека това, което имам.

— Но майка избра тази рокля от моя гардероб, за да имаш нещо наистина хубаво!

— Много мило от ваша страна, но мисля, че няма да я приема. Моята леля и аз ушихме тази рокля и се чувствам добре в нея.

Онора сложи жълтата рокля върху зелената.

— Но тя е за много официални случаи. Наистина, пробвай я, Каси.

— Искрено благодаря, но бих предпочела да не го правя.

— Но всички, които работеха за базара, са виждали зелената ти рокля десетки пъти. Не ти ли харесва жълтата? Имам една синя, която е много красива.

Никога Онора не е била по-благосклонна.

— Харесвам жълтата много. Това е само, защото предпочитам да нося моите собствени дрехи.

Изржението на Онора се измени рязко и сега то изразяваше негодувание и яд.

— Искаш да ни накараш да се чувстваме неудобно! Да ни засрамиш! Това е, което ти искаш, нали?

— Може да изглежда по този начин, но аз просто харесвам повече моите собствени дрехи.

— Лейди Илейн е поканила дами в двореца, а ще присъстват също и служещи от флота. Не можеш наистина да облечеш тази всекидневна рокля за едно такова събитие.

— Освен това, аз не държа да отида там — каза Каси, съзнавайки, че тя имаше предимство по силата на обстоятелствата, и бе решила да действа по свой начин.

— Хората ще помислят, че ние — дядо ти и всеки от нас — се държим зле с теб — избухна Онора. — Защо не можеш да бъдеш добра и благодарна?

— Онора, опитай се да разбереш — аз не се срамувам от себе си или от нещо, което имам. Аз ще бъда с тази хубава зелена рокля, в противен случай, няма да приема поканата.

— Ти си прекалено горда и ние ще те оставим вкъщи!

Онора се втурна навън и тръшна вратата.

Останала сама, Каси направи един реверанс пред огледалото, чувствайки се само малко виновна за това, че знаеше, че лейди Алида

не може да не я допусне до тържеството. „Щом щяха да присъстват хора от флота у лейди Илейн, то Кингсли щеше ли да е между тях?“ — чудеше се тя, като усещаше отново устните му върху своите и чуваше думите му: „Нямам намерение да ти позволя да заминеш!“

Въпреки здравите възгледи на Фронси, споменът от очите на Кингсли, допирът на неговите пръсти, чудото от времето, което бяха прекарвали сами в малката стая, всичко това ѝ действаше като магия.

Каси седеше и бърбеше с лейди Брекенридж и почитаемата Джойс Атертон. Бяха седнали на изящни, позлатени столове, разположени пред един великолепен гоблен. Главната приемна зала в замъка на лейди Рембо бе отворена и се свързваше с другите салони. Всеки сантиметър от това огромно пространство бе изпълнен с членове на организационния комитет на базара, хора от двореца, светски жени, които бяха направили малко за вдовиците и сираците на моряците, но не можеха да бъдат пренебрегнати за един такъв случай. Разкошните салони кипяха и трептяха от стотиците разговори, от звънтенето на фин, китайски порцелан, от приятелски радушен шепот.

Лакеи в атлазени ливреи и напудрени перуки разнасяха подноси с най-отбрани деликатеси, докато лейди Рембо се движеше между гостите си и разменяше подходящи реплики с всеки от тях.

— Тя добре се справи с краткото известие — каза Джойс Атертон и погледна Каси многозначително. — Когато научи, че вие заминавате в провинцията, каза, че не може да бави повече момента на това събиране.

— Беше толкова великодушно от нейна страна — каза Каси.

Почитаемата Джойс повдигна веждите си.

— Едва ли е така. Не можеше да отсъствате от честването на нещо, чийто успех зависеше толкова много от вас. Защо? Това щеше да бъде като отбелязването на това дело без лейди Брекенридж.

— Това, разбира се, би било немислимо — съгласи се Каси.

Тази достойна дама, облечена днес в костюм с необичаен за нея гълъбовосив цвят, протестираше мило, но в един момент замлъкна, като че ли видя нещо извънредно интересно в съседния салон.

— Вярвам, че лейди Тримейн държи адмирала под свое покровителство — каза тържествуваща тя. — Флотът присъства

наоколо с цялото си великолепие, откакто Касълмейн се залови с него, нали?

Следвайки погледа ѝ, Каси видя Онора, облегната на ръката на Кингсли. Зад тях, бъррейки с лейди Рембо, бяха адмирал Белвайдър и лейди Алида.

Тя чакаше примряла да види в очите му знак, че той я е разпознал, а чашата ѝ с чай дрънчеше опасно. Да го има в съседната стая, беше много по-различно нещо от надеждата, че той ще дойде днес, когато мислеше за него на безопасност в стаята си. Внезапна възбуда я обхвана, докато двете дами говореха. Чаената чаша изтрака отново и тя я остави на малката масичка, страхувайки се, че ще я изпусне.

Видя устните на Кингсли да се разтварят в усмивка, показваща блестящите му зъби. Той отметна назад златистата си глава и се разсмя одобрително, а Каси наблюдаваше как той сложи върху ръката, облегната на неговата, другата си ръка и я притисна.

Със затаен дъх тя чакаше той да я погледне, да пусне Онора и бързо да влезе в този салон, за да я поздрави.

Изглежда, че адмиралът зададе въпрос на лейди Илейн, която отговори и погледна Кингсли за съгласието му. В този момент виконт Латам погледна нагоре, погледът му мина покрай тях в главната зала и се спря директно на Каси. Втренченият му поглед срещна нейния, без ни най-малко да наруши неговата погълнатост от компанията около него. Техните очи се срещнаха, тя почувства топлина да се разлива по гърлото и гърдите ѝ, но погледът му беше толкова безразличен, като че ли тя бе от прислугата.

Кингсли разговаряше с адмирала, обърнат с гръб към Онора, но продължаваше да държи ръката ѝ. Онора се усмихваше и гледаше само в него. В този момент Каси възпроизвеждаше в съзнанието си жеста, с който той взе слабата ръка на Онора в неговата, притискайки я силно. Споменът за това действие държеше Каси като в менгеме за мъчение. Обикновените разговори станаха невъзможни.

Докато нейните събеседнички разговаряха, приемаха парчета кейк, разменяха поздравления с навалицата от гости, Каси седеше изправена на позлатения стол, с поглед, отправен към лейди Миньон и към почитаемата Атертон, неспособна да види нищо друго, освен

неговата ръка, притискаща ръката на Онора и безразличния му поглед, когато блестящите му сини очи срещнаха нейните.

Той, който миналата нощ само ѝ беше казал тревожни факти за флота, защото ѝ се доверяваше толкова много. Той, който беше обхванал кръста ѝ със силните си пръсти. Той, който я беше издърпал от стола и целунал устните ѝ, който я беше отдръпнал от себе си, за да наблюдава лицето ѝ и я беше накарал да мисли, че тя не трябва да пътува далече от него. Този фин, коварен мошеник не е имал предвид нищо от това!

Гърлото я стягаше и правеше дишането ѝ трудно. Очите ѝ горяха, бузите ѝ бяха пламнали.

Тя беше за виконт Латам момиче, което можеше да заведе в една стая, в която никой нямаше да го види, но с което отказваше да се покаже на едно събиране като това. В изисканата среда на замъка на лейди Рембо той беше предпочел нещо от по-префинено естество. Само Онора Хардинг би подходжала за адютанта на флота с неговите френски маниери, с подигравателния поглед и искрящите очи.

Тя седеше зашеметена и невярваща, така силно ядосана, че краката ѝ трепереха. Едва можеше да диша, беше останала без мисъл, докато чувствата ѝ я държаха в плен. Понякога тя поемаше подадена ръка, понякога си даваше вид, че се смее одобрително, но правеше всичко това, без да мисли или да го желае.

— ... не би ли харесала това, Касълмейн? — попита я лейди Миньон.

— Съжалявам, не чух добре.

Почитаемата Джойс Атертон започна отново:

— Казах, че планирам известен брой *soirees*, малки танцови забави и два бала за сезона и искам да бъда сигурна, че вие ще присъствате.

— Няма да останете в Касълрок дълго, нали? — придумваше я лейди Брекенридж.

— Страхувам се, че ще бъда там за известно време. Леля ми и аз тръгваме утре.

— Но сигурно — почитаемата мис беше ужасена — ще можете да уредите с вашия дядо да бъдете доведена обратно в Лондон?

През широките отвори между салоните Каси наблюдаваше Кингсли да се покланя на някакъв гост, представен от лейди Рембо,

докато Онора пляскаше с ръце от удоволствие. Каси откри, че собствените ѝ длани бяха влажни. Едно силно желание да избяга се надигна в нея, но тя се пребори с него, неспособна да намери подходящо извинение пред дамите.

— Касълмейн, скъпа — лейди Миньон изглеждаше почти нерешителна, — искам да разгледам един въпрос с вас и изглежда сега е моят единствен шанс.

Известно време тя седеше и гледеше ръцете си покрити с лунички. Сивият цвят на костюма ѝ сякаш бе отнел обичайната ѝ увереност.

— Сър Хорейс и аз си говорихме колко много бихме се радвали, ако ни посетите и останете при нас, толкова месеци в годината, колкото бихте желали.

Кратък вик излезе от устата на Каси. Това невероятно благородство след жестокостта на Латам беше прекалено много за нея. Очите ѝ се замъглиха и тя поклати глава, като се стараеше да превъзмогне слабостта си и да не пророни нито една сълза.

— Лейди Миньон — каза тя с променен глас, — трогната съм от вашата любезност и добрина.

Тя протегна ръка към Миньон Брекенридж и погледна безпомощно другата жена.

Почитаемата Джойс заговори след кратко обмисляне:

— Знаете ли, това наистина е доста добра идея.

— Вие вече направихте толкова много за мен — произнесе Каси, заекваща от възмущение.

В този момент Кингсли и лейди Алида влизаха в главната зала. Той отново я погледна с невидящ поглед, проправи си път през насъбралите се с чаши чай в ръце гости и се насочи към отсрещната страна на великолепия салон.

Яростта към Кингсли и благодарността към лейди Миньон, бушуваха в Каси толкова мъчително, че тя изгаряше в треска от стълкновението на тези противоположни чувства. Тук седеше великодушната, непоколебима лейди Миньон, предлагайки всичко, което има, докато отсреща върху блестящия паркет виконт Кингсли Латам, облеган на шкафа в стил Луи XIV, отричаше с цялото си сегашно поведение, това, че само миналата вечер я бе притискал в прегръдките си. Отричаше просто нейното съществуване, отказваше

сега даже да погледне в посоката, където седеше тя. Яростните чувства, които я разкъсваха, от една страна — дълбока благодарност към лейди Миньон, а от друга — силен гняв срещу Кингсли, я накараха да вдигне гордо глава. Тя се чувстваше физически зле.

— Надявам се, че не съм ви разстроила.

— Не, никак. Това е само, защото съм толкова трогната и благодарна.

— Добре, знам, че моето предложение и начинът, по който ви го казах, без каквото и да било предупреждение, ви дойде като гръм от ясно небе, но моля ви, помислете за това. Помнете, това не означава, че трябва да жертвате живота в провинцията. Сър Хорейс има около двеста стаи в Бондейн, в Кент, и неговите конюшни са твърде известни.

— Моля ви — помоли Каси, чувствайки безнадеждно, че залата изведнъж бе станала непоносимо гореща.

Тя наблюдаваше движението на лакея, носещ огромен сребърен поднос с уверени ръце в бели ръкавици. Неговото движение напред се отразяваше отново и отново в огледалата, които покриваха стените на голямата зала. Тя видя също десетки и десетки отражения на позлатената глава на Кингсли и дълбоките му блестящи очи, но извърна поглед, презираща себе си за радостта, която бе изпитвала тази сутрин в стаята си при мисълта за него.

Той не беше това, за което тя беше мечтала толкова дълго. Вместо това той беше толкова жесток, студен и повърхностен, колкото огледалата го отразяваха.

Тя се помъчи да поеме дълбоко дъх. Главата я болеше още по-силно.

— Скъпа лейди Миньон, не знаете колко дълбоко ценя вашата покана.

Почитаемата Джойс беше реалистка, както обикновено.

— Да — каза тя отривисто. — Това може би наистина е едно добро решение. Вашата собствена баба не е забравена, Касълмейн. Не трябва да забравяте, скъпа моя, че вие имате място и положение в това общество, и ако вие ги желаете, само предявете претенции за тях. Вие направихте прекалено добро впечатление, за да бъдете забутана в провинцията за един неопределен период от време от вашия живот. — Тя кимна с глава в знак на пълно съгласие с това, което каза. —

Исклучително малко млади дами имат вашето благоприличие и добри обноски. Извлечете полза от престоа си там, Касълмейн! Прекарайте в провинцията някой и друг сезон, докато скуката и досадата завладее младите благородници. Тогава можете да дадете голям прием в Касълрок.

Тя вдигна празната си чаша за чай, за да даде знак на прислужницата, и се усмихна одобрително на лейди Миньон.

Каси предпочете да не обърне внимание на почитаемата лейди. Обръщайки се към лейди Миньон, тя каза:

— Позната ми е добрината ви, лейди Миньон, и съм сигурна, че ще изпитам удоволствие от вашето гостоприемство, но се страхувам, че е абсолютно невъзможно да приема.

Лейди Брекенридж я разглеждаше, докато почитаемата Джойс Атертон, без да обръща внимание на току-що налятия чай, гледаше неодобрително.

Изглеждайки възрастна и почти тъжна, лейди Миньон ѝ се усмихна:

— Добре, Касълмейн — каза тя с дрезгав глас — знам, че бих се радвала много, ако беше възможно.

Сега почитаемата Джойс взе нещата в свои ръце. На това, да разрешава проблемите между привилегированите, тя гледаше като на свое задължение. Доставяше ѝ удоволствие да мисли спокойно, докато другите обикновено проявяваха емоции.

— Вие, разбира се, си мислите, че приемайки предложението на лейди Миньон, бихте накарали дядо ви и лейди Тримейн да се чувстват неловко. Напълно разбирам вашата гледна точка. Но има начин, по който това може да бъде оправено.

Тя разглеждаше мъничкото цвете, избродирано на тъмната ѝ рокля.

Каси чувстваше как кръвта тупти в слепоочията ѝ, знаейки какво изтъкнатият арбитър имаше наум. Осъзнаваща силата на своите префинени списъци за гости и значението, което те имаха за лейди Алида и Онора, почитаемата мис Атертон можеше да склони и двете да направят това, което тя пожелае. Можеше да ги накара да раболепничат пред лейди Миньон. Студеният, безизразен глас попита:

— Да не би случайно да се безпокоите за евентуалното противопоставяне от страна на лейди Тримейн?

— Не — каза рязко Каси. — Мисля за моята леля Летития.

— О, хайде сега! — Почитаемата глава се поклати подигравателно, надсмивайки се на тази мисъл. — Познавам Летития Тримейн Пикеринг от времето, когато ние двете се загубихме в замъка Камптън, когато бяхме на десет години. Летития има златно сърце. Тя не може да причини зло на една бълха. Не ме разбирайте погрешно. Аз я харесвам, но това да ви спира? Никога. Това е абсурдно.

— Вие не разбирате, Касълмейн — заговори без церемонии лейди Брекенридж. — Причината не е, че тя не може да напусне леля си, а че тя не желае да го направи.

— Чувството за дълг, достойно за похвала — каза иронично почитаемата Джойс.

Тя се обърна към Каси.

— Имам навика да говоря откровено. Може ли?

Тя погледна Каси, която нямаше смелостта да ѝ откаже.

— Добре. Благородната лейди Миньон притежава прекалено голяма доза любезност, за да говори прямо.

Тя се изкашля, като че ли се готвеше да съобщи поредната житейска мъдрост:

— Днес Англия е един огромен брачен пазар. Това е вярно. Погледнете ей там отсреща. Виждате ли вашата половин леля от брака на дядо ви с майка ѝ, тази глупава мис Онора? Виждате ли как хубаво е увиснала полуприпаднала на ръката на Латам? Мислите ли, че го прави, защото се чувства изтощена? Нищо подобно. Тя просто е наясно, че след Грегъри Рембо и лорд Пойтън, той е най-добрият улов в цялото кралство.

— И несравнимо най-красивият — разсмя се лейди Миньон.

Каси почувства отново кръвта ѝ да пулсира в слепоочията, усети, че стаята се движи и че малкият позлатен стол, на който беше седнала, не бе стабилен повече. Почувства, че челото ѝ се навлажни и ужасно се уплаши да не припадне.

Почитаемата Джойс продължи оживено лекцията си. Тя каза, че след като приеме предложението на лейди Миньон, на Каси ще са осигурени възможности да срещне такива джентълмени, каквито тя беше назовала. Смяташе, че криейки се далече в Касълрок, няма да може да получи подходящи предложения за женитба.

— Ако сте умна, ще приемете гостоприемството на Брекенридж.

Лейди Миньон се разсмя. Тя вдигна пълните си ръце в знак на безпомощност.

— Боже мой! Нямах такива мисли, когато поканих Каси. Мислех за тази мила и красива млада жена, с която да можем да се смеем, да се обличаме изискано, и която един ден да отведе на гости в нашата колония вирджиния. Мислех колко важен ще е сър Хорейс, ако отивайки на църква Каси върви до него, хванала го под ръка. Разбира се, аз наистина мислех за развлечения, с които да надминем лейди Тримейн и дъщеря ѝ за приеми и бални рокли за Касълмейн, след като те са избрали да се отнасят към нея по този начин.

Каси се изправи разтреперана, промълви нещо и тръгна бързо надолу по коридора, водещ към изкусно боядисаните, високи врати на тоалетната за дами.

Когато прислужницата, която ѝ беше предложила да видиш амоняк, за да се ободри, и ѝ беше сложила компрес на челото, се бе оттеглила тихо, Каси продължи да лежи на бледорозовия диван и не мислеше за нищо от много дълго време.

Далечен шум от разговарящи хора, приглушен смях, движение и стъпки ѝ се струваше, че идват от един свят, към който тя не принадлежи. Никога не се беше чувствала толкова чужда, намираще обществото толкова противно. Вече не се измъчваше и от натрапчивия образ на Кингсли в мислите си с такова възмущение. Ако можеше само да се почувства достатъчно добре, за да се измъкне оттук!

След време тя се унесе в лек сън.

— Скъпо мое малко момиче! — Лейди Илейн стоеше над нея със загрижено изражение на лицето. — Какво е това, което чух? Вие сте болна? Това е заради многото работа, която свършихте за базара, приготовленията, свързани с пътуването ви в Касълрок и цялата тази навалица от хора тук. Елате сега. Оправете малко косата си и елате да се запознаете със сина ми. Той се върна от ловен поход и е решил твърдо да се запознае с този образец на съвършенство, който майка му хвали толкова много.

Тя последва лейди Рембо кротка като агънце, благодарна, че избяга от собствените си мъчителни мисли, и се почувства по-добре.

Грегъри Рембо не беше красив, но тя хареса неговата увереност, констатира, че е приятно да се разговаря с него, и че притежава весел и приятен нрав. С него беше и другарят му по лов, Дарси Сноу, който си

въобразяваше, че е много умен, и я порази най-вече с това си качество. Ако той не чувстваше толкова остро факта, че беше с няколко години по-млад от Рембо, Каси помисли, че можеше да му бъде спестено бремето да полага такива усилия, за да изглежда светски човек.

— Какво е мнението ви за Пит, имам предвид, разбира се, граф Чатам, мис Томас? — запита я Сноу.

— Опасявам се, че познавам много малко от Лондон. Само това, че графът е „голям събеседник“ и „най-проницателният английски оратор“ — отговори тя.

Дарси Сноу си играеше с позлатената табакера за емфие.

— Харесвате ли мнението му за тези от ХанOVER? Мислите ли, че бе благоразумно от негова страна да настрои краля против себе си? Мислите ли, че има някакво право да настоява за това, че колонизаторите трябвало да гласуват, когато става въпрос за облагането им с данъци?

— Елате, скъпа — Грегъри Рембо й предложи ръката си. — Нека да оставим Сноу на неговото словоизлияние. Той не иска отговори. Желаете само да разводни разговора с безкрайни въпроси. Е, аз съм бил на лов и нямам настроение за това сега. Бързам обратно към обещанието на майка ми, че ще изпитам удоволствие от срещата ми с вас.

— Намирате ли, че е удоволствие? — засмя се Каси.

— Зависи от това дали ще ми разрешите или не, да ви посетя и да донеса моите пушки в Касълрок. Чува ли съм, сър Уилбър Тримейн да се хвали с неговите яребици.

— Наистина, елате. Дядо ще се радва да дойдете.

— А вие ходите ли на лов?

— Съвсем не.

— Мога ли да ви поканя, за да се научите на това, под моето опекуство?

— Можете, разбира се, но аз ще откажа. Обичам да яздя. Не, не бих могла никога да ловувам.

— Ц...ц! Разбира се, че можете. Ма mere^[1] казва, че сте образец на хладнокръвие и смелост. Казва, че нито веднъж не сте се объркали в подготовката на огромната зала Рилайънс Хол. Мога да позная по очите ви, че вие имате добър прицел и тъй като яздите...

— Грег, стари приятелю! — Кингсли протегна ръката си. — Не съм ви виждал, откакто ме изненадахте в Париж преди повече от две години. Как сте?

Двамата мъже си стиснаха сърдечно ръцете, докато Каси, с порозовели бузи, отвърна погледа си в посоката, където Дарси Сноу се бе усамотил. След минута тя се успокои, промърмори кратка учтивост и се опита да последва Сноу по пътеката.

— Останете с нас, мис Томас — каза Рембо. — Позволете да ви представя един стар приятел, адютанта на лорд адмирала, виконт Латам. Кингсли, това е внучката на Тримейн, която спечели уважението на майка ми, заради великолепно й ръководене на операцията в помощ на вас и на останалите от флота.

Кингсли, без да среща очите ѝ, прие представянето небрежно и обсипа Рембо с въпроси за ловуването в Шотландия.

— Мис Томас — поздрави я адмирал Белвайдър, — видях се с лейди Рембо и с вашата чудесна лейди Миньон Брекенридж. И тримата се съгласихме, че това, което се каните да ни причините е просто жестоко.

— Какво е то, милорд?

— Внезапното ви заминаване за Касълрок, когато Лондон има такава нужда от вашата компания.

Тя се засмя, доволна да го види отново, облекчена, че ще бъде пощадена от леденото безразличие на Латам.

— Искях да ви попитам за името на тази добра душа, която придружаваше майка ви по време на пътуването ѝ до Тринидат — продължи адмиралът. — Тя беше един цербер, но ние всички я харесвахме. Разрешаваше на вашата прекрасна майка да идва в салона за чая, но не ѝ позволяваше да остава повече от пет минути след вечеря.

— О, това беше Маджи Джеймсън.

Каси радостно му разказа за любовната история на Маджи, последвалия брак и заминаването ѝ в Индия.

Онора беше дошла да предяви претенциите си над Кингсли. Дарси Сноу се носеше към тях с красива млада жена, лейди Дейвид Торн, която, както Каси забеляза, прояви собственически интерес към Грегъри.

Те бърбра няколко минути, преди Каси да забележи, че лейди Миньон се готви да си тръгне. След като се извини, тя забърза към приятелката си.

— Скъпа Касълмейн, вие отново се чувствате по-добре — каза сияеща лейди Миньон. — Атертон и аз не трябваше да ви държим там, в това шумно място, толкова дълго време. Вие трябваше да се разходите, да подишате въздух и да се забавлявате в младежка компания, както току-що направихте.

Каси обгърна с ръце милата дама, целуна я и се опита отново да намери думи, за да изрази чувствата си.

— Сега ние трябва да си пишем от време на време — каза ведро лейди Миньон. — Приятен път утре и помни: обръщай се към мен за всичко, от което се нуждаеш.

След заминаването на лейди Миньон Рембо се приближи до нея, предложи ѝ отново ръката си и я изведе през френските врати в градината с розите на майка му.

Той беше стигнал до средата на оживената си реч, като ѝ предложи тъмночервена роза. В този миг Кингсли се приближи към тях.

— Простете безпокойството, но каретата на лейди Тримейн е до вратата и тя ме изпрати да ви извикам, мис Томас.

— По дяволите! Защо е необходимо вие да се прибирате в къщи, само защото тя си отива? — каза раздражено Рембо. — Аз ще ви заведа след един час с моята собствена карета. Латам, кажи им да заминават, ако обичаш.

— Би било безполезно. Лейди Тримейн и мис Онора ми поръчаха да я доведа.

— Ще им обясня сам. — Грегъри се отправи към вратата.

Кингсли ѝ се усмихна за пръв път.

— Няма да има късмет с тях. Предполагам, че вашето пътуване за Касълрок утре е причина за тяхното бързане.

Каси, с лице като от камък, погледна през него, без да отговори. Ухание на рози полъхна от градината към тях. Упоителен аромат. Стояща в бледата слънчева светлина и изобилието от рози зад нея, бронзовите кичури в тъмната коса на Каси пламнаха в злато, толкова сияйно, колкото неговата собствена коса.

Очите му, за пръв път, сякаш я изпиваха и той направи бърза стъпка към нея с протегнатата ръка. Тя докосна ръката му, отклони я леко и тръгна бавно, нарочно, с високо вдигната глава надолу по градинската пътека към входа на къщата, за да се присъедини към другите в каретата.

Грегъри, който стоеше там, целуна ръката ѝ на прощаване.

— Помнете вашето обещание, Сноу и аз трябва да бъдем поканени в имението Касълрок, за да отидем на лов.

— Ако вие искахте да ловувате в Касълрок, защо не дойдохте на моя прием? — попита нацупена Онора през прозореца на каретата.

— Касълрок става неотразим само с присъствието на мис Томас.

Той се разсмя, помогна на Каси да се качи в каретата и им помаха с ръка за сбогом.

— Такъв следобед! — Лейди Алида мъркаше от задоволство. — Имах прекрасен разговор за Адриан с адмирала, който познава вуйчото на Латам съвсем добре. Най-хубавото от всичко е, че вие двете бяхте най-търсените на деня.

Тънките ѝ устни се извиха от удоволствие.

— Начинът, по който скъпият Кингсли се държеше с теб, Онора! Не го ли намираш очарователен?

Дъщеря ѝ, в едно ангелско разположение, се закле, че го харесва.

— А ти, Касълмейн? — тонът на лейди Алида беше толкова ласкав, колкото и към дъщеря ѝ. — Ти напълно плени Грегъри Рембо!

— Глупости! — Каси се надяваше да не покаже яростта си пред всички тях. — Майка му беше домакиня и той бе длъжен да бъде любезен.

Лейди Алида се разсмя.

— Ти едва ли познаваш младия Рембо — каза дяволито тя. — Държи се любезно само когато той желае. Скъпата му майка не би могла да го отдели от теб, ако беше поискала.

— Той е луд по лова, така че ухажва Каси само за да получи покана да посети Касълрок — обясни Онора.

— Глупости! Той я харесва — настоя лейди Алида.

— Какво може да очаква тя от него? — попита Онора. — Всеки знае от години, че той трябва да се ожени за лейди Дейвид.

— Не за дълго време, както изглеждат нещата. Знаеш ли, Онора, че е много добре за теб, откакто Касълмейн е в семейството. Това, че

такива млади хора като Грегъри имат слабост към нея, ще подсети почитаемата мис Атертон, когато тя прави нейните списъци за гости.

— Скоро аз ще имам Кингсли — заяви Онора. — Всички бяха очаровани от него. Той ме помоли да го придружа в петък на флотския официален прием.

— Онора! — възкликна възторжено лейди Алида. — Не е ли чудесно това, Касълмейн?

— Онора прилича на леля Летития, когато отиваше да чуе Руфъс Пейт — каза Каси със странен тон в гласа. — Има същата усмивка, очите ѝ също блестят в очакване и на лицето ѝ може да се види същата увереност и възторжено задоволство.

За момент лейди Алида остана несигурна, след това доста неохотно се присъедини към смеха на Онора.

Мисли, които не се съобразяваха с волята ѝ, я завладяха и Каси стоеше отново доверчива, боязлива, обезумяла от очакване в тъмното пространство, чакаща Кингсли да запали свещите. Отново в съзнанието си тя го чу да се противопоставя на отиването ѝ в Индия против неговите желания, почувства тялото му твърдо и силно до своето. Тя стисна ръцете си и затвори очи, измъчена от собствената си слабост.

— Много си замислена, Касълмейн.

— Мислех само колко щастлива ще бъда да напусна Лондон — каза тя и се опита да не обръща внимание на парещата болка в очите.

[1] Моята майка (фр.) Б.пр. ↑

ГЛАВА X

Касълрок не беше толкова далече от Лондон, че неговите обитатели да са в пълно неведение по отношение на новините от големия град. Освен нередовните посещения на сър Уилбър, лейди Тримейн и Онора, в имението пристигаха писма от Саймън Дънстрийт, топли и несвързани фермани от лейди Миньон, писма от Грегъри Рембо, пълни с ловни и дворцови клюки, политически и разни други публикации. Всички играеха своя роля в поддържане осведомеността на Каси за по-големите събития, които ставаха около нея.

Най-сигурна от всичко обаче беше мрежата, която бе създадена и процъфтяваше, въпреки всички усилия на лейди Алида, между персонала от градската ѝ къща и този от дома ѝ в провинцията.

Снабдяването с продукти и материали за шиене от градската къща трябваше да бъде направено или от Редфилд, или от неговия подчинен Карбъри. Това означаваше, че куриерите ще бъдат поканени за малко в кухнята на имението, за да хапнат и пийнат, осведомявайки Мейсън и Фипс за всички събития, станали в града, и на свой ред събирайки за Морайрити, Джолиън и техните подчинени неписаните хроники за случките в провинцията.

Така обитателите на Касълрок знаеха, че кралят още неуморно търси министър-председател, след като бе презрял Чатам и бе уморил Бют и Гринвил, и че той все повече търсел съветите на сър Уилбър, сър Хорейс Брекенридж и лорд Седрик Ашмор.

Те знаеха също, че лейди Алида се перчела и ликувала заради новото положение, което имал съпругът ѝ, давайки си вид, че е силно привързана към децата на кралицата, с което искала да изрази почтителното си отношение към нея, и уморявала съпруга си с безкрайни социални програми.

В градската къща се знаеше пък, че Каси преди шест месеца беше чествала, не съвсем спокойно, седемнадесетия си рожден ден с твърде необичайни събития: обяд с креолски ястия, сервиран от Фронси, беше получила портрета на майка си от леля Летития, фин

персийски шал от лейди Миньон и едно неочаквано посещение от Грегъри Рембо и Дарси Сноу.

Своевременно прислугата в Лондон научаваше по същия начин, че въпреки неудоволствието на Морайрити привързаността на Ян Фипс към Фронси Сен Пиер ставаше все по-силна, както редовно ги осведомяваше домакинката на Касълрок — Мейсън, че Летития Пикеринг всеки месец изпраща сандък с дрехи и хранителни продукти в сградата на мисията на Саймън Дънстрийт и че Касълмейн Томас беше удължила старата си зелена рокля, пришила жабо на фини, ситни бастички и махнала копчетата от ръкавите.

След малко, облякла овехтяла, габардинена пола за езда и избеляла жълтеникавокафява блуза, Каси излезе от къщата с последното писмо от Рембо, което седеше неотворено в джоба ѝ, твърдо решена нито леля ѝ, нито Фронси да научат за неговото пристигане или съдържание.

Тя си призна, че не ѝ бе неприятен единственият син на лейди Илейн, че той и неговият другар бяха приятни гости и добре дошли, и придадоха необикновена, нова радост на нейния рожден ден.

Да, тя беше отегчена от дяволитите предложения на Фронси, резервирана и предпазлива към леля си, която от една страна хвалеше добрите обноски, а от друга страна, лицемерно заплашваше за клопката, поставяна от тези безполезни, задоволени, млади, светски мъже.

Тя беше страдала прекалено много, смутена от навика на Грегъри да я затрупва с писма, откакто я посети, за да позволи на когото и да било да разбере, че друго писмо беше дошло.

Това, че и Фронси и Летития можеха да си въобразяват, че скучните писма на Рембо, съдържащи ловни и дворцови клюки, ще променят нейното мнение за него, като за малко повече от приятно конте, я смущаваше.

Веднъж завинаги, безмилостно си призна тя, беше напълно престанала да мечтае за мъжа, който беше доказал, че не заслужава. Това нямаше да се случи отново. Като Саймън Дънстрийт, тя просто ще даде тържествено обещание никога вече да не мисли за любов и брак.

Решението я накара да се почувства изведнъж силна, но неспокойна и силно желаеща да открие какво предстои да ѝ поднесе

съдбата в самотния ѝ живот на себеотрицание. Ще остане ли в Англия или ще избере Бангалор, Индия? Как ли ще се почувства виконт Кингсли Латам, когато научи за заминаването ѝ?

Тя седна на една каменна пейка, обхваната отново от силно нетърпение. За какво? Тя не знаеше.

Благодарна, че успя да се измъкне незабелязано, тя извади писмото на Грегъри от джоба си. Тя щеше да го прочете и унищожи и след това ще се отърве от това нервно нетърпение, когато се понесе, яхнала Стартбрайт.

Чувствайки слънцето да гали лицето ѝ и заобиколена от аромата на влажен, благоуханен въздух, тя счупи печата на писмото му.

„Скъпа мис Томас — Каси,

Поздравявам ви официално от уважение към вашата благовъзпитана и сериозна леля. Наричам ви Каси, заради мен самия. Изминаха месеци, откакто ви гостувах в Касълрок, бродих из този чудесен ловен резерват, пях химни с леля ви и яздих с вас. Защо не намерихте време да пишете повече от един път? Разбира се, моята майка беше радостна да получи вашето известие и поздрави, но аз съм нетърпелив да чуя нещо от вас самата.

Може би това, да научите новини за вашето семейство, ще ви освежи. Дядо ви, който поддържа страната на Брекенридж срещу условията в Закона за гербовия налог, които гласят, че парламентът има всички права да налага данъци на колонизаторите, каквито намери за подходящи, сега напълно промени мнението си. Той често е с краля и никога не е бил по-сигурен, че англичаните в Америка би трябвало да считат себе си щастливи да бъдат облагани с данък. Какво предполагате вие, го накара да промени напълно убежденията си? Сигурно не красноречието на нашия владетел!

Сноу и лейди Д. твърдят, че всичко това е дело на неговата съпруга, защото тя не може да понесе тази добра, стара дама — лейди Миньон и е предпочела съпругът ѝ да

бъде близо до трона, отколкото до всеки един от Брекенридж.

Лейди Д. казва, че това е работа на мис Хардинг. Нейната любовна сянка, Латам, е в постоянна тревога заради флота и за това, какво колонизаторите могат да направят, ако им се развържат ръцете.

Аз обръщам много малко внимание на такива неща и само страдам от лекциите на Сноу, но оставам с надеждата, че всичко това ще ви разсее и ще ви накара да ми напишете такова писмо, каквото получих преди шест седмици.

Лейди Илейн ми нареди да ви поздравя и да повторя отново искреното ѝ желание да ни посетите. Тъй като аз го правя във всяко писмо, не е ли време да отговорите или да повикате нашата карета, която винаги е на ваше разположение?

Отново, мис Томас — Каси, ви моля настойчиво да благоволите да ми отговорите и ви изпращам моите най-искрени пожелания.

Г. Р.“

Накъсвайки писмото на малки парченца на път за конюшните, Каси въобще не се вълнуваше за дядо си и неговата съпруга. Тя мислеше само за това, че един такъв аутсайдер, като Грегъри, беше нарекъл Кингсли „любовна сянка“ на Онора.

С буен жест тя скъса и последното парче от писмото на Рембо, подаде късчетата на Били Хънт, за да ги изхвърли в кофата и възседна Стартбрайт, който проявяваше всичко друго, освен безразличие към нейното грациозно яздене и нямаше търпение да тръгне.

Под въздействието на мрачните си мисли тя видя Кингсли, застанал в градината на лейди Илейн Рембо, видя блясъка на неговите *Luscaenidae* очи, извитата линия на устните му, позлатената коса, изражението на несъмнена увереност, че тя ще приветства неговото закъсняло внимание към нея.

Тя решително се застави да призове образа на Грегъри Рембо, вместо този на Кингсли.

Как ставаше така, чудеше се тя, да не можеш да си спомниш едно лице, което желаш да си спомниш, а да не можеш да изгониш от съзнанието си лицето, което упорства да се появява, когато си решила да го забравиш?

Беше истина, призна тя с яд, че си представяше постоянно едно лице, и въпреки презрението ѝ, той ѝ се появяваше по всяко време.

Кингсли, враждебен и арогантен, застанал на пътя ѝ, когато яздеше Карим през деня на тяхната първа среща, Кингсли ядосан на писмата ѝ, когато се появи в къщата на лейди Миньон, и преди всичко Кингсли, който я притискаше към себе си в хотела „Крал Джордж“.

Тя се освободи от всичко, което ѝ напомняше за собствената ѝ слабост, и решително се върна към образа на Рембо. Грегъри беше слаб, висок, с дълго слабо лице, с леко червеникава коса и очи с леко подпухнали клепачи.

Нетърпелива, тя поклати кръста си и Стартбрайт промени хода в тръст. Той стъпваше гъвкаво с щръкнали нагоре уши и шия, извита назад като дъга в очакване. Въпреки настроението си, тя също започна да се наслаждава на ездата.

Те се движеха надолу по сенчестия, лъкатушен път, изпълнени с желание да се понесат във вихрен галоп, когато мястото стане по-широко, но каза си тя, той не трябва да тръгне към Бийчскейп.

Всеки път, когато яздеше, тя взимаше едно и също решение в изблик на гневна непоколебимост, което винаги оставяше у нея чувство на горчиво задоволство. Никога не беше отстъпвала от решението си да забрави всичко, което се отнася до красивото, спящо имение от древни постройки и несравнимо величие.

Нека Онора има своите балове и парижките си рокли, докато те я задържат далеч от Касълрок и Стартбрайт, мислеше Каси мрачно. Нека дядо ѝ се среща с краля всеки ден, а лейди Алида се държи на висота, докато Онора и Латам откриват всеки кадрил — какво значение имаше за нея всичко това? Тя прехапа със зъби устните си и дръпна Стартбрайт да спре. Уверен, сега конят беше достатъчно добре обучен, тя го докосваше по един определен начин, който Били Хънт я бе научил по време на тренировките, и конят започваше стремителното препускане, което ще завърши, надяваше се тя, със серия плавни скокове над последователни по височина, живи плетове и огради, които се намираха в обсега на парка за елени в Касълрок.

Стартбрайт, потрепващ от обуздана възбуда и сила, започна да галопира леко и преодоля първото препятствие, подготвяйки се с хъс за следващото, по-високо, което се намиреше пред него.

С умение и стил, за които тя не можеше да претендира, че има заслуга, Стартбрайт се понесе като стрела, профуча стремително над оградата със своя ездач на гърба с такава лекота, сякаш леко галопираше.

Усещането за полет, повдигането на собственото ѝ сърце, този голям вълнуващ скок към свободата премина бързо през нея. След като се спряха, тя притисна лицето си към неговия гладък копринен врат. Каси слезе от коня, чувствайки се най-последно освободена от напрежението и тъгата. Тя си тананикаше, като остави великолепия кон да пасе на воля и да си почива от тяхното съвместно усилие.

Все още тананикайки си, тя се изкачи на дългия, обвит с бръшлян зид, направен от камък, потъмнял от времето и легна по гръб в слабата слънчева светлина, изтегна тялото си, сложила ръце под главата си, сгънати в лактите, като две разперени зад нея крила.

Клепачите ѝ натежаха за сън и тя затвори очи. Мислеше за досадните задачи, които я очакваха в имението. След това помечта, да може да литне на гърба на Стартбрайт, далече от това място. В един момент фантазира за едно посещение в далечната колония вирджиния с лейди Миньон. Бяха ли местните червенокожи ненаситни към ярките панделки и синци и носеха ли ги като допълнение към костюмите си, така както Фронси беше ненаситна да събира всякакви лъскави съкровища.

Със затворените си очи тя се опита да си представи, че заминава за Индия с Маджи, милата жена, която тя даже не можеше да си спомни. Ако тя и Фронси трябваше да пътуват, така както веднъж майка ѝ беше пътувала с Маджи, какво ли щеше да им поднесе съдбата в загадъчната страна, където търговската къща на Хери Дънлоп „Източно-Индийска Компания“ процъфтяваше?

Внезапно тя почувства една ръка върху затворените си очи, която скри всички слънчеви лъчи, проникващи през нейните притворени клепки, и като натискаше главата ѝ към ръцете, склучени на тила ѝ причиняваше болка. Всичко това я караше да се чувства като хваната в капан, безпомощна, като че ли настигната от неприятел, който беше чакал тайно момента да я уязви и да се възползва от нея.

— Кой сте вие? — попита тя, надявайки се, че гласът ѝ няма да трепери, както нервите ѝ.

Двете ръце нямаха нито мургавия цвят, нито малките размери на ръцете на Фронси. Беше сам човек и тя започна да мисли, кой ли можеше да се осмели да се държи така нагло. Тези пръсти бяха здрави, заплашително силни.

Тя заби нокти в стягащите я като с клещи ръце. Неизвестен, бесен гняв се преплиташе с безумна надежда, което тя не можеше да разбере. Никакъв глас не се чуваше. Само ръцете я стискаха по-силно.

Каси се опита да се освободи, но нахалникът само я бутна с по-голяма безразсъдна сила.

— Какво означава това? — беснееше тя.

Ръцете, стискащи очите ѝ леко се разхлабиха, тягостният натиск не беше повече така вбесяващ и болезнен. Кръвта ѝ кипна от дързостта на мъчителя ѝ.

Използвайки повече сила, отколкото някога преди е проявявала, тя се измъкна от пръстите му. Сега те се повдигнаха от само себе си.

Яростта и слънчевата светлина я зашемети.

— Какво оскърбително, подло...

— Нима? — подсмиваше се Кингсли Латам.

ГЛАВА XI

Каси беше толкова възмутена, че даже не искаше да го погледне. Тя седна на зида и докосна с пръсти заслепените си очи, които я боляха, все още преживяваше нечестността на неговото държание.

Той нямаше вид на човек, който има намерение да се оправдава:

— Беше подло и оскърбително — и неотразимо. Яздих до тук, за да ви изненадам, и признавам, малко се престарах.

— Да ми извадите очите с един необикновен начин за поздрав.

— Не може да съм ви причинил болка, но съжалявам, че ви изплаших.

Беше облякъл отворена риза от бял лен с богати ръкави, безукорни панталони за езда и лъскави ботуши.

Каси, под въздействието на шока и яростта, не можеше да анализира чувствата си, а и не правеше усилие да се опита. Знаеше само, че кипи от недоволство и умира от яд за безцеремонното му високомерие, хубостта му и за неговото самодоволство.

Мразеше очите, които светеха като скъпоценни камъни, непоносимата грация, мразеше даже кожата с приятен слънчев загар, лъскавата, гъста коса, леко завита сега от топлината при язденето му от Бийчскейп.

— Какво правите тук? — гласът ѝ беше студен и твърд като стомана.

Кингсли се усмихна и заговори много нежно:

— Връщате си обръщението, с което веднъж ви поздравих, със съвсем същия груб въпрос — и се разкайвам за това — и с различен тон той добави: — Искях да ви видя.

— И в типичния ваш стил се уверихте, че няма никой наоколо, за да го направите.

— Не разбирам.

Тя се разсмя надменно.

— Нито пък аз разбирах навремето. Но след това стана ясно. Онзи следобед у лейди Рембо, когато вие едва успяхте да си

припомните, че се бяхме срещали, и отказахте повече от една усмивка, когато се уверихте, че никой не ни наблюдава в градината.

— Моята лейди се оплаква от мен с превъзходен довод. Аз съм неловък и в пиенето на чай и в играта на „сляпа баба“.

Напълно спокоен, той седна безгрижно до нея на стената.

Каси се изправи инстинктивно и се затича към Стартбрайт, чувствайки, че сърцето ѝ ще се пръсне. Тя му свирна леко, конят спря да пасе и тръгна към нея.

Кингсли скочи от зида, извика я нежно, за да я възпре, настигна я и обгърна кръста ѝ с ръка. Тя блъскаше ръцете му, които я прегръщаха, с юмруците на двете си ръце, стъпвайки на краката му с токовете на старите си ботуши.

В напрегнатата борба те не казаха нито дума. Тя се опита многократно да се освободи и да избяга от него, но той беше много силен. Тя се задъхваше болезнено, фибите ѝ се разхлабиха и паднаха от косата ѝ, разпилявайки я. Почувства сълзи в очите си, но той стоеше здраво на мястото си и не я пускаше. Отново тя се помъчи да се освободи от него, задушавайки се от гняв и обида, и още по-яростно го настъпваше по краката.

Без усилие той я завъртя, погледна я развеселен и я целуна. Тя усети вкуса на смесицата от собствените си сълзи, на кичури от косата си и на незабравимите му устни. Те стояха така безмълвни и неподвижни, докато възторгът, почувстван след отвратителния шок от неговата „скрита атака“, заличи горчивината. Нежните му ръце бяха всичко, което тя познаваше на този свят и което я интересуваше.

Неговите устни, лицето му до нейното и силата на прегръдката му я поразиха с такава сила, че тя ги усещаше с всяка клетка на тялото си. Чувстваше се преродена и с желание да потъне още по-дълбоко в морето на този възторжен, спиращ дишането момент.

Кингсли притисна главата ѝ до своите гърди и произнесе името ѝ много бавно, отново и отново. Лицето ѝ, до хладната му ленена риза, гореше от бушуващата ѝ кръв, когато той вплете пръстите си в нейната разрошена коса.

Тя притисна устните си до гърдите му и усещайки неговите устни на слепоочието си, си представи, една почти неуловима музика в това красиво място, сред спокойната зеленина. Това беше мелодия,

която тя си спомняше само до половината и на която дълго време бе отказвано да изплува в съзнанието ѝ.

— Бяхте толкова красива, като прескачахте стената от жив плет — каза той, — че почувствах как сърцето ми спира да бие.

Той погледна в очите ѝ. Каси видя гордост и учудване, изписани на лицето му, което говореше повече, отколкото неговите словесни похвали.

Птици описваха грациозни дъги от отдалеченото дърво и кацаха на покритата с листа клонка над тях. Толкова радостна бе възбудата на Каси, че тя мислеше, че полетът им, точно в този момент, е дар за присъствието на Кингсли. Тя отново долови една уловима, но прекрасна музика да се носи около тях.

Топлата земя, старите дървета, цветята, мъжественото му тяло и всичко, което той представляваше, я изпълниха с едно желание, което тя трябваше да осъществи. Тя го хвана за ръката и започнаха да тичат.

Заедно, те се втурнаха в синевата на деня, надпреварвайки се по зелената, мека като кадифе трева, ръка за ръка, между широките сенки на дърветата, чиито корони бяха обсипани с листа, по тесния мост, през пъстротата на цъфналите храсти, минаха покрай килим от ярко цъфнали жълти цветя и се спуснаха накрая в едно обрасло с папрат кътче, покрито с бръшлян, като с дебела черга, което ги приюти и скри под сянката си.

Задъхана и засмяна, тя зърна едно късче от ведрото небе, което проблясваше през високите клони над главите им, и след това се загуби в тъмната синева на неговите очи.

— Погледнете, мила моя — докосна той бузата ѝ. — Виждате ли тези златни цветенца? Нека да видя, дали мога да си спомня как се плетеше? Ще ви направя пръстен.

Разпуснатата ѝ коса улови светлината, докато тя му помагаше да съберат малките цветенца, затаила дъх от силно желание за неговия първи подарък.

Стебълцата бяха влажни и податливи, докато той работеше. Той постави внимателно пръстена на малкия ѝ пръст и целуна един по един пръстите на ръката ѝ.

— Моя красива, жестока, царствена Касълмейн, носи го винаги, докато намеря глухарчета и изработя по-дълготраен накит.

— Никога няма да се откажа от този — каза строго тя и погледна нагоре, без да се усмихва, а той се разсмя, гледайки надолу към нея.

Небето бе изпъстрено с клоните на дърветата и пухкавите облаци, бавно носещи се над главите им. Стартбрайт изцвили в далечината, напомняйки за себе си, докато Каси гледаше втренчено клюмналите, малки, жълти цветчета на нейния пръст, и сякаш отново чуваше думите на Кингсли.

Както лежеше на земята, тя обърна лицето си към него, показващо чудото, което ставаше в нея в този прекрасен ден, отразено в кафявите ѝ очи, пламнали под извитите ѝ вежди.

— Моя малка любов — едва прошепна той, целувайки я нежно, докато тя почувства едно силно желание да я завладява и устните им се сляха така страстно, че те останаха да лежат бездиханни на меката трева в едно мълчание, което говореше много повече от всички думи.

— Дешифрирах името ви — каза след дълго мълчание той. — От КАСЪЛрок и ТриМЕЙН става КАСЪЛМЕЙН. Звучи като поезия.

Тя се опита да изрази нейните чувства за името му, което беше повтаряла стотици пъти, но не успя.

Когато Кингсли рецитира строфи от Бен Джонс „Нашите красавици не са наши“, тя отмести втренчения си поглед от неговото лице към заплетените папрати, красивите вековни дървета, прибавяйки към всичко това и натрапчивата интонация на гласа му и музиката, която тя чуваше, че се носи над повърхността на земята.

— Днес всяко стръкче трева е чудесно като тази поезия — каза му нежно тя.

— Знам — кимна той. — Въздухът е опияняващ като вино. Онези камъни, ей там в зида, са образи на омагьосани друиди^[1]. Виж, те носят зелени, покрити с мъх перуки.

— Притежава ли някога морето тази красота, Кингсли?

— Красиво по един напълно различен начин — жестока красота.

Той взе ръката ѝ и я притисна леко до бузата си.

— Добре ли се развиват нещата за Кралския флот? — попита тя.

Той затвори очите си, после ги отвори, явно наслаждавайки се на нейния образ, и като че ли по този начин искаше да е допусне някаква сянка да застане между тях. Накрая той каза:

— Посредствено, страхувам се — въздъхна той и ѝ се усмихна. — Преди сто години, когато холандците доплуваха в Мидуей и

изгориха английските кораби, тогава трябва да е било най-лошо.

— Какво е успокоителното през 1770 година?

Той поклати глава.

— Тази година френският и английският флот са в отчайващо добро състояние, любима.

Все още ръката ѝ беше там, където той я бе поставил, на неговата буза. Тя вдигна едната си вежда, усещайки загрижеността на тона му.

— Състоянието на краля и страната не е причината, заради която дойдох да ви видя, Касълмейн. Ще ви разкажа за всичко това по-късно. Най-напред бих искал да обсъдим само нашите лични отношения.

— Да?

— Спомняте ли си нашата среща, когато ви намерих на стълбите в хотела „Крал Джордж“?

Като откъсна стрък папрат, с дълга цепнатина по дръжката на стеблото, чиято гладка повърхност бе покрита с роса, Каси легна по гръб с усещането, че те бяха попаднали в рая.

— Всеки момент от нея, Кингсли.

— Позволете ми да знам тогава как стоят нещата между вас и дядо ви. Защо сте отказали предложеното ви от лейди Брекенридж гостоприемство?

— Вие знаете за него?

— Говореше се за това в Лондон. Почитаемите — Пайтънс и Атертон нямат добри чувства към лейди Тримейн и имат голяма слабост към вас.

Тя лежеше притихнала, чувствайки се смутена заради дядо си, но повече заради самата себе си.

— Надявам се, че сте разбрали защо отговорът ми на поканата на лейди Миньон бе отрицателен.

— Аз... да разбере такава възвишеност и величие? По никакъв начин — той пусна ръката ѝ и седна.

— Така ли? — възрази тя. — Да искам да спася моя дядо от унижение? Да не изоставя леля си, която обичаше моята майка и ме доведе в Англия?

— О, Касълмейн Томас! — изтръгна се от гърдите му един любовен вопъл. Той я взе в прегръдките си, целувайки очите ѝ, които беше закрил с ръце, когато пристигна и я видя да лежи на зида. — Вие

се държите като истинска богиня на търпението и добрината! Вашият дядо глези и задоволява желанията на дъщерята на съпругата си, докато вие стоите в ъгъла до огнището. Лейди Тримейн напъхва Онора във всички събирания в Лондон и почти играе нейната роля в ухажването и флиртуването, за да спести безпокойството на дъщеря си. Вие отказате милото намерение на лейди Брекенридж, за да спестите чувствата на дядо си. Но вие сте седемнадесетгодишна и още не сте обличали бална рокля или водила котилъона^[2].

Каси настръхна, отвърна лицето си от неговите блестящи сини очи и отговори обидена:

— Нямам нужда от съжаление. Най-малко от вас.

— Аз да ви съжалявам? — протестира виконт Латам. — Преклонението ми към вас съжаление ли е?

— Преклонение? — повтори тя, без да му вярва. — Преклонение ли е това, да ме вземете за слугиня в Бийчскейп и отново за такава у лейди Миньон, а няколко часа след като се бяхме срещнали в хотел „Крал Джордж“, вие не можахте даже да ме познаете на чая у лейди Рембо? И това вие наричате преклонение?

Той не се усмихна. Беше изцяло погълнат от нейните думи, тялото му бе отпуснато, а лицето му безизразно.

Загорялото лице на Кингсли, светлата коса, даже замислената сериозност на сините му очи привличаше погледа ѝ с магнетична сила. Тя нарочно се извърна и се втренчи, обхващайки с поглед покритата със зеленина беседка. Каси хвана ръцете си и ги стисна силно.

— Щеше ли да бъде различно — попита накрая тя, — ако бях протече на лейди Брекенридж? Щяхте ли да оставите Онора, когато бяхме в замъка на лейди Рембо и да дойдете при мен и с очите си да ми напомните за предишната вечер в хотел „Крал Джордж“? Нямаше ли да флиртувате повече с Онора или с майка ѝ и само мен да водите по балове и siorees, давани в чест на кралския флот?

— Недейте! — заповяда той с една-единствена дума, изправяйки се, за да вземе ръката ѝ и да я поднесе към устните си, преди тя внимателно да я изтегли.

— Просто не говорете така — обърна се накрая умолително към нея и се опита отново да я привлече към себе си.

— Отговорете ми — главата на Каси бе високо вдигната, слънчевите лъчи съживиха падащите на вълни гъсти къдрици. Блузата

с избелял кафяв цвят подчертаваше още по-силно цвета на нейното заруменяло, сериозно лице с огнени кафяви очи.

— Касълмейн, обвинявайте ме, ако това ви успокоява, но в интерес на истината, през това време аз вярно служех на адмирала и на кралския флот, когато толкова силно желяех да ви отведа и да ви взема в обятията си.

— Съжалихте навярно! — гласът ѝ бе остър и искри проблясваха в очите ѝ. — Как това служи на адмирала, да ме отбягвате нарочно и да не ми кажете нито дума, докато не останахме сами в градината на лейди Илейн? Адмиралът бе в състояние да служи на флота, макар че ме поздрави сърдечно и разговаря с мен накрая.

Кингсли се извърна от нея към зелените клонки, надничачи през беседката, и изучаващо разгледа камъните на старинния зид зад овоцните дървета.

— Аз съм — каза бавно той — толкова радостен да бъда причина за вашата ревност и в същото време, толкова ядосан, че трябва да обяснявам моето държание, че не знам дали да ви целуна или добре да ви напляскам!

Каси настоя студено:

— Бъдете ядосан! Какво можете да кажете за онзи следобед, когато притискахте ръката на Онора до вашата?

Нарочно разпалвайки стария огън на гнева, който тя от толкова дълго време подхранваше, Каси наблюдаваше как веждите му се повдигнаха, мускулите на лицето се напрегнаха и тя призна пред себе си, че никога не бе виждала такава чудесно изваяна глава, изглеждаше даже по-привлекателен и симпатичен, когато бе в плен на това силно раздражение.

Той я хвана грубо за раменете, красивите му очи гледаха студено.

— Тук, в нашия рай, в този изключителен ден, аз не разигравам лондонската игра, в която ролята ми бе „играчка“ за ухаждане! Ако това беше Пал Мал аз щях да те обвиня, че прекара прекалено дълго време с Грегъри Рембо, щях да ти се скарам, когато те видях да хукваш към будоара на неговата майка, когато влизах в залата, където ти стоеше, да те смърря заради високомерното ти държание в градината с розите.

Начинът, по който бе хванал ръцете ѝ и я бе разтърсил, ѝ причиниха болка.

— О, да. Това е толкова вярно, колкото и досадно, че в любовната игра, така както тя се играе от празноглавците в Лондон, тя трябва да го обвинява, а той на свой ред трябва да предяви претенции към нея и фалшивата битка на полуистини и лъжи да бъде проведена, защото те са уморени от докосването на устните си и твърде задебели, за да разменят нежни погледи. Те се подиграват на всички чувства, приемайки позата на дребнаво оплакване, и мислят, че имат върховното право да не ги одобряват. Добре, аз нямам вкус към такъв празен ритуал, който да споделя с вас. Нито пък време!

Тя се освободи от ръцете му.

— О, вие нямате, наистина? — тя се опита да бъде надменна, но не успя, защото въздействието на неговите думи и тонът на гласа му я изпълниха с боязън.

— Точно така. Нямам. Очаквах, че нашата нежна среща в „Крал Джордж“ ви е показала, при кого е моето сърце през цялото това време. Очаквах, че вие ще осъзнаете и ще разберете, че аз бях морално задължен, като пръв адютант на лорд адмирала, да му помагам навсякъде и по всякакъв начин и да защитавам интересите на флота.

— И аз трябва да повярвам, че това изискваше вашето презрително отношение към мен по време на чая, даден в чест на организаторите на базара, състоял се, за да помогне именно на този флот.

— Вярвайте във всичко, което ви харесва, но имайте любезността да ме и слушате.

Той млъкна, като че ли нещо го възпираше и изглеждаше огорчен.

Сърцето ѝ замря, когато видя неговото изражение, което разтълкува като виновно.

— Е...?

— Каси — каза умоляващо той, — понасям най-обременяващото задължение, с което адмиралът ме е натоварил, и не желая да ви говоря за това. По настояване на моя шеф, от мен се очаква да положа всички усилия да...

Отново израз на недоволство и отвращение се изписа на лицето му.

— Възложено ми е да положа всички усилия, за да предразположа лейди Алида да пожелае да направи каквато и да е

услуга на племенника на нейната отдавнашна любов, виконт Адриан Колеман от Бийчскейп.

Латам отпусна ръцете си и отстъпи назад с една студена усмивка на устните си.

— И заради тази благородна цел вие не се отделихте от Онора дори на сантиметър през целия онзи следобед!

— Изненадан съм от вас, мис Томас. Сигурно знаете, че за съпругата на дядо ви няма друг начин да я накарате да направи услуга, освен чрез нейната дъщеря.

Изваяна като от мрамор, тя застана с лице към него, гледайки го безизразно и безразлично.

— Така, ако флотът ви възложи, вие ще се ожените ли за Онора, ще бъдете едно опитно зайче на лейди Алида, ще придружавате дядо ми в задоволяването на всички желания и на двете и няма да си позволите повече от едно кимване с глава към тези, които тайно сте целували?

Тя каза много повече. Думите се лееха от собствените ѝ уста и тя ги чуваше, невярваща, че може да произнесе такива противни слова, но бе безсилна да ги спре.

— Мисля — каза бавно той, като че ли от голямо разстояние, — че моята лейди Алида прави добре, като ви държи в провинцията, а сър Хорейс Брекенридж е щастлив, че вие не приехте поканата на лейди Миньон. Вие сте красива, интелигентна и прекрасна ездачка, но притежавате един вбесяващ инат и сте завладяна от отвратително настроение. Вие имате склонност да преценявате смисъла на нещата чрез вашата изкривена, объркана, абсурдна логика, колкото и грешна да е тя, а притежавате и язвителен език.

Тя можеше само да го изгаря с погледа на очите си, усещайки края на техния ден, спирането на вълшебната музика. Чудесното настроение си бе отишло. Всичко между тях се бе разпаднало. Нищо не остана.

Кингсли тръгна към храстите, които оформяха входа на това убежище. Тя го видя да се навежда и крачи под ниските клони. Той не погледна назад.

Болка, толкова мъчителна и остра, стегна гърдите ѝ, че тя беше принудена да извика. Тя стоеше, неспособна да се помръдне, болна от твърдостта на собствената си воля, твърдост, която ѝ забраняваше да се

затича след него и да го задържи, като в същото време знаеше неизбежните последици, че трябва да прекара останалото време в страдание за този арогантен, упорит, мълчалив мъж, който я бе завладял.

Под прикритието на листата тя го наблюдаваше да се отдалечава с непоколебима крачка към мястото, където бяха конете им. В един момент, преди тя да извика името му, видя, че той се обърна и погледна към нея.

— Кингсли, чакай!

— О, моя Касълмейн!

Срещнаха се с измъчени лица, все още изпълнени със страх от опасността, която още не беше отминала. Той я вдигна от земята, а тя се притисна към гърдите му. Можеше само да изговаря името му и се опитваше да се притисне още по-силно към него, да стане част от този мъж, който беше като бог за нея.

Той я постави на земята до ствола на едно дърво и погледна в очите ѝ, дишайки учестено.

— Моя скъпа любов, казах в яда си думи, които няха намерение да кажа — каза най-после той.

Трептящ огън озаряваше очите му, разпалвайки огъня в собствената ѝ душа, когато той взе лицето ѝ в ръцете си.

— Вие ме обичате — заяви тихо той.

Обуздавайки гордостта си, за което не се разкайваше, тя не отговори, а само поклати глава, между галещите ѝ длани, в знак на съгласие.

— И вие знаете, че аз ви обичам — ѝ каза просто Кингсли.

И двамата стояха и се наслаждаваха на признанието, което всеки от тях четеше в очите на другия. Стояха толкова близо, че тя чувстваше как те двамата се сливат в един дух и едно сърце.

Лек ветрец раздвижи листата на дърветата в приятна монотонност, безгрижна птичка подхвана песен, чиито тонове приличаха на звука от сребърен водопад, аромат от зрели плодове, които растяха близо до зида, се усети във въздуха около тях.

— Ако вие живеете с лейди Брекенридж, ние можехме да се виждаме, но това би било мъчение за нас, предполагам — каза унило той. — Вашият дядо има ръководна роля в парламента и е станал близък на краля. Флотът го умолява за подкрепата му, а това означава,

че аз трябва да ухажвам дамите Тримейн, с надеждата, че сър Уилбър ще защити нашата кауза.

Тя го погледна, проумявайки значението на думите му, но неспособна да отговори. Ако Кингли трябваше да ухажва лейди Алида и дядо ѝ, то животът в Лондон би бил толкова жалък за нея, колкото този нерадостен следобед в замъка на лейди Рембо. Онора можеше да претендира за неговото пълно внимание.

— Намерението на лейди Миньон да ме задържи в Лондон, щеше да бъде една грешка.

Той въздъхна, кимайки с глава, и каза:

— Освен това, не би ми харесало да ви виждам като съперница на Онора в един кръг от познати или да се излагате на ухаждането на бездейната компания на Рембо.

— Грегъри е добродушен и сърдечен и аз го харесвам — призна равнодушно тя. — О, ако само можехте да останете в Бийчскейп, Кингли.

— Това е отчасти причината, която ме доведе в провинцията. Ще отворя замък и ще наема персонал, поради една причина, която може да ви разгневи, като я чуете.

— Обещавам ви, че няма да се разсърдя — каза тя възбудена.

— Лейди Алида има намерение да даде светско тържество, на което да покани всички женкари и контета на Лондон, порцеланови кукли и майките им, обезумели от завист. — Той направи гримаса. — Това са едни безполезни усилия, които ми отнемат половината от времето за сериозна работа. Това събитие ще ознаменува осемнадесетия рожден ден на мис Онора. Понеже лейди Алида веднъж се е надявала да бъде господарка на Бийчскейп и понеже списъкът на поканените на бала бил толкова дълъг, че гостите нямало да могат да се настанят в Касълрок, то аз получих нареждане да отворя Бийчскейп. Това се смята за толкова важно нещо, че адмиралът ми даде отпуск за осъществяването на тази мисия.

Каси отново почувства силен гняв да се надига в нея. Дръпна се от дървото и се тръшна на тревата.

— Но защо е това отвратително обвързване на съдбата на кралския флот с един глупав бал в чест на рожден ден? Как може такъв благороден, здравомислещ човек като адмирал Белвайдър да изисква тази недостойна работа от вас? Да се подмазвате и да играете на

флиртуване! Това е под вашето достойнство! — избухна в ридания тя. — Да отворите Бийчскейп заради Онора! Това разби сърцето ми!

Той я привлече към себе си, допирайки само челото си до нейното. Държеше я толкова здраво, че тя едва можеше да диша.

— Вие ще бъдете на този бал и ще водите котилъона с мен.

— Лейди Алида никога няма да иска и да чуе за това.

— Поставих вашето име в листа за гости и нито лейди Алида, нито Онора ще посмеят да ми се противопоставят. Това е условието за моето участие.

— Това е едно условие, което те лесно ще забравят — каза тя, но обгърнатата от неговите ръце не можеше да се терзае повече за това.

Тя беше приятно изненадана от факта, че той бе помислил за нея, заемайки се да осъществи планове на лейди Алида. Да води котилъона с Кингсли в Бийчскейп беше за нея най-прекрасната, но и нереална мечта. Това, че той беше пожелал тази мечта да стане истина, бе достатъчно.

— Лейди Алида ще се хвали на всички, че отваряте Бийчскейп за честването на рождения ден на Онора. Това ще я направи много търсена за покани, но как, скъпи, как това ще помогне на адмирал Белвайдър?

Облегнат назад до ствола на дървото, Кингсли гледайки в нея описваше усилията, които адмирал Белвайдър полагаше, за да се справи с приближения кръг „приятели на краля“, които имаха толкова голямо неофициално, но решаващо влияние над крал Джордж Трети. Групата, от по-малко от десет мъже, се съгласяваше с всяко мнение на своя владетел, като внимателно следеше противоположни становища да не бъдат допуснати да достигнат до неговите уши.

Тези вежливи подлизурковци бяха толкова убедени, колкото и кралят, че Франция и Испания бяха достатъчно уязвими, за да си позволят да ги атакуват, и че колонизаторите в Америка щяха пасивно да приемат всички изисквания и щастливо да плащат всички данъци. „Приятелите“, съпругите им и близките им познати повтаряха като папагали идеите, произлезли от самия крал, а от това следваше изолирането на Негово Величество от неоспоримите факти, които той на всяка цена трябваше да знае за доброто на империята.

— Виждате, мила моя, дядо ви и сър Хорейс Брекенридж са най-влиятелните мъже в парламента, които не са от „Приятелите“ и все

още се ползват с благоволенieto и любезността на короната. Лорд Белвайдър се е заел да се справи с абсурдното невежество, което цари във високото място — работа, която го кара да се чувства отчаян. Някой, с извоювано положение и такт, трябва да каже на краля, че настроението на заселниците в Новия Свят е достигнало до точката на кипене и че Франция и Испания са понастоящем по-силни по море от нас. Това или трябва да се разбере, или ще доведе до самоубийството на английските надежди.

— Чухме по косвен път, благодарение на клюките на прислугата, че дядо ми е променил мнението си за колонизаторите и подкрепя идеята за събиране на данъци от тях, всеки път, когато парламентът се нуждае от пари.

— Това е така и въпреки че аз съм на съвсем друго мнение, не мога да кажа, че това е съвсем зле за флота. Промяната на становището му дава на Тримейн възможност да бъде близо до краля, а точно това желае адмиралът. Ако вашият дядо спечели благоразположението на така наречените „Приятели“, то ние можем да излезем от тежкото положение, като ги осведомим за нашите флотски нужди посредством сър Уилбър.

— Могат ли лейди Брекенридж и сър Хорейс да бъдат от полза?

— Надявахме се на това, но отлично организираният базар на лейди Миньон в помощ на флота, бе, колкото и иронично да звучи, до известна степен пречка в това отчаяно дело. Когато сър Хорейс изрази своите забележки относно бедите, които претърпя флотът, всички, включително и кралят, предположиха, че той преувеличава случая, защото неговите чувства бяха на наша страна.

Нежно галейки пръстена от крехки, жълти цветчета, Каси почувства неговото безсилие. Тя силно желаше да му помогне.

— Без съмнение, лейди Алида мечтае за вашия загинал вуйчо и си хареса вас за изкупителна жертва, както и много други. Дядо ми изпълнява нейните прищевки и слуша съветите ѝ. Сега, ако можете да ги убедите в истинското положение на флота, може да се надяваме, че кралят ще се вслуша в думите на дядо.

Тя сложи ръката си в неговата, като мислеше за Онора, за която не желаше да споменава, и се чудеше колко ли дълго задълженията на Кингсли ще го свързват с нея.

Времето минаваше и на Каси ѝ се стори, че една предопределеност докосна сърцата и на двамата в тяхното безмълвие.

Най-после той каза:

— Страхувам се за нашия крал. Той мисли, че всички негови най-кадърни мъже в кралството са политикани. Счита себе си за човек със здрави нравствени принципи. Презира обичания метод на управление посредством Съвета и смята, че трябва да вземе ръководството на всичко в свои ръце, без значение колко нов и непознат е проблемът за разрешаване за човек, който е прекарал ранните години от живота си като болнаво дете в кулата. Адмирал Белвайдър притежава голямо търпение и упорство и е един мъченик в името на интересите на флота.

Тъй като той ѝ се беше доверил, тя се съсредоточи върху думите му, а променящите се изражения на лицето ѝ показваха, че тя преживява всяко откровение, като че ли това бе нейно собствено бреме. Тя съжаляваше за нрава си, че бе избухнала и го бе нагрубила, без да знае причината за поведението му. Адмиралът беше пожелал той да заведе Онора на предстоящата вечеря в адмиралтейството, скоро след чая в замъка на лейди Рембо, така че Кингсли бе изпълнявал служебна поръчка през този скръбен за нея ден. Колко добре знаеше тя каква би била реакцията на Онора, ако той се бе отдалечил от нея, за да поздрави Каси!

— Ако дядо подкрепи флота и ако кралят се обръща все повече и повече за съвет към него, Кингсли, то няма ли неприятностите на адмирал Белвайдър да намерят решение?

Замислено, преплитайки нейните пръсти със своите, той сви рамене:

— Възможно е. Може би споменът за моя очарователен вуйчо и благодарение на мен, одобрението на флота от страна на Онора да наклони задоволително везните на наша страна, когато лейди Алида иска толкова яростно да стане близка на двореца?

— Не бих разчитала на това — каза бавно тя. — Ако трябва да избира дали да помогне на флота или да посети будоара на кралицата, страхувам се, че лейди Алида ще предпочете... — гласът ѝ заглъхна.

— Кралицата е далеч по-добра от краля — каза замислено Кингсли. — Страхуват се, че той страда от нервно смущение. О, той е

напълно добре през всичкото време, но е толкова раздражителен, че от време на време разумът му изневерява.

Каси усети тръпка на съмнение, че не беше схванала значението на думите му.

— Какво казвате?

Той стисна устни и поклати мълчаливо глава.

— Предполагате, че кралят е загубил разума си?

Той продължаваше да я гледа по един особен начин.

— Сигурно това е клевета, казана от някой придворен, който поддържа колонизаторите и разпространява лъжи?

— Не, моя любов, самият лорд Бют може да каже за странните действия и идеи на краля. Лорд Белвайдър го е виждал на два пъти да изпада в гняв за нищо. Нашият добронамерен владетел страда от неизвестно душевно разстройство, което разяжда неговото тяло и разум и му пречи да взима обмислени решения. Не казвайте на никого за това. Би трябвало да разстрелям всеки мъж, който говори така свободно като мен, но аз ви се доверявам напълно.

Изпълнена с лоши предчувствия, тя се притисна към него.

— Той задоволява всички прищевки на „Приятелите“ и третира почти всички останали като неприятели. Мисли постоянно за това как да принуди Франция, Испания или заселниците в Новия свят да му се покоряват. Това е толкова странно. Той се слави със своята благост към съпругата си и с добрина към многобройните си деца, но на всички останали, с изключение на „Приятелите“, а напоследък и на вашия дядо, няма доверие или ги пренебрегва.

— Нито на сър Хорейс?

— Ах, Касълмейн, докато съпругът на лейди Алида печели доверието на Краля, то този на лейди Миньон го губи. Това, което каза нашият крал, беше толкова оскърбително за Брекенридж, чието становище бе да се отмени Закона за гербовия налог и срещу подлите уговорки за по-нататъшното облагане с данъци на заселниците в Новия свят. След това кралят помоли двама от „Приятелите“ Бледс и Синесчъл да направят запитване в парламента дали може да се конфискува земята, която бе владение на сър Брекенридж във вирджиния.

Безрезервна преданост към лейди Брекенридж изпълни Каси. Тя беше възмутена от тази заплаха към фамилията на сър Хорейс. Каси

видя с по-голяма яснота колко трудна е работата на адмирала.

Тя целуна нежно Кингсли поради затрудненията му, които я изпълваха със загриженост. Само днес тя изпитваше тази настойчива нужда да го утеши, да му помогне и подкрепи. Това бяха едни нови чувства, които тя усещаше към него за пръв път.

Очите на Каси бяха две тъмни езера, когато тя го погледна.

— Вие — каза той — сте единственото нещо, заради което си струваше да се върна от Франция. Постъпих във флота, за да управлявам кораби и ръководя мъже. За мое голямо съжаление адмирал Белвайдър имаше по-голяма нужда от дребен играч, който да действа в политиката, посредством жените.

Тя взе ръката му и попита с тревога:

— Вашите френски връзки, Кингсли. Не са ли те една опасност?

— Аз съм англичанин — каза той. — Даже някакъв объркан монарх ще забележи, че моето семейство притежава баронски титли от древни времена и аз дойдох от Франция да служа в неговия флот във време на най-големи трудности.

— Радвам се, че дойдохте — тя му позволи да прочете желанието изписано в очите ѝ.

Той я целуна и притисна нежно главата ѝ до рамото си.

— За един такъв следобед, като този с вас, аз бих кавалерствал на лейди Алида и мис Онора и на още дузина като тези досаднички, бих слушал нескончаеми истории и бих посещавал приеми, бих подавал стотици изпуснати ветрила и намирал хиляди изгубени ръкавици. Да ви държа в прегръдките си, както правя в този момент, си струва да се подмазвам на всички дукеси, маркизи, виконтеси, барони и подлите им лакеи, които ги заобикалят.

— И аз — каза тя, не напълно примирена — трябва да бъда спокойна, когато Бийчскейп бъде отворен заради Онора.

— Вие ще бъдете най-доброто тук — заяви той. — Трябва да ви кажа, освен това, още едно нещо, Касълмейн, и после ние никога няма да говорим за това отново. Приятелският кръг на Онора от шляещи се контета е от особено значение за изпълнението на тази обществено-политическа поръчка.

— За какво говорите?

— Кралицата е млада и интелигентна, но слабостта на краля и нейните задължения към децата им я ограничават и я правят тъжна и

изпълнена с копнежи. Тя е добре разположена към весели и млади хора, като Рембо, Пойтън и Талбот. Те ѝ влияят и чрез нея, оказват влияние върху краля. Лорд адмиралът се е справил майсторски със Седуик и Плимтън, но остави на мен да се оправям с по-младата кръв.

Той стана и откъсна един цвят. Тя тръгна към него, усещайки, че очите ѝ светеха, а гърлото ѝ прекалено я стягаше, за да говори.

— Желая ви да изглеждате точно по този начин — каза той, поставяйки светлооранжевото цвете в косите ѝ, — когато ние водим котилъона. Никога не можете да бъдете по-красива, отколкото в този момент.

Тя се хвърли към него и почувства, че той я повдига, почувства ръцете му около себе си, когато устните им се срещнаха в една целувка сред притихналата гора, сами в безкрайната вселена.

Облак затъмни слънцето и се почувства хлад, но прегръдката и страстната им целувка ги държеше плътно един до друг и те не усещаха нищо друго.

Виконт Латам целуна с устни шията ѝ там, където нежната ѝ кожа бе загоряла от слънцето.

— Обожавам ви — прошепна той. — Помнете това!

След като подаде поводите на Стартбрайт на Били Хънт, тя тръгна бавно, като на сън, към къщата, безразлична към това, което я очакваше. Сега можеше да мисли само за нещата, които неговото присъствие бе предизвикало в съзнанието ѝ. Тяхното безоблачно щастие бе напълно помрачено, но тя не трябваше да се заблуждава. Лейди Алида и дъщеря ѝ имаха всички оръжия на свое разположение и те щяха да ги използват умело. Тя нямаше да присъства на бала в Бийчскейп. Те щяха да се съгласят с това.

С една малко тъжна усмивка тя си каза, че в действителност това не я интересува много. На човек бе отредено да му се случат само ограничен брой чудеса в живота. Днес се бяха случили две: първо, пристигането на Кингсли в провинцията и после, завръщането му след караницата им. Тя не смееше да предизвиква Съдбата, надявайки се на повече.

Тя нямаше да води котилъона, нито пък да сложи нея вечер светлооранжевото цветче на тигровия крем в косите си. Дългият

съвместен живот с дядо ѝ, съпругата му и Онора я правеше сигурна, че това беше невъзможно. Но тя нямаше да чувства тъга за това или да плаче заради разкритията, които Кингсли бе направил във връзка със служебните нареждания, които трябваше да изпълнява.

В края на краищата те бяха заедно и бяха признали любовта си.

Тя чувстваше още допира на ръцете и устните му, когато влезе в къщата.

[1] друид — древнокелтски жрец ↑

[2] Котилъон — вид танц ↑

ГЛАВА XII

Поджърз и Син, които бяха дошли в Касълрок, за да упражнят занаята си като декоратори, с удоволствие съобщиха, че се радват на кралската протекция от 1690 година — времето на Джеймс II.

Лейди Алида, Морайрити и две прислужнички от Лондон бяха пристигнали по-рано. Кипеше трескава подготовка за предстоящия бал по случай осемнадесетия рожден ден на Онора.

Мейсън, домакинката на Касълрок от близо тридесет години, и Фронсина Сен Пиер, макар и по различни причини, бяха еднакво вбесени от нашествието на Морайрити.

Мейсън видя присъствието на домакинката от града като порицание на собствените ѝ способности да приготви голямата къща за предстоящото честване. За Фронси това означаваше близост до жена, имаща очи и на гърба си, което притесняваше Ян Фипс.

Летития Пикеринг изтръпна, като разбра колко ще струват промените, които лейди Алида нареди на Поджърз и Син да направят в имението. Даже конюшната на Били Хънт трябваше да се приспособи, за да побере коняри, коне и карети, които щяха да доведат гостите от Лондон. Заповеди, контразаповеди, напрежение и паника царяха наоколо.

Само Каси бе невъзмутима. Тя с леко сърце се изкачваше по стълбите, за да сваля драперии, взимаше изящните предмети от витрините, внимателно ги измиваше и отново ги поставяше на местата им.

Заедно с Летития тя скрои и уши нови завеси за леглата и балдахини за спалните, тъй като старите отдавна бяха излезли от употреба. Понякога си тананикаше, понякога се смееше без причина.

Фронси не можеше да бъде заблудена:

„Знам“ — беше всичко, което тя би казала на Каси — „знам какви мисли изпълват главата на моето дете“.

Но Каси не каза за своите чувства на никого, въпреки че освен за тях мислеше много малко за нещо друго. Нито едно от вълненията и

тревогите на нейната душа не беше изписано на прекрасното ѝ младо лице.

Тя смирено изпълняваше заповедите на лейди Алида, приемаше мълчаливо нарежданията на Морайрити, успокояваше Фронси с ясното съзнание, че скрити в кухнята ѝ за носни кърпички лежах изсъхналите цветчета заплетени във формата на пръстен.

Способностите, които тя показва, че притежава при работата си за базара, бяха отново от полза. Спокойно, непринудено, без очевидна трудност, тя запълваше всеки ден с последователно осъществени домашни задачи.

— Знаеш ли, Касълмейн — каза един ден лейди Алида, като възнамеряваше да ѝ направи комплимент — някой ден е напълно възможно ти да поемеш такъв пост, какъвто Морайрити заема, в някое изтънчено лондонско семейство. Би ли ти харесало това?

Каси посрещна усмивката ѝ с твърд поглед, без да каже нищо.

— Ако тя предпочете — Летития бе необичайно остра — може да се омъжи за мъж с голяма къща и да ръководи някои като Морайрити или Мейсън да вършат това, което тя нареди.

Бийчскейп, дремец зад скалите и очакващ завръщането на Кингсли, изплува в съзнанието ѝ и като ураган връхлетя върху нея, но тя само се усмихна благодарно на леля си и продължи шиенето.

— Да — съгласи се с лекота лейди Алида. — Това е мечта, която всяко момиче в провинцията има.

С усмивка на тънките си устни тя попита:

— Мислила ли си някога за женитба, Касълмейн?

Дълбокият син поглед на Кингсли Латам, широките му рамене, споменът за неговите устни върху нейните бяха по-реални неща, отколкото покривката, която лежеше в скута ѝ и иглата в ръката ѝ.

— Племенницата ми не е лекомислена — каза строго Летития.

Зълва ѝ се разсмя грубо.

— Не можете да кажете същото за нейната прислужница, Сен Пиер. Откакто Морайрити я взе при себе си и тя не работи повече рамо до рамо с Фипс, не е нищо друго, освен една напаст. Бедната Нети има само неприятности с нея.

— Фронси и прислужницата от кухнята не са свикнали да работят заедно — каза Каси. — Двамата с Фипс могат да свършат повече работа, отколкото трима души заедно.

— Бих искала — каза Летития нерешително — да познавахте Фронси, както аз я познавам. Нейният характер е добър и много положителен. Уверявам ви, че тя не е лентяй.

— И по-добре, че не е, защото Морайрити щеше да вземе съответните мерки — каза многозначително лейди Алида и ги остави да наглеждат изграждането на подпори за трапезарията.

Летития вдигна възмутено една чаша от шампанско. Тя си призна, че е ужасена от броя и цената им. Беше наблюдавала, докато Дисмес ги разопаковаше от сламата и хартиите и ги изваждаше една по една от шестте дървени каси, пристигнали от Лондон. Тя възнамеряваше да доведе брат си, сър Уилбър, за да обясни тази очевидно лекомислена постъпка. Той може, допусна тя, да чувства нужда да се поотпусне, имайки благосклонността на двореца, но да се разпиляват средствата за живеене не е начинът да го направи. Всичко това щеше да намали нейната собствена издръжка.

Кимайки от време на време с глава, Каси се върна с мислите си към дълбоките си тайни. Ръцете ѝ работеха с иглата, а главата ѝ бе пълна със спомени.

Можеше почти да види позлатената глава на Кингсли, както тя изглеждаше, когато слънцето и топлината от язденето бяха навили косата му в леки, къдриви вълни, които свободно падаха от двете страни на пътя му, стигайки до долната част на врата му.

Тя завърши един шев и вдяна отново иглата си.

— Ти наистина се радваш на този спокоен живот, който ние водим в Касълрок, нали, мила моя? — каза леля ѝ.

— Да, лельо Летития. Това е моят дом от много години.

— След тези промени, свързани с рождения ден, тук никога няма да бъде отново същото. Не поддържам събарянето на стени и изхвърлянето на семейни реликви, за да се направи място за паянтовите нови мебели.

Фипс, без обичайната ливрея, целият покрит с прах, дойде да каже на Каси, че лейди Алида иска да я види във всекидневната стая.

— Нямам време да пиша писма, така че трябва да се доверя на тебе да схванеш значението на това, което искам да предам, да го напишеш внимателно и да ми го донесеш да го подпиша.

— Разбира се, лейди Алида.

Каси посегна към перото и мастилницата и взе хартия от запасите на Мейсън.

— То е за дядо ти. Пиши му, преди всичко, че Поджър изглежда не може да достави порцеланови умивалници и кани за спалните на гостите. Пиши му, Джолиън да изпрати пет комплекта от къщата в града.

— Взех си бележки и ще ги препиша внимателно.

— Добре. Сега — лейди Алида завъртя очи и изду устните си — не знам как ще изразиш това с думи в писмото, но аз искам сър Уилбър да знае моето мнение, за неприятностите на виконт Латам. Предай му, че това не ме засяга ни най-малко. Пиши му да не обръща внимание на никого по този въпрос. Просто го увери, че младият Кингсли е точно като вуйчо си Адриан, славец се със затрудненията си, а също и с умението си да се измъква от тях. Онора е напълно права за него. Той може да се забърка в нещо съвсем сериозно, но аз искам да пишеш на твоя дядо, че това е част от очарованието му и че като вуйчо си той скоро ще спечели най-високо благоразположение. Пиши му много ясно, че очаквам Уилбър Тримейн да бъде така предан към него, както би бил към мен.

— Виконт Латам — остави настрана перото Каси и стисна ръцете си, позволявайки на кожената папка с листата за писма да падне. — За какви затруднения говорите?

— Това не те засяга. Искам четливо написаното писмо за подпис. Фипс е уредил и Хънт ще го занесе в „Петте дъба“, за да го предаде лично на кочияша на файтона, който тръгва за Лондон. Вдигни папката с листата, момиче, и се залавяй за работа!

Вцепенена, Каси кимна механично с глава и се наведе да вдигне кожената папка, почти задушена от въпросите, които искаше да зададе.

— Трябва да пиша — с глас, който не беше нейният собствен, — че вие предлагате дядо да застане на страната на виконт Латам?

— Повече от това! Пиши му, каквото ти казах, че няма ни най-малка причина да бъдем загрижени, че той няма да бъде отново на върха. По-добре от всякога...

— Той болен ли е?

Лейди Алида вдигна ръце.

— Не мога да губя време за такива въпроси, тъй като трябва да отида да видя как върви поставянето на книжните тапети и да реша

какво да правя с ламперията. Казах ти какво да му предадеш. Искам да го видя написано с твоя почерк след четвърт час.

— Ще отвори ли той Бийчскейп? — Каси не я беше грижа дали ще умре, тя трябваше да зададе този въпрос.

— О, той ще го отвори, разбира се, но е моя работа и грижа да направя този стар замък подходящ за честването. Днес Фипс заведе Мейсън и другите там, за да инструктират новия персонал. Аз ще снова напред-назад между двете имения, ако силите ми позволят.

С този оплаквателен тон лейди Алида напусна Каси, оставяйки я да пише озадачаващото послание.

Кингсли беше в беда, но той щеше да дойде в Бийчскейп. По подобие на своя вуйчо, той беше направил нещо действително рисковано и дръзко, за да има сър Уилбър основание да се съмнява... Мислите ѝ се върнаха в лудешки безпорядък, докато съчиняваше загадъчните фрази. Както пишеше, острието на перото задра в хартията. Тя почувства първите проблясъци на убийствен гняв към тази надменна жена, която ѝ беше наредила да свърши това странно нещо, което правеше сега — да пише за мъжа, когото обича и който беше в беда, а да не получи никаква вест за неговото положение.

След като сгъна писмото, тя извика Фронси от коридора, за да го занесе на лейди Алида.

— Не мога, мис Каси. Трябва да я отбягвам. В противен случай тя ме предизвиква толкова лошо, че аз забравям моите добри обноски и говоря обратното на това, което е редно, а след това Фипс опира пешкира за всичко.

— Но, Фронси, ти не си обиждала лейди Алида? — Каси укори себе си за моментното удоволствие, което тази мисъл ѝ достави.

— Не, но тя критикува всичко, което казвам. Никога не ме е харесвала, така че аз просто трябва да я отбягвам. С цялата нейна прислуга тук и всичката тази работа, която трябва да се свърши под нейно наблюдение, това е много трудно — устните на Фронси трепереха.

Завладяна от разбиране, благодарение на собственото си отвратително положение, тя обгърна с ръце мургавото момиче.

— Знам, че е много тежко за теб и Фипс, но не позволявай на лейди Алида да те предизвика да проявиш непокорство и всичко ще бъде добре. Ще занеса писмото сама.

Писмото беше одобрено и скоро пое своя път, но за Каси неизреченото затруднение на Кингсли и отказът на подробности за него постепенно изплуваха като голям сив корпус на призрачен кораб.

Можеше ли той да се е дуелирал, както се говореше, че е направил веднъж виконт Колеман? Можеше ли да си е навлякъл гнева на лорд адмирала? Можеше ли, независимо че беше равнодушен към хазарта, да е бил принуден да играе и сега да се измъчва от голяма загуба на пари?

Лошото предчувствие се загнезди в съзнанието ѝ, като стягаше болезнено сърцето ѝ и я караше безумно да желае да се втурне към него и да сподели всяко затруднение, пред което беше изправен.

Това, че Онора се намираще до него и се перчеше с това, беше тежко за понасяне. Каси никога не беше намирала дъщерята на лейди Алида нито особено смела, нито притежаваща нравствено съзнание. Ако Онора Хардинг се държеше здраво за Кингсли в този момент на унижение или болка, това щеше да означава само едно нещо — че тя си вярваше, че е влюбена в него и беше твърдо решена да го има на всяка цена.

Пламенно чувство за притежание затрептя в гърдите ѝ и тя усети силната болка от това, че беше затворена тук далече, нещо, което не беше изпитвала преди.

Тя почти изтръгна от ръката на леля си писмото на Рембо, което пристигна следващата седмица — толкова нетърпелива беше да научи обичайните новини за дворцовите светски клюки.

Тя бързаше стремително към стаята си и освободи съзнанието си от всичко, мислейки само какво ли Грегъри може да ѝ пише за Латам.

„Предстоящото честване на рождения ден на Онора в двете къщи, Касълрок и Бийчскейп, беше помрачено от неблагоприятната постъпка на нейното «любовно видение». Латам е станал най-забележителната фигура в Лондон. За него мненията са различни. Едва ли е необходимо да ви казвам, колко зле се отразява това на адмирала и на кралския флот. Говори се, че той ще загуби мястото си, тъй като е в немилост. Ето какво се беше случило: Наскоро Селуин извикал няколко от новите

любимци на кралицата да се съберат в кралския кабинет. Бях там с лейди Дейвид, Латам и, разбира се, мис Хардинг.

Кралят се бавеше, но кралицата беше удивително гостоприемна, повика нарочно музиканти и самата тя участва в цялото забавление. Чух я да разпитва адмирала и адютанта много умно за флотските дела.

В действителност, лейди Дейвид заяви, че кралицата е харесала много обноските и външността на Латам.

Докато тя беше така ангажирана, влезе кралят, следван от адютантите си. Изглеждаше, че е в обичайното си лошо настроение. Той зададе въпрос на адмирала, който аз не чух, но видях, че Белвайдър беше изненадан и не можа да отговори.

Точно тогава Латам се поклони ниско и каза, че ако кралят му позволи, той би заявил, че тези негови колонии в Америка — въпреки безпокойството, което причиняват — са много по-ценни, отколкото всички благородници, събрани за удоволствие на кралицата в кабинета.

Тогава кралицата, която наблюдаваше лицето на негово величество, нададе вик на протест и в стаята настъпи тишина. Негово величество погледна свирепо и изкрещя нещо. Адмирал лорд Белвайдър с поразителна приветливост се опита да оправи настроението, но кралят го сряза. «Моят собствен дворец, моят собствен флот не са ли се отървали от омразните предатели?» Всички чуха въпроса му и наблюдаваха кралицата, която беше стиснала ръцете си, гледайки надолу, като за молитва.

Латам направи бърз поклон и като се изправи, се усмихна на краля, сякаш е нямало кавга. Протягайки ръцете си в израз на преданост, той потвърди своята вярност и каза, че е сигурен, че връщайки се във флота му, ще служи вярно на краля.

В този момент, Каси, кралят стана като камък. Той изрече нещо през зъби и лорд адмиралът дръпна Латам настрана.

Оттогава за нищо друго не се говори. Някои мислят, че обожателят на Онора е най-храбрият и най-добрият

англичанин в империята. Други вярват, че е лоялен на Франция. Сигурно е, че той постави своя адмирал и покровител в трудно положение. Като се има предвид нрава на краля, даже адмирал Белвайдър може да бъде сменен, а Латам трябва да се приготви да понесе съответно тежко наказание.

Известно е, че крал Джордж III открива, един вид, въображаемо незачитане на личността му, а нещастният извършител трябва да страда от последствията, които често са извънредно тежки.

Колкото до мен, аз се страхувам за Латам, въпреки че не мога да не уважавам неговия кураж и прямота.

Носят се слухове за годеща, който ще бъде обявен на големия бал в провинцията. За това се говори по време на чая зад ветрилата на дамите и във всички клубове на мъжете в града.

Няма да пиша повече, но ви напомням отново обещанието ви, да запазите за мен всеки четвърти танц на fete^[1] за рождения ден. Дотогава оставам.

С най-голямо уважение
Р.“

Всичко друго, само да не припадна, помисли Каси и се свлече на леглото, покривайки лицето си с ръце и надавайки сух, остър стон, който се изтръгна от цялото ѝ същество.

Колко дълго време стоя в тази агония от тревога и отчаяна мъка, тя не знаеше, но не беше в състояние да говори, когато лейди Тримейн и Летития почукаха на вратата и бързо влязоха в стаята ѝ.

— Леля ти настоява да присъства, докато разисквам един много сериозен въпрос с теб, Касълмейн.

Полагайки всички усилия да се овладее, Каси ги погледна без следа от любопитство в трескавите си очи.

— Тъй като твоят рожден ден се пада точно преди този на Онора, леля ти мисли, че ти се надяваш да участваш в приема по този случай.

— Защо се изразявате по този начин? — възрази Летития. — Съвсем естествено е две момичета от едно и също семейство, и двете

навършващи осемнадесет години по едно и също време — с разлика по-малка от седмица — да споделят радостта от празника.

— Всичко това е много добре в определени условия — продължи убедително лейди Алида. — В този случай, разбира се, това е невъзможно. Маджи Джейсън Дънлоп се кани да дойде при вас от две или повече години и надявам се не сте забравили това?

— Не съм забравила — каза Каси.

— Добре тогава...

Но Летития я прекъсна с неочаквано предложение.

— Една жена, тръгнала да пътува от далечна Индия, не може да бъде сигурна, че ще пристигне на някоя точно определена дата. Ако Маджи пристигне по време на бала, тя просто ще се настани удобно в Лондон и ще изчака идването на Касълмейн в града или ще каже на кочияша да я доведе тук.

— Сър Уилбър и аз обсъдихме всичко това много внимателно. Искам да ти стане ясно, Касълмейн, че ти ще бъдеш в Лондон и ще чакаш пристигането на Маджи Дънлоп по време на бала. Възможно е, тя да бъде с теб на твоя рожден ден и във всеки случай ще има специална вечеря.

С решителен жест Летития оправи дантеленото си боне.

— Това е безсърдечно и неестествено! Да не допуснете Касълмейн до събитието, за което тя се трудеше толкова съвестно.

— Това е много похвално. Истината обаче — тя възнагради Каси с усмивка, — че Касълмейн няма да се чувства на мястото си и ще бъде малко притеснена от младите хора от града.

— Нима? — раздразнението на Летития нарасна. — Това ли беше причината, лейди Рембо да настоява за нейното присъствие на вечерята?

— Това беше съвсем друго нещо. Аз бях уредила Каси да работи на базара и ѝ позволих да общува с някои от дамите от моята среда.

— Тя се справя толкова лесно с всяко положение, колкото и вашата дъщеря!

— Не мога да се занимавам повече с това, Летития! Ако си разбрала, че ти ще заминеш за Лондон, Касълмейн, аз ще помоля Летития да ни остави, защото искам да говоря за друго нещо с теб.

Каси прекалено впечатлена от писмото на Рембо, за да прояви някакъв интерес в напрегнатата прикрита разпра между двете

възрастни жени, само каза:

— Разбрах значението на думите ви, лейди Алида.

— Смятам искането ви за ненужна жертва от страна на Каси — каза Летития с писклив глас. — Възнамерявам да говоря с брат ми за това, може да бъдете сигурна.

— Много добре. Оставете ни сега, ако обичате.

— Това е стаята на Каси и винаги съм била добре дошла тук.

— Можете да останете, лельо.

Ярка червенина изби по лицето на лейди Тримейн, но тя не каза нищо повече. Каси успя да се усмихне измъчено на леля си и се обърна въпросително към лейди Алида, като интересът ѝ към това, което тя можеше да каже, бе малък.

— Считам, че трябва да знаеш, че ще уволня Сен Пиер. Имам прекалено много грижи тук, свързани с гостите на бала, подготовката на Бийчскейп, за да търпя някой, който тормози Морайрити.

Каси почувства как възмущението ѝ се надига, докато стоеше пред тази деспотична жена.

— Не, вие няма да го направите!

— Мога и ще го направя. Тя обърка цялото домакинство. Държи се непочтително към Морайрити и ѝ липсва най-елементарно възпитание.

Тъмните очи на Каси светеха с гняв, когато каза:

— Аз съм отговорна за Фронси. Каквото и да е направила, аз ще говоря с нея...

— Грешиш. Това е моята къща. Нямам намерение едно цветнокожо момиче, първо, безсрамно да флиртува с моя домакин, после да му внушава нелепата идея да се ожени за него. Нямам намерение също да толерирам пренебрежителното ѝ отношение към авторитета на Морайрити, нито неизпълнението на задълженията ѝ.

— Това, което вие не толерирате, лейди Алида, е простият факт, че Фипс и Фронси се обичат, а Морайрити ви безпокои с оплаквания за неща, което не е нейна работа.

— Няма нищо срамно за Сен Пиер — каза Летития. — Аз я опознах и знам, че сърцето ѝ е добро и вярно. Тя и Фипс са се държали винаги както трябва и...

— Летития, ако имаш намерение да останеш, трябва да те помоля да пазиш мълчание.

— Аз ще говоря тогава, вместо моята леля. Няма причина за никакъв скандал. Фипс храни към Фронси същите високо морални чувства, които е имал към последната си съпруга. Той обича Фронси и тя го обича.

Лейди Алида изтънчено демонстрира отвращение, като чу това твърдение.

— Е, добре, те трябва да се откажат от това! — очите ѝ искряха. — На Фипс няма да му бъде разрешено да се ожени. Той даже не помоли своя господар за обичайното разрешение да ухажва Сен Пиер. Бракът е напълно изключен. Тя винаги е била едно затруднение с нейните просташки дрехи и мургава кожа. Мисълта за брак е чудовищна!

— Но, скъпа моя Алида — каза Летития. — Вие не можете да управлявате чувствата на Ян Фипс или на Фронсина.

— Не мога ли? Никой английски слуга не може да мисли за женитба, без неговите работодатели да са дали съгласието си. Никой от моите прислужници няма да се ожени за момичето от Западна Индия. Не трябваше да бъде позволено на Сен Пиер да остава толкова дълго тук. Бе голяма грешка да търпим това създание само за да задоволим желанието на Касълмейн.

— Дядо беше този, който взе решението, че тя може да остане с мен — гласът на Каси трепереше от вълнение. — Ще говоря с него, преди нещо да е решено за Фронси.

Лейди Алида се разсмя.

— Разбира се. Знаех, че ще прибегнеш до тази хитрина. Е, добре. Дядо ти напълно одобрява моето решение. Онора винаги е ненавиждала странните диви маниери на това момиче. Решението е взето.

Докато наблюдаваше лейди Алида, Каси почувства, че я завладява опасен гняв. Тя сякаш израсна по-висока, когато нейните блестящи, лазурни очи срещнаха тези на лейди Алида в двубой за надмощие, което накара по-възрастната жена да отвърне поглед. Тя почувства възпиращата ръка на леля си върху своята, обърна се към нея с умоляващ поглед, а след това изтича навън от стаята.

Кипяща от гняв, тя бързаше надолу по стълбите. Втурна се към входа на къщата и се затича по покритата с едър чакъл, извитата пътека, водеща към подрязания жив плет, който заобикаляше Касълрок. Далеч

от омразната къща и любопитните очи тя се отпусна на гранитната пейка. Искаше ѝ се да заплаче, но една неумолима сила се противопоставяше на нейното собствено желание и не ѝ позволяваше да пролее нито една сълза.

Бедната Фронси! Тя беше оставила свободата и ярката пищност на родината си, за да служи на доктор Роберт Томас и да закриля дъщеря му, беше посветила себе си, както никой друг не бе в състояние да направи, на ограничения живот, наложен им от сър Уилбър и лейди Алида, и като по чудо бе намерила добрия почтен Фипс. Сега тя трябваше да се откаже даже от възнаграждението на любовта му.

Каси се измъчваше от тази последна несправедливост, а също и от преднамерената жестокост спрямо Фипс. Даже огромната загриженост за Кингсли я напусна. Мислите за него само отвориха още повече сърцето ѝ за дилемата на Фронси. Мисълта за самодоволната жестокост на лейди Алида, отмъстителното вмешателство на Морайрити и нейното собствено безсилие я овладя.

Без средства какво можеше да направи тя, за да защити и подпомогне такива невинни влюбени като Фипс и Фронси? Как можеше да им предложи щастие и внимание, за да им плати с тях?

Като студен плясък на разбиваща се в прибоя вълна Каси почувства удара върху собственото си положение. Сирак, мислеше тя. Откъсна един лист от живия плет и го накъса на малки парченца. Сирак! Тя и Фронси бяха съвсем еднакви. Не бяха в състояние да приемат нормите на Онора и майка ѝ. Защото, мислеше тя, ние сме прекалено горди, независими и не знаем нашето място.

Прекалено отчаяна, за да плаче, тя притисна устни с върха на пръстите си и затвори очи. Според дядо ѝ и неговата съпруга, нито тя, нито Фронси имаха чувства или права. Нито пък им беше разрешено да търсят щастие, да имат право на избор, или да считат себе си за човешки същества, отличаващи се от тези, които считаха себе си за по-висши.

Лейди Алида можеше да ѝ натяква въпроса за женитбата, но това беше за нейно собствено забавление, а не означаваше действителен интерес. Докато Онора планираше пищен бал, където тя се надяваше Кингсли да обяви намеренията си, то за Каси оставаше писането на писма за него, без даже да ѝ е оказана елементарна учтивост, да я известят за естеството на неговото затруднение.

Тя откъсна друг лист от храста, мислейки за безсрамните клевети, отправени към Фронси от страна на Морайрити, за презрението на слугите от Лондон заради красивата, с цвят на канела кожа на нейната прислужничка.

Когато Ян Фипс я откри в сянката на храста, Каси се взираше в пространството с трескави, сухи очи.

— Да, Фипс?

— Мис Томас — каза той, без да може да продължи.

Тя видя под маската на любезност, която той винаги носеше, че лицето му потрепваше от усилието да запази контрол.

— Тъй като Фронсина Сен Пиер е ваша лична прислужница и беше част от домакинството на баба ви в Тринидат, то аз моля да ми позволите да поискам ръката ѝ, за да се оженим.

Каси стана и взе ръката му.

— Давам това разрешение с благословията, която моите родители щяха да ви дадат, както и моите собствени пожелания за щастие, което и двамата заслужавате.

Тя се опита да се усмихне, но устните ѝ потрепнаха и сълзите, които беше съдържала, сега рухнаха от очите ѝ.

— Знаеш, разбира се, че лейди Алида и Морайрити са против това, а също и против нейното оставане тук?

— Аз моля за вашето разрешение — подчерта той думата, сякаш не беше чул последното изречение, което тя каза. — Благодаря ви, мис Касълмейн. Никой друг няма думата, когато се касае за Фронси.

Беше станал внезапно строг. Те се гледаха безмълвни един друг. Високата, мускулеста фигура на Фипс сякаш се олюля за момент.

— Ще потърсим служба в Лондон и ще се оженим там.

— Но без благословията на дядо ми, страхувам се, ще попаднете в много трудна за разрешаване ситуация. Хората, търсеци обучена прислуга са вероятно познати на сър Уилбър и ще искат справка и за двама ви.

— Мис Каси — гласът на Фипс трепереше, — не може ли на един мъж, който е работил вярно и всеотдайно за тях, откакто е станал на тринадесет години, да му бъде разрешено да се ожени за тази, която той е избрал?

— Ах, Фипс... — тя не можеше да говори, толкова съкрушителен беше довода му.

Тонът на гласа ѝ изглежда го накара да излее гнева си.

— Те се срамуват от нея, защото тя идва от Тринидат и я тормозят заради златистокафявата ѝ кожа. Завиждат ѝ заради модните рокли и заради чудните неща, които може да направи с косата си — каза той с галещ глас. — Защото вие не сте мис Хардинг, те се чувстват свободни да ѝ се присмиват и да я подценяват — даже и с мен правят така.

— Знам, Фипс.

— Мис Каси, искам да се ожения за нея и някой ден да я заведа в Тринидат или някъде другаде, където хората приемат за естествени такива различия — очите му горяха със страстна непоколебимост. — Молах я да избяга с мен, но тя не искаше да ви остави. Неприятно ѝ е да напусне господарката си, сред всички тези приготовления за бала, но аз трябва да мисля за Фронси. Трябва да я отведа отгук.

— Ще я отведеш!

Тя взе ръката му, усещайки, че гневът и страхът бяха изчезнали, когато един план се зароди в главата ѝ.

— Ще я отведеш, Фипс!

[1] fete — празник ↑

ГЛАВА XIII

Каретата, наета от лейди Брекенридж, се движеше тежко по отъпканите провинциални пътища в тъмнината. Каси не беше спала две нощи и сега спеше като упоена на рамото на Фронси. Ян Фипс, седнал отсреща, се вглеждаше по посока на своята възлюбена, въпреки че не можеше да я види.

Фипс и Фронси не разговаряха, но бяха заедно в мислите си. За Фипс беше лесно да скрие писмата на Каси до лейди Миньон и Саймън Дънстрийт в един пакет и да го бутне във файтона, с който се разнасяше пощата. Даже тяхното среднощно заминаване се бе уредило неочаквано добре, тъй като Морайрити с по-голяма част от състава на прислугата замина, за да изпълнява задълженията си в Бийчскейп, където приготовленията за бала не бяха на нужната висока.

Загрижеността на лейди Алида за работите в двете домакинства изглежда бе благотворен знак на Провидението. Най-големият източник на безпокойство за Каси бяха предупрежденията в писмата и на двамата — Онора и сър Уилбър, че виконт Латам можеше да бъде домакин задочно, т.е. да не присъства на отварянето на Бийчскейп.

Каси чу оплакванията на лейди Алида, че това щяло да разбие сърцето на Онора, изтръпнала от страх. Ако Кингсли, както Рембо мислеше, си бе навлякъл гнева на краля, то тя силно се възмущаваше от това, но ако крал Джордж щеше да го възпре от участие в бала, по случай рождения ден, то това не я интересуваше въобще. Въпреки думите му, изречени при тяхната среща в папратовата долчинка, той никога не я беше убеждавал, че тя ще води котилъона заедно с него или даже, че ще я обслужва по време на бала на Онора. Ако той бъде задържан в Лондон — надеждата започна да пулсира във вените ѝ — може би ще го види, след като тя реши въпроса с брака на Фронси.

Източителните усилия, които положи, за да заблуди леля си, да обуздае редуващите се изблици на въодушевление и песимизъм на Фронси и да наблюдава хладнокръвния, сигурен Фипс в изпълнение на нейния план, може би бяха една благословия. Тя беше прекалено

погълната от тяхното тайно бягство, за да мисли постоянно за възможното негодувание от страна на дядо ѝ и безспорната ярост на лейди Алида, както и за гнева на краля и възможното отмъщение, което можеше да сполети нейния любим.

Ян Фипс се обърна нежно към Фронси:

— Трябва да затвориш очите си.

— Ох, не мога. Прекалено възбудена съм.

— Знам — засмя се той в тъмнината.

Каретата следваше пътя си. Кочияшът извика подканящо на конете, а Фронси въздъхна дълбоко.

— Моята господарка си навлече куп неприятности заради нас, нали Фипс?

— Страхувам се, че е така, но ти не трябва да се тревожиш за това. Не искам никога да се тревожиш.

В тъмнината на каретата думите му прозвучаха толкова нежно, че тя можеше да му отговори само с усмивка.

Те потънаха в мълчание за известно време. След това той заговори отново.

— Бих искал да видя Морайрити, когато открият, че сме избягали. Ако не бяха каруците, конските впрягове, чуждите карети, движещи се непрекъснато напред-назад във връзка с приготвянето на бала, ние никога нямаше да можем да наемем тази карета!

— Не. Нито пък да наблъскаме нашите чанти под платнището. Бих искала да видя лицето на лейди Тримейн. Разбира се, бележката, която мис Каси остави на леля си, щеше да бъде открита съевременно. Бедната мис Каси. Чудя се, Ян, какво ѝ направихте! Да настоява тя да ни ожени, е едно нещо, но никога не трябваше да позволяваме да стане по този начин. Ако нейната приятелка лейди Брекенридж приюти и трима ни... — гласът ѝ изразяваше съмнение.

— Чу какво каза мис Каси — ниският глас на Ян я умоляваше. — Било то при лейди Брекенридж или при лейди Рамбо, ние веднага ще намерим работни места. Мис Каси ще живее при лейди Брекенридж, но ти и аз може да се заловим за работа и на някое друго място. Ще бъде чудесно. Ти ще можеш да я виждаш по всяко време, когато пожелаеш.

— Не съм сигурна, Ян. Въобще не съм сигурна.

— Добре, тогава тя ще може да вземе нещо за шиене и ще живее с нас.

— Тя не може да направи това! — Фронси беше категорична. — Тя е дъщеря на собствената дъщеря на сър Уилбър!

Както той добре знаеше, Фронси Сен Пиер държеше да има едно полагаемо се място за момичето, което лежеше спящо до нея. Фронсина никога нямаше да приеме нещо унизително за своята любима господарка.

Ян се засмя нежно и се пресегна към Фронси, но ръката му не можа да я докосне в тъмнината.

— Моя прекрасна птичко с красиви пъстри пера — прошепна той едва ли не на себе си, — ако мълвата за нашето пътешествие достигне до ушите на сър Уилбър, то може да намерим полицаи пред вратата на преподобния мистър Дънстрийт, когато пристигнем там! А ти се тревожиш дали твоята господарка ще си получи полагаемото ѝ се или не.

— Не — каза Фронси с особен глас. — Аз не се тревожа за нищо, скъпи. Всичко ще се разбере скоро.

— Фронсина, какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че съм взела мерки някои неща да не се случат. Не забравяй, че познавам и се грижа за мис Каси по-дълго, отколкото който и да е в Лондон. По-дълго, отколкото Маджи, която ме обучи за тази работа. Предполага се, че аз ще се грижа за моето дете и че няма да ѝ създавам неприятности, като ми помага.

— Не разбирам.

— След като тя пожела да направи всичко това с каретата и бягството, така че ние да можем да се оженим, както му е реда — с доверен свещеник, то тогава зависи от мен да направя нещо в замяна.

— Разбира се, момичето ми, и двамата имаме това чувство. Но какво можем да направим?

Смеейки се тихо, Фронси му обясни:

— Направих едно от заклинанията за закрила на баба ми. Това е единственото, което някога съм се опитвала да правя и то много отдавна в Порт ъв Спейн. Моята баба, Джейс, направи едно, преди да напуснем Тринидат с леля Летития.

— О, но — протестира шепнешком той, изразявайки нежно порицание — любима, винаги си казвала, че няма нищо вярно в тези

работи.

— Знам — каза много бавно Фронси, — но аз трябваше да направя нещо. Наистина ли мислиш, че само късметът попречи на прислугата и на лейди Алида да не забележат нищо, докато ти и мис Каси уреждахте бягството ни? Какво попречи на мис Летития, с цялото нейно любопитство, да не подуши нещо?

— Искаш да кажеш, че това е заклинанието, Фронсина? — попита Ян с благоговение.

— Във всеки случай. Но аз го направих по един особен начин. Искях да омагьосам мис Каси, за да ни помогне, но така, че нищо, което тя направи за нас, да не ѝ причини зло.

— Какво ще кажеш за една магия за нас?

— О, Ян, скъпи, какво можем да желаем повече от това, което имаме?

Той издаде тих звук на благодарно съгласие и започна да говори, но след малко спря. Каси се размърда, шепнейки нещо, докато Фронси се обърна към нея, успокоявайки я, като произнасяше неразбираеми думи, за да я приспи отново.

Но Каси повдигна глава, чу трополенето на колелата на каретата и за момент се зачуди в тъмнината как беше попаднала тук. Тя се изправи, спомни си за Фронси и потръпна от удивление от това, което беше направила.

Следващата ѝ мисъл бе сънят ѝ, в който се бе появил Кингсли. Тревожният фрагмент от него бе, че тя го видя да стои необичайно сковано, казвайки, че му е наредено да замине за Франция. Лорд адмирал Белвайдър, застанал зад него, я гледаше навъсено и блъскаше Кингсли да побърза.

Писмото на Грегъри Рембо и тревожните думи на лейди Алида за положението на Кингсли се появиха бледо във все още замаяното ѝ от люшкането на каретата съзнание, за да урівновесят безпокойството ѝ към Фронси до този момент.

— Дълго ли пътувахме? — попита ги тя, за да прогони тревогата от това пътуване, което сънят ѝ бе засилил.

Ян отговори успокоително и настоя тя да поспи още малко, но вместо това, Каси прибра на една страна пелерината си и дръпна главата на Фронси върху рамото си.

— Фронси би трябвало да е изморена — каза гордо той, — но не е.

— Ти си този, който би трябвало да е най-изморен, Ян. Ти свърши всичките си обичайни задължения и в допълнение направи всичко това възможно!

— Мис Касълмейн, вие направихте всичко. Искам да знаете, че Фронси и аз сме ви признателни за цял живот. Можете да разчитате на нас за всичко, което е във възможностите ни да направим за вас.

— Тогава, ще помоля и двама ви, да се обичате и да бъдете внимателни един към друг.

Въпреки, че изглеждаше дълбоко заспала, Фронси кимна в потвърждение на думите на Ян.

Каси се отпусна на тапицираната седалка, опитвайки се да почувства същата увереност, която тя показва пред тях, но не можеше да подреди безпорядъка на мислите си.

В тъмнината тя сякаш виждаше лицето на любимия си, който гледаше към нея така, както ѝ се бе присънило. Сините, блестящи очи бяха странно сериозни и цялата негова радост от живота и от любовта му към нея, беше изчезнала от тях.

Тя почувства внезапен страх, тръпнещо желание да го види и неизвестно лошо предчувствие за Кингсли, за себе си и за двойката, която ѝ бе поверила съдбата си.

— Кой е там? — наруши тишината кочияшът, викайки с висок глас, от което краката ѝ се подкосиха.

— Разбойници! — настръхна Фронси и се изправи. Проблясък на фенер освети каретата за момент и отмина. Конете спряха, тропайки шумно с копита, а след това внезапно стана тихо.

Каси чу Ян да казва нещо на Фронси, а гласовете на кочияша и на непознатия отвън се повишиха.

Не, молеше се тя. Нищо не трябва да се случи сега.

ГЛАВА XIV

С висок, груб глас техният кочияш обясняваше нещо. Каретата им се разлюля, когато той скочи от високото си място на капрата. Каси чуваше как конете удряха несигурно земята с копита.

В каретата Фронси се наклони към Ян, с намерението да зададе въпрос, но Каси им направи знак да мълчат.

Непознат глас извика почти весело, на което техният кочияш отговори.

Тримата в каретата затаиха дъх от страх.

— Не мисля, че това е разбойник — каза много тихо Ян Фипс. — И това не е някой от Касълрок.

— Кой може да бъде? — прошепна Каси.

Завладя я ужас, представяйки си възмущението на лейди Алида, когато открие тяхното бягство. Даже в този напрегнат момент тя си призна, че бе повече уплашена от лейди Алида, отколкото обезпокоена от мъката, която щеше да причини на леля Летития. Съзнаваше, че е възмутително, но това беше истината.

Тя не се съмняваше, че леля й ще я разбере и ще й прости даже тази необмислена постъпка, но в злите очи на съпругата на дядо й, това ще бъде една проява на незначитане на самата нея, а тайното отвличане на Фронси ще се приеме като предателство.

Каси почувства ръката на Фронси в своята. На хоризонта бавно просветляваше. Мирис на храсти и растяща трева полъхна към тях. Мисълта, че тя беше изложила и двамата — Фронси и бъдещия й съпруг — на голям риск, караше Каси да трепери в ранния утринен хлад.

За пръв път тя се запита как си беше представяла, че един човек като нея — без средства, подчинен на издръжката на други, още непълнолетен, ще може да защитава тях двамата срещу силата и положението на сър Уилбър Тримейн? Чувство за вина я изпълни заради това, че беше насърчавала отчаяния Ян Фипс. Това, че той беше решил да се бунтува, когато лейди Алида предупреди Фронси, бе едно

нещо, но когато тя забъркваше лейди Миньон и Саймън Дънстрийт в един план, който тя самата беше измислила, бе нещо съвсем различно.

Със силно желание да помогне на момичето, което беше посветило живота си на нея, Каси стисна дългите, мургави пръсти на изплашената си прислужница.

— Не бъди нервна и не казвай нищо, ако отворят вратата.

— Възнамеряваме да избягаме, ако се стигне дотам — каза Ян твърде високо.

В този момент вратата на каретата се отвори и кочияшът мушна главата си вътре.

— Коя е мис Томас?

— Аз съм мис Томас.

— Един конник носи съобщение за вас от града, мис.

Светлината на фенера за момент заслепи очите ѝ и тя не можеше да види нищо.

— Кой го е изпратил?

— Аз съм, Тимоти Куейл, кочияшът на лейди Брекенридж.

Познатият глас достигна до нея, преди да може да види лицето му в светлината на лампата.

— О, Куейл! — Каси подаде глава от каретата с облекчение. — Колко е хубаво, че това сте вие! Какво е съобщението?

Той изглежда се двоумеше и след това попита:

— Бихте ли дошли за малко с мен по пътя, където можем да поговорим?

Тя пое подадената ѝ ръка и стъпи на тъмния път. Преливащи нюанси на розово, кехлибарено и светлолилаво обагриха бавно зазоряващото се небе.

— Как са лорд и лейди Брекенридж? — попита тя.

Настроението ѝ се повиши от красивото утро и от факта, че имаше вест от великодушната си приятелка. Черните мисли, които я изпълваха само до преди няколко минути, я бяха напуснали. Тя поемаше свежия утринен въздух и чувстваше, че в действителност усеща вкуса на независимостта и приключението.

— Има много неща, които ги ангажират и ги безпокоят — каза бавно той.

Той вдигна лампата, за да освети пътя.

— Но те са добре?

— Не са болни. Нейно благородие стои повече вкъщи напоследък, но най-добре е вие да прочетете писмото ѝ. Ще застана ей тук и ще ви светя с фенера.

Тя кимна с глава в знак на съгласие. Докато Куейл стоеше дискретно с фенера тя побърза да счупи печата.

„Скъпа Касълмейн — прочете тя. Задължена съм да удовлетвори всяка ваша претенция, която вие някога бихте поискали от мен, и изпитвам особено удоволствие от романтичното пътуване, което вие сте предприели заради Фронсина. Пожелавам на младата двойка щастие. За съжаление, сър Хорейс, който притежава най-горещото, най-романтичното сърце в света в едни нормални времена, точно сега има неприятности във връзка със служебните си задължения. В Камарата на лордовете има тенденции на разделение много по-често, отколкото той си спомня, че е имало някога. Всяко гласуване е неприятно за всички, а след всяко — влиянието, на което Брекенридж е разчитал, отслабва. Точно сега той е изпълнен със страх от гнева на дядо ви, когато сър Уилбър научи за моето съучастничество и заминаването ви от Касълрок.

Той се опасява за мене. Изглежда, скъпа Касълмейн, че даже съпругата на такъв мъж, като моя съпруг, не е пощадена от клюки и интриги. Дългогодишното ми възхищение от колонистите му създаде сериозни проблеми. Уви! Не мога да взема обратно думите си или да променя мнението си, както можа да направи нашият красив флотски адютант — виконт Латам.

Съпругът ми казва, че да вземем Фипс или неговата нова невяста на работа тук, ще бъде като «шамар» за дядо ви. Поради, същата причина, въпреки че това огорчава него, почти толкова много, колкото и мен, трябва със съжаление да оттегля моята покана да отседнете при нас тук, в Лондон. Възможността отново да разгневим дядо ви, а с това да увеличим разприте, е напълно реална.

Въпреки че вероятността да видите лорд адмирала или неговия адютант през време на вашето пътешествие до Лондон, е малка, осмелявам се да ви предупредя да ги отбягвате и двамата. Тримейн е задължен да ви бъде обиден заради бягството. Откакто той има чувството, че е единственият човек, който говори компетентно за всички работи, касаещи флота, и че е организатор на възможното реабилитиране на Латам, след скарването му с Джордж III, то ще е най-мъдро и най-сигурно да не бъде използван случаят за друг болезнен конфликт с вашия твърде зает дядо.

Като си помисля, какво значение имате за мен и с каква надежда гледахте на осъществяването на базара, аз ужасно съжалявам и за двете ни, както и за тази благословена, тъжна страна.

Не знам какво ще стане с Латам, но се говори, че той не е загубил привлекателната си сила за мис Онора. Мога да ви уверя, че повече няма да изричам публично нещата, които чувствам за Америка.

Надявам се да преживея и да ви поднеса отново чай в Лондон.

Дотогава, изпълнена със съжаление, че не мога да ви бъда полезна, и дълбоко извиняваща се, оставам ваша предана приятелка.

М.“

Каси почувства, че като че ли гръм я удари. Тя не каза нищо на Куейл, но подреди страниците и прочете цялото писмо отново, напрягайки изморения си мозък да разбере това, което четеше.

След повторното прочитане на писмото тя се обърна и тръгна към каретата, за да се справи с емоциите, които се зародиха в нея с такава сила, че даже бягството от Касълрок бледнееше пред тях.

В цялото си писмо лейди Брекенридж бе правила само намеци, разбра Каси. Лейди Миньон трябва да е имала неприятности със съпруга си, заради нейното необмислено съгласие да изпълни молбата на Каси за придвижването им до Лондон. Несъмнено бе, че е така.

Каква купчина неприятности откриваше този прост факт, тъй като, както цял Лондон се шегуваше, Брекенридж „душа дава“ за третата си съпруга, за която се беше оженил в по-напреднала възраст и която боготвореше и задоволяваше по всички възможни начини.

Ако сър Хорейс твърдо беше наредил тя да не се вижда нито с Каси, нито с Фипс и неговата бъдеща съпруга, то Каси знаеше, че той бе срещнал сериозните възражения на своята съпруга. Фактът, че тези възражения не бяха довели до успех, говореше, че нейната добросърдечна приятелка беше заобиколила леко сериозните проблеми, отнасящи се до грижите на сър Хорейс.

Любов изпълни сърцето ѝ с безпокойство към тази уникална, щедра жена. Нейният дядо можеше наистина да се бори за виконт Латам и да прибавя блясък към голямата известност на Кингсли, но с лейди Миньон нещата стояха по друг начин, тъй като защитата идваше само от един автоматичен съюзник — нейния съпруг. Особено когато този защитник беше критикуван в парламента и беше изпълнен със страх да не загуби доброжелателството на такъв стар приятел, като дядо ѝ.

Обръщайки се с лице към Куейл, Каси каза:

— Моля, кажете на нейно благородие, че милото ѝ писмо е напълно разбрано. Предайте ѝ обичта и благодарността ми. Кажете ѝ, че няма да ѝ се обаждам, докато тя не изпрати вест до преподобния мистър Дънстрийт.

— Много добре, мис Томас. Мога ли да ѝ кажа, къде възнамерявате да бъдете в Лондон?

Каси се колебаеше. В този момент, уморена от изминалата нощ и предшестващите я дни, изпълнени с притворство и възбуда, тя се почувства напълно изгубена и самотна. За пръв път тя осъзна какво означаваше Фронси да е изоставена на собствената ѝ съдба, без повече да мисли за нейното благополучие.

Името на лейди Илейн Рембо ѝ дойде на ум, но се отказа от тази идея, намирайки я прекалено самонадеяна, независимо какво можеше да каже Грегъри. Освен това тя разбра, че всички, които познаваше в Лондон, бяха приятели на дядо ѝ, а това означаваше, че те щяха да бъдат изправени пред същия риск да си навлекат недоволството му, както лейди Миньон.

Можеше ли да се довери на Саймън Дънстрийт, да ѝ намери място? Работата му беше да помага, а не да утежнява положението на хората от неговото папство. Беше направил достатъчно с благосклонното си предложение да извърши бракосъчетанието и да подреди една от стаите в сградата на мисията за лек обяд по този случай.

Къде би могла да отиде, ако това пътешествие водеше до едно разделяне с всички Тримейн? Какво ще стане с Фронси и Фипс, ако даже лейди Миньон трябва да ги изостави?

Тя се почувства самотна, слаба и безполезна.

Кингсли. Сърцето ѝ зовеше неговото име. Струваше ѝ се, че всички я бяха изоставили, че тя нямаше да може да помогне на Фронси, че не трябва да натоварва Саймън или лейди Миньон със своите проблеми. Тя беше изгубила даже равнодушното покровителство на своя дядо. Къде можеше да намери безопасно място и сили, за да успее да започне свой живот, без да я подкрепят ръцете на Кингсли Латам? С безизразен слаб глас тя отговори на Куейл:

— Ще бъда у преподабния мистър Дънстрийт, а ако не съм там, той ще знае къде мога да бъда намерена.

В каретата Фронси и Фипс ликуваха, че спирането не застрашаваше техните планове. Ян се беше преместил сега до своята любима, държеше мургавата ѝ ръка и се усмихваше по един почти момчешки начин. Фронси бърбеше за сребърната монета от шест пенса, която бе поставила за късмет в обувката си за венчавката.

Каси чувстваше всеки поглед, който те си разменяха, знаеше значението на стиснатите им ръце, усещаше чистите, диамантен осветли послания, които те си разменяха само с един поглед.

Очарованието на един ден на вълшебната горска поляна, достигна до нея. Кингсли. Ако той беше изпаднал в немилост пред всички — от краля до лорд адмирала, това не значеше нищо. Всичко, което имаше значение, бе, че той не трябва да бъде преследван заради неговата честност, изпратен в изгнание заради неговото чувство за дълг и най-много от всичко, да не бъде принуден да се откаже от светлите планове, които имаше за един живот в Бийчскейп, или да забрави всичко, което беше казал, че им предстои на тях двамата.

Наклонените, бадемови очи с дълги мигли блестяха от чувство, когато Фронсина повтаряше брачната клетва, която Саймън Дънстрийт изричаше с ясен, твърд глас. Ян, сериозен и спокоен, гледаше грейналото ѝ лице и изглеждаше прикован на мястото си. Беше загубил цялата си несигурност и стеснителност. Направи своя тържествен обет пред годеницата си с глас на човек, който разбираше напълно значението на всяка дума и я подкрепяше с цялата си душа.

Като единствена придружаваща младоженката, Каси стоеше права. Тя усети, че очите ѝ пареха, наблюдавайки техния възторг. А когато срещна погледа на Саймън, видя, че той чувстваше същото, съзнавайки светостта на тази скромна церемония и нейния смисъл за двойката.

В слънчевата светлина на малкия параклис, който беше част от сградата на мисията, Каси почувства, че страхът ѝ изчезна, за да бъде заменен от надигащото се чувство на благодарност.

Фронсина и Ян бяха едно цяло сега. Сама по себе си тази мисъл, както и увереността на Саймън Дънстрийт, доказваха, че тя беше постъпила правилно, като помогна на двамата.

— Чест е за мене, да изпълня церемонията — беше казал Саймън — и имам намерение да пиша на леля ви, мисис Пикеринг за моите впечатления.

Помощта, която оказа на тримата, откакто те бяха пристигнали в Лондон, беше трогателна. С енергичното съдействие от страна на неговите най-искрени привърженици, той се беше погрижил да осигури всички техни нужди. Букетът на Фронси, семплото ѝ було, облеклото на Ян — за всичко беше помислено.

Никой не беше показал ни най-малък интерес към тъмната кожа на Фронси, нито пък някой изглеждаше изненадан, че тя бе избрала рокля с яркожълт цвят и че позлатените дрънкулки в косата ѝ лъщяха през чистото, бяло було.

Те видяха само един висок, предан мъж, който взима за своя съпруга гъвкавата и грациозна жена, която очевидно го обичаше много.

Когато кратката церемония свърши и добрите пожелания бяха поднесени отново и отново от всички присъстващи, Ян се опита да изрази благодарността си към свещеника.

— Това е мое задължение, да съединя тези, които желаят да се оженят, с оковите на светия брак, — каза просто Саймън — но аз се

радвам особено много, заедно с мис Томас, за вашия брак.

— О, мистър Дънстрийт — промълви Фронси дълбоко развълнувана. — Вие сте толкова добър.

— Наистина сте, Саймън — усмихна му се Каси.

— Един ден, надявам се, да мога да изпълня церемонията, когато вие казвате вашата клетва — каза многозначително той.

Тя го погледна и една полуусмивка разтегли устните ѝ.

Фронси, с Ян близо до нея, подаде букета си на своята господарка и каза с израз на голяма тържественост:

— Мис Каси, можете да откъснете едно цвете от тези тук и да го сложите при увехналото малко кръгче, което вие пазите толкова грижливо и носите винаги със себе си.

Изчервявайки се, тя бе малко възмутена, че даже сплетения от Кингсли пръстен от жълти цветчета не можеше да бъде скрит от погледа на Фронси Фипс. Каси издърпа малката маргаритка с жълто в средата от необикновения букет.

— Запазете поне едно малко късче от него и го носете с вас през цялото време — каза много сериозно Фронси. — Направете си малка торбичка и сложете в нея кръгчето и моята сватбена маргаритка.

Каси като видя, че Фипс стана нетърпелив към каприза на своята невеста, кимна безмълвно с глава, взе цветето и се усмихна успокоително на Фипс.

— Ще ми е приятно да запазя спомена за вашата женитба.

Малката група гости от мисията се приближи и поздрави младоженците, а след това Саймън отведе всички до скромната маса, където ги очакваше една хубава торта и сладки за чай.

Докато слушаше една жена с открито, хубаво лице, която разказваше за това, как Саймън подпомогнал семейството ѝ, Каси погледна нагоре и видя за свое учудване, че дядо ѝ беше влязъл в стаята.

— Сър Уилбър! — Саймън заговори пръв и се отправи да предложи ръката си.

— Закъснял ли съм много за сватбата? — попита сър Уилбър.

— Току-що беше отпразнувана тържествено — каза Каси и почувства, че гласът ѝ трепери от нерви.

— Трябва да поздравя Фипс — каза той, гледайки сурово към внучката си.

Той се отправи към домакина си и стисна сърдечно ръката му, поклони се ниско пред Фронси и разговаря дълго с тях.

— Колко хубаво щеше да бъде, ако можехте да дойдете по-рано — каза Саймън Дънстрийт, като гледаше одобрително как Фронси представя жената от мисията на сър Уилбър с едно непринудено изражение на тържественост.

Каси не можеше да повярва, че той беше в такова добро разположение. След малко тя отиде при него.

— Толкова е хубаво, че ви виждам, дядо.

— Така ли, Касълмейн? — хвърли й един бърз поглед той.

— Както ти казах, Фипс, лейди Алида съжалява само, че не сте й позволили да уреди с нашия свещеник в Касълрок да извърши церемонията. Тогава нямаше да има нужда ти и твоята нова съпруга — той благоволи да възнагради Фронси с лъчезарна усмивка — да бъдете далече, когато вашите услуги са така отчайващо необходими в имението.

Болка и смущение се забеляза на лицето на Ян, но гласът му беше твърд.

— Мисис Морайрити се противопостави на присъствието на съпругата ми в персонала. Реших, че ние ще бъдем най-щастливи, ако си намерим нова работа.

Сър Уилбър Тримейн поклати глава, а на устните му се бе появила мъдра, бащинска усмивка.

— Това ли е причината внучката ми да ви отвлече тайно през нощта, докато моята бедна, изморена съпруга имаше само няколко часа почивка всред цялата бъркотия по приготвянето на бала?

Той погледна към Каси с едно изражение, от което я побиха тръпки и всякакъв отговор бе станал невъзможен.

— Мис Касълмейн не искаше ние да избягаме сами и да сключим брак без благословия — каза твърдо Фронси.

— Да. Добре, това е чудесно, но освен че изказвам моите най-добри пожелания на вас двамата, дойдох да ви уверя, че мисис Морайрити не представлява проблем по никакъв начин. Лейди Алида е приготвила две стаи за вас в Касълрок, боядисани от работниците, които са още там. Тя е сложила допълнително и няколко много хубави стола и една нова черга.

Виждайки новото изражение на учудена благодарност, изписана върху лицето на съпруга си, чертите на лицето на Фронси се смекчиха.

— Мисис Морайрити е отличен човек — сър Уилбър говореше директно на мисис Фипс. — Но даже и тя се нуждае от порицание от време на време. Имате моите уверения, че тя ще се присъедини към целия персонал в провинцията, за да ви поздрави с добре дошли, когато се върнете обратно в Касълрок.

Той отново ги ощастливи с една широка усмивка.

— Вървете и се присъединете към другите, които са вече на масата. Аз ще поприказвам малко с моята внучка.

Той заведе Касълмейн до едно място, където столовете с прави облегалки бяха малко настрана от другите. Тя седна до него и срещна втренчения му поглед без следа от нежност в него.

— Дядо — започна тя, но той направи бърз жест, за да я спре.

— Нека да ти кажа, преди всичко, че разбирам напълно твоето чувство за дълг към щастливата двойка.

— Благодаря. Фипс и Фронси искаха отдавна да се оженят и страдаха много — тя се поправи — и страдаха от неразбиране, което беше мъчително и непростимо.

Отново последва бърз жест на неодобрение от страна на дядо й.

— Това, което аз наистина не мога да разбера, е твоето абсолютно безразличие към задълженията, които имаш към лейди Тримейн, Онора и мен. — Неговият монокул увеличи окото му, което я гледаше ледено. — Съпругата ми е била прикована към леглото от найужасна тревога, като резултат от твоето тайно замислено бягство с Фипс и Сен Пиер.

— Съжалявам!

— Наистина ли? Имаш ли най-малката представа, колко трудно е било на лейди Алида там, в провинцията? На нея й липсват безбройните приеми, а е лишена и от компанията на Онора. Да посветиш себе си на огромната трудна задача да надзираваш лондонските декоратори, да намериш персонал за двете имения в провинцията, който да обслужва гостите, наброяващи засега седемдесет души с преспиване и още други петдесет, които ще дойдат само за бала, не е лесна работа. Можеш ли да си представиш работата, напрежението, усилието?

Каси си спомни за безкрайните часове, които прекара в шиене, преправяне, закачване и подреждане на къщата за предстоящия бал. И след това, нейното последно сблъскване с лейди Алида, заради изгонването на Фронси, но тя отново не се осмели да заговори.

— Фипс и Сен Пиер — неговата съпруга, трябва веднага да се върнат в Касълрок. Лейди Алида няма да може да се справи без Фипс следващите седмици. Беше необмислено от страна на Сен Пиер да го отведе и аз съм възмутен и изненадан от теб. Очаквам, че поне ти ще разбереш всички неприятности, които ни причини.

Каси гледаше чашата си за чай, усещайки, че нещо в нея се надига и я хвърля в огън.

— Аз не съм човекът, който планира огромния бал по случай рождения ден. Работила съм много усилено с лейди Алида, за да помогна в подготовката му.

Ръцете на сър Уилбър, които лежаха върху златната дръжка на бастуна му, се стегнаха забележимо. Той погледна надалеч от Каси, наблюдавайки как Саймън отвежда гостите на сватбеното тържество към стаите, намиращи се до неговото собствено жилище.

— Това може би е напълно вярно, Касълмейн. Но си остава фактът, че ти замисли измамническия план да отведеш двама необходими членове от моя персонал в Касълрок. Позволила си също на известен брой хора тук, в Лондон, да добият впечатление, че ти самата ще бъдеш гостенка на бала. За мен това е напълно възмутително!

С несъзнателно вдигната глава Каси застана неподвижна, докато очите ѝ блестяха от несправедливите му думи. С огромно усилие на волята, заради Фронси и Саймън, тя възпря горещите слова, с които искаше да даде израз на чувствата си.

— Винаги си била източник на безпокойство за лейди Алида, а що се касае до дъщеря ѝ — винаги си се държала арогантно с нея. Можех да кажа, нашата дъщеря, защото тя е такава за мен, тъй като действително не познавах твоята майка на тази възраст.

— По какъв начин е арогантно да се трудиш над пердетата и покривки, да чистиш и да бършеш прах за предстоящия прием, на който аз няма да присъствам, дядо?

— Ти се самозабрави, малка госпожице!

— Наистина ли? Може би трябва да помня, че в Касълрок сега чувстват загубата на трима от прислугата, след като семейство Фипс и аз не сме там. Как това може да е арогантно държание спрямо Онора, когато моите познати считат, че е естествено, вашата внучка да бъде толкова добре посрещната, колкото дъщерята на съпругата ви? Приемът ще бъде в провинцията, където вие и лейди Алида ми заповядахте да стоя.

— Малко внимание обръщаш на това искане.

Той стана бавно от стола и се вгледа в нея с израз на обидено недоумение.

— Колко по-остра е болката от едно неблагоприятно дете, отколкото ухапването от зъб на змия — произнесе напевно той.

Той огледа параклиса, като че ли очакваше ангелите от рая да се присъединят към него, за да видят нейната непочтителност.

— Касълмейн, не може да бъде такова държанието на дъщерята на твоята майка. Не може да бъде!

Той поклати главата си и седна отново, докосвайки с пръсти златната дръжка на бастуна си.

— Държанието на моята майка направи малко за нея. Тя не получи вашата благословия, когато се омъжи, нито пък вашето присъствие на моето кръщение или вашите молитви на нейното погребение.

Сълзи бликнаха от очите ѝ, но тя не се разкайваше.

— Аз не съм показала арогантно държание към лейди Алида и Онора, но никой никога не е предполагал, че моята майка е имала или че аз сега имам някакви права или чувства.

Горчива тъга за дома, която бе изпитала в първите дни в неговата къща, се появи в нея. Отново нахлуха спомените от износените дрехи на Онора, лъжата на лейди Алида, която беше казала на лейди Миньон, че Каси е предпочела да изостави задълженията към базара и завистта, която и двете — майка ѝ дъщеря, бяха почувствали към нея, за това, че бе приета от знатните дами, които беше срещнала на това място. Тези незначителни неща бяха толкова болезнени в този момент, колкото когато те за пръв път я бяха огорчили.

Изпълни я възмущение и я обзе силно желание да даде воля на чувствата си.

— Вие нямахте добро мнение за моя баща и за мен. Дойдох при вас, натъжена от неговата загуба, но вие даже не ме извикахте при вас, докато лейди Летития не настоя. Тогава вие положихте усилия да обясните, колко много обичате Онора и как аз трябва да се държа като слугиня!

Сър Уилбър захвърли бастуна и изглеждаше, че се мъчи да си поеме дъх. Каси даже не чу трополенето от тежкия бастун, нито видя моравото му лице, тъй като сълзи рукнаха от очите ѝ.

Дядо и внучка се взираха един в друг през дистанцията на годините — една пустиня от недоразумения. Всеки мислещ себе си за прав, а в същото време — ужасно несправедлив.

Сър Уилбър заговори пръв, напълно контролирайки се сега. Той не повиши глас, но всяка негова дума удряше.

— Така, това ли е начинът, по който ти изглежда всичко? — поклати той главата си, на която имаше перука. — Ти направи много лесно това, заради което аз дойдох. Но първо, нека да ти кажа това. Не съм споменавал твоя баща, защото не исках да се настройвам срещу неговата дъщеря. Мисълта за него, даже днес, ме изпълва с такъв основателен гняв, че най-жестокото нещо, което мога да измисля да ти кажа е, че ти трябва да си като него. Няма съмнение, че той щеше да отвлече тайно двамата доверчиви слуги, ако това щеше да му достави удоволствие и сигурно щеше да прояви същото неуважение към мен, което ти имаш днес. Той държеше много на парите на съпругата си и бе радостен да ги изхарчи безгрижно, вместо да предвиди твоите бъдещи нужди.

Лицето му беше преbledняло, бледите му очи се натрапваха, когато той гледаше гневно към нея.

Каси пое дълбоко въздух и се обърна с лице към него с един поглед толкова свиреп, че той поклати глава, като че ли я укоряваше за това. Той я погледна със студена антипатия, която беше загубила силата си да я нарани.

— Това бяха парите на майка ми и тя вярваше напълно в строежа на сградата за хирургия и в изграждането на здравната система.

Сър Уилбър се разсмя, като се задъхваше от болка и се изправи. Приблужи се към нея, но тя не отстъпи и след миг, той бавно поклати глава отново.

— Имах дъщеря, която изпратих в Тринидат, заради деликатното ѝ здраве под грижата на заслужаваща доверие жена, обичана от твоята баба. Роберт Томас убеди Маджи Джеймсън да отведе моята дъщеря от смъртното ложе на майка ѝ обратно в Тринидат, за да се омъжи за нея. О, да. Той не се беше задоволил само да хипнотизира едно невинно болнаво дете, ненавършило още двадесет години, но също бе подлъгал нашата вярна прислужница Маджи, да помогне и съдейства за неговия план.

— Може би тя е чувствала към тях това, което аз чувствам към Фронси и Фипс, — че те се нуждаят от помощ и я заслужават.

— Слушай ме! — неговият глас прозвуча дразнещо. — Твоят баща подмами Анна Лусия да напусне смъртния одър на лейди Дебора, като че ли тя беше под хаитянска магия. Тя беше дошла, за да бъде с майка си, когато аз отчаяно се нуждаех от нея, а заради твоя баща тя ни изостави и двамата, с одобрението и съдействието на Маджи Джеймсън.

В малката стая още личаха следите от сватбеното тържество, остатъците от украсената торта още не бяха сложени в кутия и дадени на Фронси. Каси се вгледа в тях учудено. Преди по-малко от час тя се беше почувствала възвишена от церемонията и смела за бъдещето. Сега тя трепереше пред бездната, която лежеше между нея и нейния най-близък жив роднина.

— Дядо, което е минало, е минало.

Той отново поклати главата си, като че отхвърляше обсъждането, на каквато и да е нейна претенция.

— Твоят баща — каза той — лекар, знаеше за нейното деликатно здраве и знаеше, че тя беше напълно неподходяща за майчинство, но какво го беше грижа за нейния живот? Той се нуждаеше от парите ѝ за жалките диваци от Тринидат, така той я подлъга в гибелен брак, който коства живота ѝ. Никога не съм искал да ти кажа това, но е най-добре да го знаеш.

Тя закри с ръце лицето си и почувства сълзите да се изплъзват от нейните пръсти, но тя не плачеше за своя баща или своята майка. Тези сълзи бяха отдавна изплакани. Тя плачеше за един човек, който вярваше толкова отчаяно в своите собствени изопачени схващания.

— Недей! — изсъска той и се отпусна на стола. — Ти заприличваш толкова много на майка си, но не си мисли, че ще ме

пречупиш да изпълня твоята воля. Нито пък дарбата на баща ти да очароваш, която ти си наследила, ще ми повлияе. Ти си била последователно непокорна и неблагодарна, била си в течение на замисъла на Фипс и си задържала твоята западноиндийска прислужница против желанието на лейди Алида. Време е да оставиш настрана всички претенции, на които си жертва. Фактът, че си моя внучка, не те изключва от многото обикновени, безпарични, млади жени, чието единствено спасение идва от ясната представа за тяхното скромно място и които с готовност се залавят, за каквато и да е работа, само за да припечелят средства за своето препитание.

С кратки изречения той ѝ каза, че връща омъжените прислужници в провинцията, но тя трябва да остане в къщата в Лондон, докато той вземе решение за бъдещото ѝ положение.

— Едва ли е необходимо да ти кажа, че отношението между моята съпруга и сестра ми се е влошило, откакто ти напусна Касълрок. Когато се реши къде ще живее леля ти, възможно е да те покани да отидеш при нея. Мога да кажа, че това ще бъде най-скромното жилище. Трябва да ти кажа също, че губернаторът, който е на служба със семейството си в Тринидат, търси гувернантка. Възнамерявам да му пиша за твоята годност за този пост.

След като вцепенението от отчаянието премина, Каси наведе глава.

— В Лондон ще останеш през цялото време вкъщи, няма да приемаш гости и няма да предприемаш никакви стъпки, които биха направили твоето присъствие достойно на някого. Напълно е отминало това време, когато можеше да се подмазваш или да се позоваваш на симпатиите на приятелите на двете дами, на които ти напакости. Когато балът свърши, аз ще се занимавам с твоето бъдеще.

Насилвайки се да се усмихне и да му направи реверанс, тя каза с най-спокоен глас:

— Много добре, дядо. Аз ще направя така, както вие заповядате.

ГЛАВА XV

Лондонската утайка на обществото, бездейни младежи от знатен произход, членове на парламента, адвокати, търговци, метачи на улици, войници в отпуск и мъже, работещи във флота, мошеници, джебчии и контета — изпълваха кръчмата „Пелътейн“ с шум, въпреки че приближаваше полунощ.

Облаци от тютюнев дим се смесваха с миризмата на емфие, пот, бира, бренди и печено говеждо месо.

Глъчката, от време на време, бе прекъсвана от някоя буйна тайфа, но атмосферата беше такава, каквато всеки посетител би желал да намери — весела, непринудена и земна. В късните часове „Пелътейн“ беше винаги претъпкана и винаги процъфтяваща.

Ако, от време на време, някой маркиз или граф забравеше да плати сметката си, то пътникът от Манчестър, някой коняр или чиновник бързо я оправяше и често възнаграждението биваше повече от щедро.

Мъжки смях ехтеше до тавана, придружаван от дрезгавите, високи гласове на барманките в кръчмата.

Прислужващи момчета, едва ли не деца, с гамаши, тичаха между широкия бар и здравите маси, а техните изморени лица бяха осветени от пламъка на големия огън, където самият собственик с подбран помощник печаха огромния говежди бут.

На шега едно гърбаво момче — джудже бе кандърдисвано да танцува на бара до двама елегантно облечени пияници. То протестираше настойчиво, на висок глас, пред превъзхождащото го по численост и значение множество, че плащането на виното му трябва да предшества това усилие от негова страна.

На голяма кръгла маса, на разстояние от огъня, Грегъри Рембо, Дарси Сноу и други от техния кръг пиеха арманяк^[1], пренебрегвайки обичайните развлечения на посетителите на кръчмата.

Рембо откъсна с безразличие от месото, печено в тесто, и поклати глава към Дарси Сноу.

— Грещиш, приятелю. Нашият крал няма да изгони Латам от Англия. Лудостта на нашия господар не е чак толкова голяма.

Неговата забележка беше повод за разногласие между седемте приятели. Сноу, лорд Сесил Пойтън и един от близнаците Талбот не бяха съгласни с Рембо и на висок глас опровергаваха неговата гледна точка.

Другият близък Талбот твърдо подкрепяше Рембо.

Ланарк, надарен с една мургава красота и не съвсем трезвен, не вземаше ничия страна. Това беше един своеобразен начин да изрази своето обратно становище, като не застане на ничия страна. Ланарк малко се интересуваше от лорд адмирала или от адютанта му.

Първият Талбот предложи виконтът на Бийчскейп да се махне веднага от Англия.

— Какво? Да изостави своя адмирал и имението, което той ще отвори в чест на мис Хардинг? Никога!

Ланарк, сипвайки си още арманяк, каза с надебелял език, че Кингсли може да изостави краля, адмирала и имението с прилежащата му земя, но той няма да посмее да избяга от лейди Алида Тримейн.

Смехът, който последва това твърдение, за известно време имаше разтоварващ ефект за опънатите нерви.

През цялата вечер компанията не говореше за нищо друго, освен за епизода в кабинета на кралицата и за сензационното избухване на краля.

Всеки мъж държеше пламенно на своето собствено мнение за инцидента, поне за тази вечер, независимо, че на следващия ден включваше аргументи, които по-рано беше презирал.

Смяташе се, от една страна, че виконт капитан Латам от кралския флот е смел и благороден, а от друга — че е високомерен и арогантен.

С шегата на Ланарк разговорът на компанията се обърна от ужасната преценка на състоянието на Британските въоръжени сили и непрофесионалните диагнози за душевното състояние на краля към лекомислени забележки за предстоящото тържество в Касълрок и Бийчскейп.

Екипажи, дрехи, които трябва да бъдат показани, млади госпожици, за които трябва да се грижат, и планове за заминаване, бяха предмет на всеобщ интерес.

— Какво ли ще правят лейди Тримейн и ангелската ѝ дъщеря, ако Бийчскейп бъде здраво заключен следващия уикенд, и нейният ухажор избяга далече от кралския гняв? — попита Пойтън.

Под прикритието на предизвиканата от този въпрос глъчка той се протегна и взе една хапка месо от чинията на Рембо.

— Това ще стане причина да се сложи край на съмненията, дали годежът трябва да бъде обявен или не — каза той.

— Той не дава пет пари за нея! — съобщи Сноу.

— Тя не го харесва въобще — намръщи се Ланарк. — Нейният настойник, Тримейн, я кара да го придружава навсякъде.

Някой се изсмя на това твърдение. Вторият Талбот отбеляза, че не може да си спомни мис Онора да е имала силно желание да изпълнява заповеди.

Рембо сви рамене, изразявайки неведение по въпроса. Хлътналите очи на Ланарк останаха замислени.

— Не се заблуждавайте от постоянното внимание, което той ѝ оказва. Той повдигна изпуснатото ѝ ветрило, танцува с нея всеки кадрил, но гледа тъпо в пространството, докато тя флиртува. Той изпълнява заповедта на своя адмирал, да бъде чрез нея близо до Тримейн. Това е един фалшив театър и той само играе своята роля доста добре.

Талбот го опроверга:

— Латам продължава да поставя бели пъпки от роза върху нейния поднос за закуска...

— Това не означава нищо!

— Кой започна да разпространява слухове за годежа, който ще се обяви на приема в провинцията? Не беше ли това самата Онора?

— Подлец! Тази мисъл е недостойна за един джентълмен!

Бъркотията, която настъпи, заглуши неговия глас. Всеки контешки облечен гуляйджия около кръглата маса изказваше мнение, което никой друг не слушаше. Някои се заклеха, че Латам беше загубил ума си по бледата, златноруса влажна личност на мис Хардинг. Други твърдяха, че дългите години прекарани във Франция, бяха направили флотския адютант истински развейпрах. Някой решително твърдеше, че англичаните бяха дали такива уроци на французите.

На свой ред, бе заявено, че нежната Онора е пътеводната звезда за съществуването на Латам, и бе обвинена, че е запленена от един

мъж, който можеше да оскърбява краля и по този начин да навлече нещо по-лошо на доверчивата лейди.

— Това, което вие твърдите — избухна Рембо толкова ядосано, че останалите притихнаха — е равносилно на факта, че вие мислите Латам за лъжлив нахалник.

— Неговото държание трябва да е по нареждане на някого или той е точно това, което вие казахте на него, че е — възропта срещу него Дарси Сноу.

Ланарк се засмя, показвайки белите си зъби.

— Той ще бъде свален от неговото представително място, принуден да върне медалите си и може да счита себе си за късметлия, ако някой английски кораб го заведе до Франция.

— Флотът не може да изпълни амбициите на краля без него — Рембо бутна разгорещено настрана оловната си чиния.

В този момент Латам застана пред тях.

Внезапно настъпи тишина около грубата, дървена маса, където само преди секунди този мъж беше предмет на разгорещени спорове и смях.

Тези, които си бяха правили толкова свободно шеги с неговото име, гадаейки характера му, сякаш те бяха нещо по-висше от него, и които произнасяха присъди над чашите с вино, сега си държаха езиците зад зъбите.

— Има ли едно място за мен тук?

Латам стоеше висок и строг. На фона на светлината от ярко горящия огън златистата му коса изглеждаше като ореол около главата му. Нетърпелив, той кимна с глава, без да се усмихва, докато мъжете скочиха на крака, всеки предлагайки му своя собствен стол.

Тостовете станаха бурни. Пиеха се наздравици не само в чест на някой, но и заради самото пиене. Безразсъдство и дързост погълна компанията на масата, но като че ли те не се интересуваха да намерят причини за това, а и не биха си признали.

Само Латам едва докосна чашата си и не можа да бъде въвлечен в гръмогласния смях на пийналите благородници, които изведнъж бяха показали такова добро разположение към него.

Колкото до Грегъри Рембо, той говореше спокойно, въпреки големия шум, който неговите другари вдигаха.

— Бил ли е лорд адмиралът тук тази вечер?

Когато чу отрицателния отговор, той стана, без да се извини и се отпрати към съдържателя на „Пелътейн“. Отново отговорът беше „не“. Той се върна на масата в ужасно настроение.

Талбот се наклони към него.

— Не сте се карали с хубавата Онора? — попита безобидно той.

Адютантът го стрелна със смразяващ поглед, дали заради споменаването на нейното име или заради контекста на запитването му, Талбот не можеше да каже. Той наблюдаваше силното, здраво тяло на Латам да се движи неспокойно, като че ли страдаше от бездействието и компанията, която не успя да го стимулира.

Безмълвен до този момент, Ланарк си сипа още за пиене, стана и обиколи масата, за да отиде при Латам.

— Виконтът чака адмирала на краля? — запитва той с язвителен тон. — Сигурно това не трябва да бъде допуснато. Адмиралът е този, който трябва да ви чака!

Черните вежди се склучиха над очите му и на светлината на огъня той зае сатанинска поза.

Кингсли заговори спокойно, без да поглежда нагоре.

— Пиенето не ви позволява да прецените правилно нещата. Мисля, че ви е достатъчно. Върнете се на мястото си, Ланарк.

— И какво, да се откажа от удоволствието да чуя грубия ви език, каквото вие държахте на нашия крал миналата седмица?

Мъжете около масата като че ли заедно поеха дълбоко дъх. Нито една чаша не се вдигна.

Рембо и Сноу застанаха от двете страни на Ланарк. Тежки пейки се раздвижиха от околните маси, като че ли „Пелътейн“ усещаше приближаваща драма.

— Върнете се на мястото си — каза Латам и погледна възбудения придворен, а в очите му се четеше студена заповед.

— ... или какво ще направите? — запитва Ланарк, докато се съпротивляваше на двамата си другари, които го задържаха.

За пръв път тази вечер Латам се усмихна. Той стана бавно от мястото си и се приближи до пийналия благородник.

Рембо и Сноу отстъпиха за миг, когато Ланарк залитна и след това се изправи неестествено. В очите му имаше изражение на силна и горчива радост, като че ли прекалено дълго си бе губил времето в

обикновени брътвежи и най-после се беше опитал да каже нещо истинско.

Все още усмихвайки се леко, Латам се приближаваше до тъмнокосия мъж, докато техните наметки се докоснаха и той можеше да почувства плътта под дрехата на Ланарк.

С най-приятния маниер на света, като че ли в действителност почти нищо не се беше случило, въпреки упоритото нежелание на придворния тъмнокос мъж, той помести дългото му тяло. Заобикалящите ги контета наблюдаваха в захлас как въпреки целия стремеж на Ланарк, Кингсли го насили да се върне обратно с добре обмислено, елегантно движение напред. Ланарк, неспособен да се противопостави или да се придвижи напред, въпреки желанието си, се придвижваше непреклонно към своето празно място, докато Латам го избутваше, усмихвайки се през цялото време.

Хората от масата останаха с отворени от учудване уста, наблюдавайки придвижването на Ланарк до неговия стол, благодарение на спокойната сила на Кингсли. Видяха, как мургавият мъж се отпусна на стола безмълвно и без съзнателно усилие.

— Ето, сега, стари приятелю — каза ласкаво Латам и дръпна бутилката на Ланарк далече от него, задържайки я с ръка, — номерът, който вие трябва да знаете, когато сте препили, е да се разходите добре заднишком.

— Вие, презрян, самодоволен глупако!

Погледът на Ланарк скочи към бутилката му, но той не направи опит да си я върне, като че ли звукът на ехтящия смях около него в кръчмата го успокои. В един миг подигравателната усмивка изчезна от лицето му и той свали обичайната маска на арогантно несъгласие. Ланарк беше станал изведнъж толкова усмихнат, колкото най-долен боклукчия, стремящ се да спечели медна монета от улична търговия.

Кингсли не показва, че слуша него или другите. Той се излегна назад, наблюдавайки вратата на кръчмата, обхванат отново от безразличието, което Ланарк беше прекъснал само за миг.

Сега Рембо стана център на внимание. Той говореше бързо и се стараеше да прикрие това, което се беше случило преди минути. Рембо разказа за раздразнението на сър Тримейн, претърпял невероятна проява на неподчинение от неговия персонал в провинцията.

Латам го погледна вяло, продължавайки да си играе с две монети и да наблюдава вратата, но изведнъж се оживи.

— Моля, повторете това, Рембо. Вие казахте, че западноиндийската прислужница от Касълрок и домакинът на лейди Алида са избягали в Лондон?

Рембо кимна с глава, удовлетворен, че неговата клюка беше привлякла внимание.

— Сър Уилбър беше загубил самообладание и бе предприел мерки да ги върне в провинцията. Но това е само една малка част от историята. Неговата внучка, с която вярвам сте се запознали, ги придружавала и малко оставало Тримейн да ѝ постави белезници и да я дамгоса!

— Аз харесвам мис Касълмейн Томас извънредно много — вметна Сноу пламенно. — Когато Рембо и аз я посетихме, тя беше състрадателна и жизнена. Мога добре да разбера нейната смелост да доведе двойката в Лондон под носа на стария човек.

— Тя е тук, в Лондон? — попита рязко Кингсли.

— Точно така. Майка ми се надява, че тя ще я посети, тъй като тя не трябва да присъства на бала, а дядо ѝ я държи под ключ.

Като чу тези думи, Латам стана от масата, но в този момент видя лорд Белвайдър да влиза и да прави жест на съдържателя на кръчмата, че няма време за шеги. Лорд адмиралът с ястребовото лице се отправи към адютанта си.

— Милорд адмирал Белвайдър — Кингсли се мъчеше да отдаде полагаемото се внимание на неговия старши с голямо усилие, като че ли се бе изгубил в мислите си.

— Каретата ми е отвън и ще ви обезпокоя, като ви кажа да дойдете веднага с мен — каза шефът му, без да обръща внимание на другите в „Пелтейн“.

Изражението на лицето му показваше уморено съсредоточаване, когато адютантът му го последва навън.

Мълчаливи по време на пътуването, лорд адмиралът заговори за среднощната си аудиенция в двореца, след като двамата се разположиха в неговото луксозно жилище.

— След разговора с Негово Величество се разсеяха някои страхове — каза бавно той, без израз на задоволство.

— Радвам се да чуя това, милорд.

— ... и се появиха нови страхове.

Между тях настъпи мълчание, и двамата, потънали в размисъл, колебаещи се да нарушат тишината с думи. Кингсли седеше сдържано вежлив, докато по-възрастният мъж преплете пръстите си и се вгледа в тях.

— Негово Величество, предполагам, е подвластен на засегнатото честолюбие, както всеки от неговите поданици — каза накрая Белвайдър.

— Това, което се случи, моето момче, е — адмиралът прекъсна, стана, като се преструваше, че разглежда картината, която висеше на стената и представляваше кораб, стъкмен за отплаване.

— Ще бъдат ли отпуснати парите за кралския флот, които така дълго са оспорвани от министъра на финансите или Негово Величество упорито държи на...

Белвайдър нетърпеливо кимна с глава, като че ли безпокойството за такава важна работа не представляваше повече интерес.

Латам се усмихна за пръв път.

— Добре, тогава, вашият най-голям страх е бил разсеян.

— Той иска Франция и Испания, така че по съвет на Тримейн, Форестър и други, включително Брекенридж и Ланс, сега е готов да плати за силата на флота, като на времето не взе под внимание същото, за което неговият лорд адмирал се застъпваше.

Нещо близко до мъка проблесна за миг в очите на Латам.

— Капитан Латам, той е готов да даде пари за флота и вие трябва да бъдете готови също да дадете нещо.

— Не разбирам. Какво?

— Отново се опитвам да обясня случилото се по време на онази среща в двореца: откровените разговори, които кралицата е насърчавала, и вашето собствено изказване през тази прискърбна вечер, когато Негово Величество се обиди. Отново изразявам разбирането си за вашите забележки. Намирам, че срещу тях няма какво да се възрази в контекста на споделянето им в интимен кръг, както винаги съм казвал.

Лицето на виконта преbledня, но той не каза нищо. Само стисна ръцете си.

— Казаха ми, че даже кралицата се била застъпила за вас, което е нещо нечувано, като се има предвид нейният нежен нрав, но кралят

смятал, че той самият е бил подведен и че неговото мнение за Америка е било оспорвано в личното му свещено жилище пред близките приятели на кралицата. Кралското мнение е, че вашето откровено изявление е било оскърбително.

— Съжалявам, толкова много ви обременявам, както и че съм наскърбил нашия крал — каза Латам с измъчен вид.

Белвайдър изпадна в неловко мълчание, изкашля се и се вгледа в адютанта си.

— Казано с две думи, той трябва да намери някакъв начин да покаже кралското си недоволство. По редица причини това му се отдава трудно. Вие имате пълното доверие на вашия адмирал, а той изглежда е добре разположен към мен. Имате най-преданата подкрепа на сър Уилбър, който е станал нещо като човек на краля в парламента, а Нейно Величество, която е много милостива и снизходителна, се опитва да смекчи неговите бушуващи чувства.

— Създадох грижи на краля и на още трима души, на които дължа само благодарност и смиреност, милорд.

Латам беше изпълнен с тъга.

— Станалото — станало. Нашият крал е бил много затруднен, как да покаже на своя двор, че не ще позволи да си играят с него. Той иска да ви унижи, капитане, но е съгласен да останете да служите във флота. За това, благодарете на Тримейн, не на мене. Сър Уилбър е използвал омразата му към Франция, като помислил, че това ще послужи да можете да запазите мястото си във флота.

Озадачен и разтревожен, Кингсли се отпусна в креслото и затвори очи. Изглеждаше, че иска да каже нещо, но само вдигна ръцете си. Накрая каза:

— Аз съм винаги на неговите заповеди.

— Както и аз съм го уверявал многократно в това.

— Чест е за мен да имам вашата подкрепа и съм смутен, че се нуждая от нея така отчаяно.

Възрастният мъж кимна с глава, но чертите на лицето му не се смекчиха.

— Минути преди кралят да влезе в стаята, където се бяхме събрали, кралицата се смееше, наблюдавайки един от нейните гости, който с лекота имитираше държането на краля, когато приема чуждестранните дипломати, а не е много склонен да го прави. Имаше

една прямота и искреност през цялата вечер и стана дума кой е за и кой против отменянето на Закона за гербовия налог. За мое голямо съжаление, тази непринуденост, която се беше създала между нас, ме окуражи да спомена за моите чувства по един начин, който те сметнаха за оскърбителен.

Двамата мъже си размениха една усмивка, която за миг показва еднакво възхищение и от двете страни и уважение, което се бе зародило много преди всеки един от тях да достигне настоящото си обществено положение.

След това лорд адмиралът стана строг, като че ли се подготвяше да изпълни неприятно задължение, но продължаваше да стои мълчалив.

— Мога ли да попитам какви компенсации ще задоволят моя крал?

Нещо подобно на нежност проблесна в погледа на адмирала, гледайки своя адютант, и за миг угасна.

— Кралят каза, че вашата майка трябва да напусне Франция и да се засели в имението Бийчскейп, в противен случай, с кралски указ вие ще трябва да го отстъпите за нуждите на короната.

Удивление се появи на лицето на Латам, но той остана безмълвен. Лорд Белвайдър се пресегна към кристалната гарафа и си наля чаша вино.

— Това да унижи този, който го е обидил или разгневил, както знаете, доставя удоволствие на краля. Вие знаете също неговия навик да забравя всичко, когато неговото настроение се подобри отново. В такъв случай има може би някаква надежда...

— Природеният по-възрастен брат на майка ми, Адриан, е подписал завещание, в което се казва, че аз трябва да притежавам Бийчскейп с нейното съгласие, в случай, че той няма преки наследници, а такива, доколкото аз знам, той няма.

— Знам — каза студено адмиралът. — Кралят е ангажирал адвокатите си да установят фактите и съответния документ, че виконт Колеман е починал, преди да се ожени, вече му е изготвен.

— Моята майка, Матилде, от много години е в лошо здравословно състояние. За нея бе облекчение, че Бийчскейп остава за мене, без тя да има каквито и да било претенции. Тя нямаше сега да бъде във Франция, въпреки достойните връзки на моя баща там, когато

нашите страни бяха най-близки съюзници, ако не беше болезненият ревматизъм, от който страда.

— Знам. Казах на краля, че тя се нуждае от мек южен климат и специална вода за пиене, но той не бе склонен да промени своето решение.

— Страхувам се, милорд, че тя не може да се върне в Англия.

— Така и заявих. Уверих също краля, че Матилде Колеман Латам, която е от горд английски род, ще намери това предложение озадачаващо. Това, което не можах да кажа, капитане, е, че една вдовица, живяла повече от десет години във Франция, заради здравето си, би се страхувала да се върне в Англия, за да може кралската заповед да послужи като средство за наказание на нейния син.

Една иронична усмивка заигра по устните на Кингсли. Той не бе показал гняв или отчаяние през цялото време.

— Начинът за наказание, който нашият крал прилага, действа зле на неговите поданици — колонизатори и на тези, които са по-близо до дома — каза той. — Предполагам хиляди пъти мис Хардинг да не ме обвързва да я придружавам, когато кралицата си въобрази, че желае да прекара една вечер без официалности с нея.

Забравяйки обичайното официално обръщение, Белвайдър заговори за пръв път лично:

— Приятелю мой, вярвам, вие не намеквате, че съжалявате за близостта, за която така горещо ви насърчавах да поддържате с прекрасната довереница на Тримейн?

Очите на възрастния мъж светеха хитро.

— Не питая нищо друго, освен уважение и доброжелателство към нея от личните фаворити на моя адмирал, сър, но интересът, който имам към семейството на сър Уилбър Тримейн, е съсредоточен в неговата внучка, мис Томас, която вие срещнахте на флотския базар.

Погледът, изразяващ искрена изненада в очите на адмирала, съчетан с неофициалното обръщение, освободи Латам от непоносимото напрежение, което изпитваше. След като разкри чувствата си пред адмирал Белвайдър, той се отпусна мълчаливо, усещайки облекчение, от което се бе лишавал от месеци.

Лорд адмиралът, без да сваля погледа си от Латам, разбра, че приятната задача, която той му бе възложил, е била в действителност едно мъчение, това че галантната му учтивост не значеше нищо повече

от една задължителна игра на преструвки, че досада и липса на удоволствие придружаваха часовете в компанията на Онора и нейната майка, че неговият адютант се е чувствал по-скоро като лакей, отколкото като Дон Жуан и че самият той никога не е бил по-заблуден в увереността си, че виконтът се беше влюбил в повереницата на Тримейн.

— Може ли това, което казвате, да е възможно? — попита той с тон на неверие. — Или това е просто една реакция, вследствие от всички неприятности с нашия крал?

— Вярно е, всяка дума. Дойдох от Франция, защото се надявах да ви служа на високо ниво, плавайки по моретата. Вместо това, моята работа е да посещавам чайове на високо ниво! Принудата да се държа като ухажор ме кара да настръхна, както и да разменям лекомислени празни клюки и да се въртя на пета пред две много високопоставени и очарователни дами, които аз ценя само като познати.

Лицето на Белвайдър продължаваше да изразява съмнение, но Латам продължи нататък, говорейки с чувство.

— Понасях всичко това по принуда и действах по този лицемерен начин, за да спечеля сър Уилбър за нашата кауза, ако съм могъл да го направя — добре. В замяна, благодарение на мис Хардинг, аз съм приет от кралицата *en famille* и обиждам краля. Резултатът от досадния флирт и шляенето в гостните стаи бе да прибавя към вашите грижи още едно огромно бреме, да засегна краля и кралицата и да загубя Бийчскейп. Аз ви затрудних и нараних себе си. Мога да кажа, сър, че ми се струва, че мис Хардинг не заслужава една десета от всички тези неприятности.

Гръмогласният смях на адмирала не накара Латам да трепне. Той седеше безучастен и гледаше отчаяно.

— Наблюдавал съм ви с мис Хардинг и отказвам да приема вашето минутно разочарование. В действителност, ще трябва служебно да се възмутя, ако повярвам, че вашето мнение тази вечер е валидно. А сега да минем на други въпроси. Вие служите на флота с чест. Аз заех моя пост, когато всички влиятелни мъже в двореца се изправиха против мен. Имаше голяма опасност да не ни се отпуснат парите, за да ремонтираме малкото останали ни кораби след позорното поражение в Средиземно море. Парламентът беше бездеен. Вигите^[2] бяха престанали да ръководят и бяха дегенерирани групи от воюващи

кланове. Роялистите се сражаваха, но не за своята страна, а за да спечелят благоразположението на краля.

— Не се ли подобри положението сега, сър? — попита унило Латам.

— Благодарение на вашата любезност към Тримейн и мястото, което си извоювахте сред приятелите на кралицата, мога да кажа, че нещата се развиват обнадеждаващо за флота.

— Радвам се, сър — каза неубедително той.

— Даже кралят се съгласи, че сте служили добре. В противен случай той щеше да ви изпрати в изгнание, вместо да вика бедната ви майка тук.

— Това е един вид черен хумор. Да извикам един болнав човек, за да спаси имението и прилежащата му земя, които ми се полагат по наследство, което е добре известно в *curia regis*.

Ястребовото лице на адмирала порица това изказване.

— Джордж трети не е лишен от лоши съветници — призна той. — Кой знае по-добре от мене? Как бъдещите поколения англичани ще съдят за него, не се осмелявам да гадая. Но това мога да кажа за него — намирам го не повече склонен да задоволява суетата си, отколкото много други владетели. Често е справедлив и добър, въпреки капризите си, които тревожат всички нас. Освен това, той е верен на своята съпруга и е любящ баща.

Латам наведе глава засрамен.

— Признавам това, милорд, и моля за снизхождение, ако съм показал недобросъвестност към владетеля, заради когото дойдох от Франция, за да служа.

Адмиралът напълни отново чашата си и за пръв път подаде гарафата на своя подчинен. Кингсли едва отпи от виното и остави чашата настрана.

Сега Белвайдър го разглеждаше с присвити очи, като че ли обмисляше нещо от голяма важност. Очите на адютанта бяха приковани в картината с морски сюжет, но той мислеше за отчайващата новина, която беше чул в „Пелтейн“.

Каси беше в Лондон и бе в немилост пред дядо си. Той я беше заключил, като че ли тя бе престъпник, а Кингсли не можеше да направи нещо повече за нея, отколкото за себе си, в това безнадеждно бласто от грижи, което го заобикаляше.

Той мислеше за любовта на Каси към Бийчскейп и почувства свиреп, беззвучен вик да се надига в гърдите му.

Неговият шеф повдигна веждите си, като че ли наистина бе чул вика му.

— Вие сте млад, Латам. По-млад отколкото беше Адриан, когато го срещнах за пръв път. О, аз знам — вдигна ръка предупредително той — младите мъже не желаят да бъдат поучавани или разубеждавани, да бъдат побутвани като незначителни, само защото са млади. Но позволете да ви кажа, като приятел на вашето семейство от много години, че вие сте невероятен късметлия.

Опитвайки се да се изтръгне от мислите си за Каси, Кингсли попита язвително:

— Късметлия, за това че кралят не иска главата ми?

— За това, че кралят ви забеляза! — избухна Белвайдър. — В най-лошия случай (ако той помни и изпълни предложеното наказание) необходимо е вие само да удовлетворите неговия каприз за Бийчскейп и да продължите да изпълнявате вашите задължения. С необикновеното покровителство, което имате в лицето на кралицата, кралят ще гледа на вас като на напредващ млад поданик, чието реализиране е негово дело. Не е невъзможно той да ви върне Бийчскейп като проява на щедрост, която той показва към своите „приятели“.

За миг на лицето на Кингсли се появи една маска на посмъртна усмивка и той кръстоса нетърпеливо дългите си крака.

— Късметлия сте, че имате уважението на Тримейн и вниманието на неговата повереница — продължи Белвайдър, като клатеше показалеца си докато говореше. — О, аз знам. Мис Томас е толкова очарователна, колкото нейната майка беше преди много години, но тя изглежда е уединена в провинцията и вие едва я познавате. Не ще мине много време и ще се уверите, че мис Хардинг е много по-подходяща партия за вас. Когато неизбежно настъпи това време на избор, както става винаги с един мъж, вие ще използвате случая да обедините благосклонността на кралицата, голямата красота и не ме разбирайте погрешно — млада жена с подсигурен доход.

Кингсли стисна зъби, за да спре горчивите думи, които напиреха да изразят несъгласие с това, което чу.

— На различно мнение съм, сър.

Белвайдър отново се разсмя високо.

— Изпийте си портвайна и отпуснете съкрушената си душа. Счупете чашата или ритнете нещо. Освободете се от това мрачно настроение. Вие сте шокиран от намерението на нашия крал да конфискува Бийчскейп и държите мис Хардинг отговорна за въвличането ви в тази прискърбна история.

— Не, сър. Вината е у мен.

— Говорите като благородник.

С проблясъци на хумор в плътния си глас Белвайдър подчерта значението на сър Уилбър за короната, похвали „класата“ на лейди Алида и ефирната красота на нейната дъщеря.

Кингсли слушаше с помътнели очи съвета, че той не трябва да се излага на риск, предизвиквайки отново краля. Кралската двойка харесвала мис Хардинг, майка ѝ и настойника ѝ. Той не трябвало да забравя това.

За младия мъж думите на адмирала означаваха само едно нещо: да напусне маскарада означаваше оттегляне на кралската подкрепа за флота и ново бреме за адмирала. През стиснатите си зъби той даваше кратки и неясни отговори, а сините му очи помътняхха от изтощение и отчаяние.

— Трябва да цените високо усилието на сър Уилбър да запази Бийчскейп във ваши ръце. Той отиде толкова далеч, като загатна на краля, че неговата повереница може да бъде един ден господарка на Бийчскейп. С този намек той постигна решението, да не се предприема нищо във връзка с вашето имение до приема за рождения ден на Онора.

— Такава тя никога не ще бъде! Простете ми, милорд, но това трябва да ви бъде казано.

Неговият домакин не се смееше сега. С голямо усилие лорд Белвайдър потисна своето негодувание.

— Ако можете да пренебрегнете с леко сърце това, което мис Хардинг и нейните близки са направили за вас, то аз съм поразен. Бийчскейп остава ваш, до рождения ден включително, само поради една причина: Мис Хардинг убеди кралицата да присъства на бала. Приемането на поканата от страна на Нейно Величество възпря краля от незабавното изпълнение на наказанието.

Очите му изгаряха Латам при произнасянето на тези думи.

— Аз уважавам сър Уилбър и неговата повереница, но е трудно да чувствам благодарност към Нейно Величество за това, че ме обвързва още по-здраво с Онора Хардинг.

— Вие сте по-лош от вашия вуйчо, който фактически тръгна да плава по моретата, за да избяга от Алида Чансълър, настоящата лейди Тримейн!

Погледът му се беше смекчил, когато попита със скептичен тон:

— Да не би принудата за женитба да кара мъжете от Бийчскейп да се отказват от прекрасните жени от тази фамилия?

Той си позволи кратка усмивка. Въпреки черното си настроение, Кингсли изправи главата си и попита с любопитство:

— Искате да кажете, милорд, че виконт Колеман не е обожавал и не е желаел лейди Тримейн, когато тя е била млада?

Адмиралът сви устните си.

— Заслужава порицание да говорите за една дама по този начин, но отговорът е, че той не я желаше. Тя е била прекалено ревностна и пламенна в нейната романтична акция и той, винаги съвършен джентълмен, беше обявен за неин годеник. Та той, за да печели време, се бе посветил на кралския флот и отплава към далечни пристанища, като приемаше всяко чуждестранно назначение, което можеше да му осигури далечно плаване. Колеман болезнено скърбеше за нейното убеждение, че той ѝ се бе врекъл.

Кингсли направи един жест, като че ли нещо му се избистри в главата.

— Тогава излиза, че аз отхвърлям подобна вяла любовна афера с дъщерята на дамата.

За негово успокоение адмиралът се подсмихна и той продължи.

— През всичките тези месеци съм бил принуден да слушам страстните разкази на нейно благородие. Съвсем честно, трябва да бъда удостоен с награда за силите, които имах да изтърпя безсмислената досада от разговорите на тази тема. Моят мозък заспиваше, а краката ми се подкосяваха, когато лейди Тримейн за стотен път ми разказваше своя роман.

— Знам, момчето ми. Това отегчава всички, освен Тримейн.

— Никога не съм и сънувал, че моят вуйчо не е желаел дамата!

Нервите, умората и презрението отекнаха в неговия горчив смях.

— Вярно е, капитане. Вашият вуйчо беше преследван от жените, а в същност...

Усмивката бавно помръкна и сега едно ново учудено изражение, което Латам прие за смущение от непристойния им разговор, се появи на лицето му.

— Да, сър? — попита почтително Латам.

— Каква е причината за вашето увлечение към мис Касълмейн Томас?

— Причините са хиляди, милорд, но аз не се нуждая от друга причина, освен че я познавам и съм привлечен от нея, както стомана от магнит, откакто за пръв път очите ми се спряха на нея.

Адмиралът стана, мушна ръце в джобовете си и започна да се разхожда напред-назад. Изненадата, изписана на лицето му, се смени с едно изражение, което Кингсли не можеше да разгадае. Беше ли това несигурност, презрение или неверие?

Възрастният мъж се върна, седна на стола си и взе чашата с портвайн.

Латам наруши тишината колебливо.

— Ако мислите, че причината за моето предпочитание към мис Касълмейн пред мис Онора е, че моят вуйчо, когото никога не съм познавал, не е обичал майката на мис Онора, то това е погрешно. Не харесах Онора Хардинг още от нашата първа среща, когато майка ми беше в Бийчскейп, а Онора бе на по-малко от седем години. Мис Томас срещнах за пръв път, когато тя беше само на тринадесет години и аз ѝ направих предложение за женитба. Това бе доста лекомислено, но по-късно разбрах, че не бях се шегувал.

— Глупости! Внимавайте да не постъпите като глупак.

Белвайдър говореше, като че ли насреща му стоеше немирно дете.

Кингсли се поклони, съжالياвайки, че бе изложил на показ чувствата си, даже пред този мъж, когото дълбоко уважаваше.

— Вие знаете моите причини, когато ви нареждам да продължите да обръщате полагаемото се внимание на сър Уилбър, неговата съпруга и мис Онора Хардинг. Вашата съдба и тази на кралския флот много зависи от това.

— Но, милорд...

— Аз заповядвам това — думите на Белвайдър изплющяха! — Не казвайте на никого за намеренията на Негово Величество, отнасящи се до замъка и земите ви и се дръжте по най-приличен начин към кралицата, ако тя удостои с присъствието си въпросния рожден ден в провинцията.

Преуморен и разстроен, както никога досега не се беше чувствал, Кингсли даде съгласието си.

Мина време преди да се предаде, впечатлен от желанието си да страда сам и да се държи както подобава пред своя шеф, без да си позволява повече обиди.

— Ако вие сте настроен срещу мис Хардинг, която аз намирам *tres belle*, това е ваша работа. Но аз се обзалагам, че ще промените становището си. Помнете задълженията си към нея, каквото и да си въобразявате, че чувства вашето сърце. Разбрано ли е?

— Разбрано, милорд адмирал.

— Тримейн, неговата съпруга и мис Хардинг ще бъдат разярени с основание, ако вие покажете, че предпочитате мис Томас. Трябва да внимавате да не загатнете за това на този бал, Латам.

Докато не се озова в студените сенки на развиделяващите се лондонски улици, Латам не си позволи да мисли повече за това. Тогава той постави свитите си юмруци един до друг и почувства, че зъбите му скърцаха от безнадеждна ярост.

Каси, презирана повече от всякога от семейство Тримейн, не можеше да разчита на неговата помощ в тежкото положение, в което се намираше. И още по-лошо, той трябваше да прибави и своето морално задължение към нейната скръб. Кингсли вървеше по площад „Гросвенър“ и мина през вратата на Уестминстър Еби^[3], без да срещне някой, чувствайки само нервна възбуденост от голямата си мъка.

Мъдрият, упорит мъж, на когото той се беше закълел да служи, му беше дал да разбере, че Бийчскейп щеше скоро да бъде загубен, а кралският флот — изложен на опасност, ако той не продължи своята игра за спечелването на Онора. Далече по-лошо бе, че му беше забранено да утеши любимата си, ако изобщо можеше да я види.

Вятърът задуха яростно, донасяйки студени капки дъжд.

— О, Касълмейн — произнесе в себе си името ѝ той. — Щяха ли твоите сияйни очи да греят с възхищение към мен сега, ако знаеше как ме притиснаха, без да мога да направя каквото и да било?!

Никога, мислеше той, вятърът не бе духал така силно и студено и никога сърцето му не е тръпнело така от студ.

[1] арманяк — известна марка френски коняк. ↑

[2] виги — членове на политическа партия в Англия, поддържали пълновластието на парламента (а не на монархията) през 17 и 18 век. През 19 век се наричат либерали ↑

[3] Уестминстър Еби — Уестминистерското абатство — Английският парламент ↑

ГЛАВА XVI

Лейди Тримейн не беше на себе си. В един момент тя бе на седмото небе от радост заради съобщението, че самата кралица Шарлот желае да присъства на бала в Касълрок и Бийчскейп. В следващия момент бе готова да плаче и припада от притеснение да не се изложи пред такъв августейши гост, изискващ съответно посрещане.

Свитата на кралицата не можеше да бъде подслонена или третирана като слугите на обикновените херцогини или графини. Кралицата беше придружавана от титулувани дворцови любимци, чиято способност да виждат всичко и да правят неудобни заключения, лейди Алида знаеше добре. Те имаха навика да разказват своите умозаключения във висшето общество и понякога ефектът беше унищожителен. Бъдещето на Онора като виконтеса на Бийчскейп можеше да зависи от критерия за достойнство, констатиран от кралската свита по време на приема за рождения ѝ ден.

Касълрок трябваше да се покаже достоен да се справи с това предизвикателство.

Неговата господарка, почиваща върху възглавниците на кушетката, за миг завидя заради легендата, която един ден щеше да бъде разказвана за годежа на Онора с Латам на нейния осемнадесети рожден ден, когато нейно величество се бе показала благосклонна към младата двойка.

Тя почти чуваше разказите. Как кралицата беше помолила за покана, колко великолепно бяха стаите и храната в Касълрок и колко очарователна бе неговата собственичка.

Лейди Алида въздъхна и насочи мислите си към по-практични неща. Фипс трябва да спре да пропилява времето си в мечти за своята невеста и да се върне към задълженията си с много по-голямо усърдие от това, което показваше след завръщането си от тази тайна, неподходяща сватба, за да бъдат нещата готови за fete.

Тя почувства остра болка в главата само като си помисли за проблемите, създадени от Касълмейн Томас. Постави една малка възглавница върху очите си, след това я блъсна гневно. Неблагодарна, нахална хитруша!

За да успокои дядовото хранениче, тя беше отворила преди години, широко вратите си, давайки щедра доброта на една усойница! Всички неприятности, които една дива прислужница от Тринидат и едно завистливо, безскрупулно сираче можеха да стоварят върху нея, бяха налице.

Разтривайки с ръце слепоочията си, лейди Алида мислеше горчиво за отговорността, с която нейният съпруг се беше нагърбил, довеждайки момичето в Англия. Сега, останал със своята внучка в Лондон, щеше ли да спази обещанието си да бъде строг и неумолим към нея? Това създание се заблуждаваше, че може да го накара да не изпълни заканата си. Почти целият градски персонал бе в провинцията, за да помага в приготовленията за посрещането на кралицата и гостите. Тогава кой ще пази тази мъжкарана, да не избяга от къщи и им навлече още повече неприятности?

Позорното поведение на Каси, осъществила бягството на Фипс и Фронси, беше докарало твърде много унижения на Тримейн. В никакъв случай не трябва да ѝ бъде позволено да създава затруднения на Онора сега, когато всичко беше почти готово, да достигне връхната си точка — съобщението за годежа.

Но ако внучката успее да се добере до лейди Брекенридж или, още по-лошо, до лейди Рембо, тогава резултатите може да бъдат катастрофални.

Може би, размишляваше тя, Летития Пикеринг беше права, когато многократно се противопостави на изгонването на момичето от Касълрок по време на празника на Онора и Кингсли.

Лейди Алида седна на кушетката и се втренчи мрачно в пространството. Какво щеше да си помисли свитата на кралицата, когато открие, че внучката на техния домакин е задържана насила в празната градска къща, когато големият празник започне?

Как това щеше да рефлектира върху неприятностите, които имаше скъпият Латам с краля?

Въпросите я накараха да почувства самосъжаление. Защо тази жалка натрапница ги караше да се чувстват така неприятно? Припомни

си настояването на лейди Рембо, Касълмейн да присъства на чая в чест на базара. Тогава тя беше принудена да включи момичето, за да има лице пред лейди Илейн, но сега, с неочаквания интерес, който Рембо бе показал към нея, можеше да има затруднения с изтъкнатата дама, когато последната научи, че те са проявили неблагодарно отношение към Касълмейн Томас.

Това твърдеше нейната зълва.

Да върви по дяволите Летития! Нейната поза на мъченица, след бягството на слугите и сирачето, и вечните ѝ оплаквания бяха непоносими. Обтегнатите отношения между двете жени бяха по вина на това момиче. От години тя бе глезила придирчивата стара дама, беше накарала и Онора да бъде въздържана и почтителна, когато беше около нея, самата тя беше понасяла пеенето на всички църковни химни и четенето на проповеди, само и само да живее мир със сестрата на съпруга си. След отвратителното бягство на Фипс и Фронси, подстрекавано от жалкото сираче, всичко бе пропаднало.

Лейди Алида разтри парфюма, който сложи на китката си и се опита да се успокои. Летития поне имаше някакво слабо чувство за дълг. Въпреки, че беше поддържала Касълмейн в тяхната разпра, още не беше изоставила иглата и тя усърдно я ползваше там, където имаше нужда от нея.

Ако само притежаваше бързината на племенницата си в шиенето! Новите драперии в стаите за почетната дама на кралицата щяха отдавна да бъдат готови.

„Да я вземат дяволите! Тя ни напусна точно, когато можеше да ни бъде от полза тук“ — каза на глас лейди Алида.

Понякога нейната саможертва заради Онора ѝ се струваше прекалено голяма. Да отсъства от Лондон по време, когато сър Уилбър се радваше на най-голямо благоразположение от страна на короната, да страда от оскърбителното поведение на Касълмейн, да ръководи цялата работа, свързана с почистването и подреждането на балната зала в Бийчскейп! Тя би трябвало да бъде в Лондон, да налива чай и да придружава на големите приеми Онора и Латам.

Мислите ѝ се насочиха към необмислената прибързаност, която Кингсли бе показал пред краля. Благодарение на Провидението кралицата не сметна държанието му за толкова ужасно и Онора успя да я убеди да изяви желание да присъства на бала. Кингсли сигурно

трябва високо да цени такта на своята любима. Сър Уилбър също беше работил много ефективно в тази насока. Като резултат от всичко това Латам би трябвало да се чувства още по-обвързан с тях. Тя се засмя кратко, мислейки за Латам и починалия Адриан, и се почувства така, като че ли тя самата беше Онора, радваща се на пламенното ухажване на златокосия флотски адютант.

Ах, но, чудеше се тя, щяха ли приказките за изгонването на внучката да навредят на положението на сър Уилбър и по този начин да засегнат възстановената репутация на Латам? Винаги съществуваше тази опасност.

Нервно притискайки дланите си една към друга, лейди Тримейн направи внезапно откритие. Маджи Дънлоп! Възможното пристигане на тази жена предлагаше едно чудесно обяснение. Какво значение има дали глупавата, стара персона щеше да дойде след седмица или нямаше да дойде въобще? Щеше да бъде толкова просто да се обясни, че Касълмейн е в Лондон с единственото намерение да посрещне Маджи.

Да, лейди Алида пое дъх щастлива и легна отново на кушетката си. Ще е по-добре да изпрати Летития, с нейното скръбно, изразяващо неодобрение лице в Лондон, като придружител на младото момиче. Тя, в края на краищата, прекарваше цялото си време, когато не се молеше, оплаквайки предстоящото няколкодневно празненство в имението.

Какво би било по-естествено от това, след като с шиенето се свърши, да изпратят Летития при нейната племенница? Нека те двете да изчакаат загадъчната дребна жена, която беше играла толкова голяма роля във всички неприятности, причинени на сър Уилбър от бягството на Анна Лусия.

Летития ще напусне сцената на голямото празненство с чувство на облекчение, а от друга страна, няма да развали веселбата по време на събитието.

Най-доброто от всичко бе, че тя щеше да държи под око Касълмейн. Тяхното очакване на Маджи Дънлоп щеше да бъде отговорът на всяко обяснение, че Онора или нейната майка ги бяха изпратили в Лондон, за да не присъстват на fete в провинцията. Очакваше се сър Уилбър да се държи снизходително към завръщането на старата прислужница. Какво можеше да е по-естествено от това, той да е задължен да бъде на разположение за пристигането на кралицата,

а за да засвидетелствува уважение към Маджи Дънлоп, да изпрати бързо сестра си и внучката си в Лондон, за да я посрещнат.

Чувствайки се силна и уверена сега, тя се пресегна да дръпне звънеца, за да извика прислужницата си.

Рембо и Сноу стояха пред черните врати с блестящи месингови обкови на жилището на Тримейн в Лондон и чакаха отговор. Това беше обичайният час за светски посещения. Сноу държеше малка книга със скечове. Грегъри носеше цветя от майка си. Бяха решили да се отнасят към затварянето на Каси като към посещение при болна.

И двамата джентълмени бяха облечени по последна мода с елегантни шалчета на врата. Украсени със скъпоценни камъни катарамии блестяха на обувките им, а косата им беше модно напудрена.

— Двама порядъчни и най-почтени джентълмени! — разсмя се Сноу и размаха малката книга.

— Знам аз, ние трябваше да носим рапира, вместо подаръци — каза Рембо.

Младежите бяха във весело настроение. Сноу вече изпитваше триумфа, който тяхната авантюра щеше да предизвика, когато я разкаже на редовните посетители в „Пелтейн“. За Грегъри опитът да види Каси беше отчасти на шега, отчасти сериозна работа, не единствено заради загрижеността на майка му, но защото той считаше внучката на сър Уилбър за свое специално откритие.

За Рембо Каси предлагаше един привлекателен контраст на русата предвзетост на лейди Дейвид, досадата от безкрайните френски фрази на Клара Уестън и превзетото кокетирание на Онора Хардинг. Понякога Рембо си мислеше, че е отегчен до смърт от разглезените, накичени с панделки дами, с които той обикновено флиртуваше. Това ставаше по време, когато си спомняше за великолепно смело момиче, чиито големи, кафяви очи можеха да те заслепят, когато биваха запалени от гняв или радост. Той се възхищаваше на бронзовите кичури в нейната богата, кафява коса и високото ѝ ясно чело. Поставена до другите, мислеше Рембо, Касълмейн Томас ги правеше да изглеждат превзети.

— Какво ще правим, ако нейният пазач, сър Уилбър, насъска кучето към нас? — попита Дарси, докато чакаха отговор на тяхното

позвъняване със звучния глас на камбанката.

— Можеш да пхнеш книгата си между челюстите му, а аз ще го замервам с цветята. Позвъни отново.

Все още с чувство на удоволствие от собствената си смелост те чакаха на каменните стъпала. Дарси можеше да си представи удивлението, с което близнаците Талбот щяха да го слушат тази вечер, разказвайки им за тяхното посещение. Беше ли тя във вериги? Хлябът и водата единствената ѝ храна ли бяха? Ланарк и Пойтън щяха да зададат първо такива въпроси, а после щяха да изреват за бира, за да вдигнат тост в тяхна чест.

— Никой няма в къщи — посмя да каже най-сетне Грегъри.

— Нужно е време, за да ѝ свалят оковите. Имай търпение. Освен това, по-голяма част от персонала е изпратен в провинцията за приготвянето на бала.

Рембо удари по вратата с бастуна си в знак на нетърпеливо разочарование.

Мисис Редфийлд, съпругата на кочияша, отвори вратата и имаше вид на човек, страдал дълго.

— Мислех, че вие сте още другият човек — обясни неясно тя.

— Дойдохме да посетим мис Томас — каза Сноу, отклонявайки нейното обяснение. — Кажете ѝ, че господата Рембо и Сноу я чакат.

— Те всички са в провинцията. Няма никой вкъщи, няма ги даже и слугите, с изключение на мен и моя съпруг, който не прави нищо друго, освен да ги кара напред-назад.

Държанието на мисис Редфийлд не беше благосклонно.

— Дошли сме да видим мис Томас, която е в града — усмихна се очарователно Рембо.

— Тя не трябва да приема посетители.

— Болна ли е?

— Не може да се каже, че е.

— Идете и ѝ кажете, че ние сме тук, моля.

Мисис Редфийлд се колебаеше и изглеждаше смутена, но след това заяви решително:

— Не е позволено, сър. Заповед на господаря. Най-добре ще е да си вървите.

— Искате да кажете, че двама стари приятели не могат да я видят за спокоен следобеден разговор? Хайде, хайде. Аз ще разкажа това на

лейди Алида и тя ще бъде повече от ядосана — шегуваше се Сноу.

— Не мога да направя това, сър. — Мисис Редфийлд беше непреклонна.

Сноу, виждайки, че неговият бъдещ триумф в „Пелтейн“ беше под заплаха, погледна Рембо за помощ.

— Вие сте напълно права да спазвате заповедите, но няма ли да ни позволите да влезем в приемната и да поговорим само един миг с нея? Никой няма да разбере за това, мога да ви уверя.

Рембо се усмихна отново.

— Поради това, че имаше едно бягство... — мисис Редфийлд поклати глава и понечи да затвори вратата.

— Да, да. Ние знаем — каза нетърпеливо Сноу. — Но ние сме гостували на мис Томас в Касълрок и сър Уилбър не може да има възражения да се видим с нея.

— Не можете, сър — каза жената. — Тя излезе и е малко вероятно да я настигнете, както казах и на мистър Ланиард само преди минута.

За пръв път джентълмените оклюмаха.

— Да не искате да кажете Ланарк? — бавно попита Сноу. — Един много висок, чернокос, черноок мъж?

— Същият — каза мисис Редфийлд. — Той донесе кошница със сливи за нея, но тя беше заминала.

— Ланарк, нощната птица, се е запътил да прави посещение в следобедните часове? — чудеше се Сноу.

— Мис Томас е напуснала къщата? — запита Рембо, без да му обръща внимание.

— Леля й се върна тази сутрин от Касълрок и те двете са излезли тайно от мен, когато бях заета с приготвянето на чая им — каза мисис Редфийлд намръщено. — Какво ще каже негова светлост, когато се върне вкъщи и прочете бележката...

Тя поклати главата си съкрушително.

— Тя — те — са оставили бележка и са излезли? — попита рязко Грегъри.

— Изглежда така, сър.

Мисис Редфийлд се опита отново да затвори вратата, но кракът на Рембо й попречи.

— Какво пишеше в бележката?

Жената прецени дали ще искат нещо повече от нея или не и после с въздишка им каза:

— Аз не мога да разбера писмото много добре. Когато сър Уилбър си дойде, той ще разбере смисъла на написаното. Спомням си, че имали намерение да отидат на някакъв кораб.

— Отплавали са за някъде, искате да кажете?

Мисис Редфийлд сви рамене, поклати отново глава и се опита още веднъж да затвори вратата.

Това не беше вече шега за Рембо и Сноу. Новината, която жената им каза, ги бе накарала да изтрезнеят. Те дори вече не се смееха на дързостта на Ланарк, опитал се да приложи техния собствен номер. Тяхното безгрижно държание до този момент изведнъж бе станало сериозно.

— Казвате, че сте отишли да правите чай на мис Томас и мисис Пикеринг, но по-късно сте открили само една бележка, в която пише, че са отишли да хванат кораба?

Мисис Редфийлд беше изморена от разпита. Тя стисна устни.

— Не мога да пазя цялата къща без прислуга и да отварям вратата на млади джентълмени, които през цялото време само задават въпроси.

— Преди колко време открихте, че са излезли?

— Повече от час или два, сър. Имах твърде много работа с чая, с къщата и с пътуването на Редфийлд, за да гледам часовника.

— Какво пишеше в бележката, доколкото можете да си спомните?

Сноу имаше силно желание да помоли за бележката, но се страхуваше от здраво стиснатите челюсти на жената.

— Беше за отиване на кораб. Тринидат, обзалагам се.

Тонът на мисис Редфийлд изразяваше нетърпението ѝ.

Рембо се обърна към приятеля си:

— Дарси, мисис Пикеринг не би заминала, освен ако... — той се обърна, благодари кисело на мисис Редфийлд, сложи цветята в ръцете ѝ и се втурна надолу по стълбите, последван от Сноу.

— Освен какво? — запита Сноу.

— Освен ако в Касълрок е имало игра на реванш и дамата е взела страната на племенницата си по въпроса за бягството и женитбата на слугите.

— Искаш да кажеш, че двете просто са заминали за Тринидат? Какъв повод за скандал ще бъде заминаването им на бала на Онора!

— Какво срамно нещо! — заяви Грегъри. — Вие видяхте скромния живот, който двете бяха принудени да водят в провинцията. Не е чудно, че са признали правото на мургавата прислужница да се омъжи за този, който ѝ харесва. Защо трябва лелята и момичето да бъдат принудени да страдат, преместени в Лондон, точно когато нещата в Касълрок стават интересни?

— Вие и аз ще има да се чудим още дълго време — каза Сноу. — Но къде още биха могли да отидат, освен в Тринидат, и на кого биха могли да кажат?

— Не и на сър Уилбър. Ще стане лошо за Каси, ако информацията ни е грешна.

— Редно е да разкажем тази история на Латам. Той е прекалено загрижен и зает с краля, за да обърне внимание на факта, че той, както и сър Уилбър, трябва да бъдат домакини на кралицата и на гостите на бала. Би било редно да го осведомим, че гостите му може би ще приказват толкова за втория отбор бегълци на Тримейн, колкото и за неговите неприятности с краля.

— На Ланарк ще му е приятно да ги разпространява във всяка гостна стая и клуб в града — каза с плачевен глас Сноу.

— Към сградата на адмиралтейството — каза Рембо на кочияша и скочи с Дарси в чакащата ги карета.

— Нито сър Уилбър, нито русокосата Онора имат такова влияние върху лейди Тримейн, каквото притежава Латам — каза Грегъри, когато тръгнаха.

— Ако нещо трябва да бъде направено, за да възтържествува справедливостта за бедната Каси, то той е мъжът, който ще свърши тази работа.

— Съгласен — каза плачливо Сноу. — Мога да се закълна, че лейди Алида е в основата на тези неприятности. Но дали ще има голямо значение за виконта, че бедната внучка е била принудена да избяга?

— Ако кралицата се обиди от тази работа, това може да се прибави към неприятностите, които Латам има с краля. Освен това мисля, че той ще намери за отвратително това, да се ожени в една къща, където благочестиви възрастни дами и достойни млади

момичета не могат да получат помощ и намират спасение в бягството. С надеждата, че Латам ще направи предложение на Онора, той трябва само да изрази загрижеността си и лейди Тримейн ще преобърне небето и земята, за да успокои Каси.

Разглеждайки внимателно пристанището с твърд поглед, Кингсли видя далече пред него на палубата перото от малката шапка на Летития и деликатното лице под нея. Проскубаното перо бе толкова демодне, а лицето — толкова благо, че той заключи веднага, че то принадлежи на лелята на Каси.

Горчивото му недоволство бе адресирано към лелята с цялата жлъч, която той чувстваше към племенницата. Очите блестяха от силен гняв, а лицето му изглеждаше като издялано от камък.

Само като помислеше за Каси, той чувстваше стягане във всеки мускул на тялото си. Разбутвайки хората по пътя си, той проклинаше купчините багаж, разпръснати наоколо и жадуваше за някакво много голямо удовлетворение от този свят, който го беше поставил в едно неравностойно положение с всички произтичащи от това последствия.

Когато видя отличителните знаци на кралския флот върху униформата на посетителя на кораба, един от юнгите се изкатери по камарата от кутии и сандъци, за да го поздрави. Кингсли му позволи да се оттегли, изръмжавайки нещо и удряйки токове, продължи да си проправя път през навалищата от мъже и жени, които се суетяха около багажите си на палубата на кораба. Латам не им обърна внимание. Той мина бързо покрай една жена, стъпвайки върху мрежата ѝ, без да направи опит да я отмести или да помоли за извинение.

С мрачен израз на лицето, той се изкачи тичешком на дъсчената палуба и тръгна по посока на демодираната шапчица с перо и едва тогава за пръв път видя Каси.

Тя не го виждаше, но усмивката ѝ беше лъчезарна, когато се обърна към леля си. Виждайки нейното безгрижно изражение, неговият гняв стана по-яръстен. Очарователната усмивка засили всичко, което изпитваше и в един миг той почувства дива нужда да сложи ръцете си на гърлото ѝ и да се поддаде на желанието да я удуши. С големи крачки той бързаше напред, изгубвайки от поглед от

време на време шапката и усмивката, без да вижда никого от изпращащите се пред него пътници.

Строфа от балада изплува в съзнанието му: „Жена така красива — жена така лъжлива.“ Той чуваше как стиховете отекват в неговия пулсиращ мозък и усещаше острата болка, която те му причиняваха с всяка стъпка. Тези цинични думи характеризираха подходящо вероломната, потайна жена, която го беше примамила, мислеше той.

— Кингсли! — гласът ѝ трепереше от удивление.

В следващия момент неговите ръце бяха на раменете ѝ и той я разтrese с такава жестокост, че тя беше повече шокирана, отколкото наранена.

— Кингсли, аз моля за...

— Какво имате да кажете за себе си? — Той беснееше пред нея с такава сила, че не можеше да предаде форма на думите, съответстващи на сляпото му чувство за несправедливост. — Вие...! — каза той през оголените си зъби, докато натискаше надолу раменете ѝ. Очите му горяха, а чертите на съвършеното му лице се бяха изкривили от яд и жажда за удовлетворение.

Възторгът от това, че го вижда най-после, надделя над болката, която ѝ причиняваха ръцете му, и тя можеше само да се усмихва, а в погледа ѝ се четеше трептяща несигурност.

— Можете да избягате от къщата на дядо си, а не можете да ми изпратите известие, преди да вземете кораба и да заминете!

Тя почувства пламъка на сините му очи да изгаря нейните и видя за пръв път, че той беше един мъж измъчван, разкъсван, наказан от някакво изпитание, прекалено голямо за него.

— О, каква е бедата? — съчувствие струеше от лицето ѝ. — Моля, не ме блъскайте по този болезнен начин. Кажете ми...!

— Бедата! — той я стисна грубо, като че ли нейният сподавен от болка вик му доставяше удоволствие. — Бедата!

Той свали ръцете си от нея, но лицето му остана ледено. В един кратък промеждутък от време тя усети, че той беше болен и почувства по вида му, че той изглеждаше сякаш лишен от живот.

— Какво има? Трябва да ми кажете.

— По чиста случайност научих, че сте решили да избягате в Тринидат. Втурнах се със страхотна скорост, за да докажа на себе си,

че това не е вярно. Намирам ви тук, спокойно очакваща усмивки, поклон, целувка за щастие!

Той поклати главата си с отвращение и отстъпи назад от нея, като че ли тя беше непозната.

Ридание и смях се изтръгнаха едновременно от нея, когато тя се обърна за миг към ужасената Летития и после отново към Латам. Облекчението я накара да се чувства почти замаяна.

— Не заминаваме никъде. Дойдохме да посрещнем старата компаньонка на майка ми, която пристига от Индия в чест на моя рожден ден!

Когато той бе в състояние да говори, взе ръката на Летития и любезно ѝ се извини.

После той се завъртя към Каси и я взе в ръцете си, присъединяващ се към всички на кораба, които не принудено се отдаваха на своите нежни поздравления.

По-късно Кингсли вярваше, че се беше държал прилично през цялото време, което последва. Той се беше поклонил и поздравил Маджи Джеймсън Дънлоп, беше ѝ помогнал с багажа, помогна на Летития да отиде до наетата карета, стисна ръката на Каси за миг, даде полагаемия се бакшиш на носачите на пристанището.

Но за нито едно от всичките тези неща не можеше да бъде напълно сигурен. Едва когато всички бяха в каретата и той стоеше до Каси, усети, че главата му се проясни напълно и се почувства разтоварен от гнева, който го беше завладял от изненадата за заминаването ѝ.

Докато Маджи Дънлоп възклищаваше на всичко, което виждаше от прозореца на каретата, а Летития задаваше своите въпроси за пътуването, той разбра най-после, че Каси беше здрава и седеше до него.

Добре приказките на жените за стотици различни неща не можеха да попречат на голямото му щастие. Когато техният разговор сновеше между Индия преди шест седмици, Тринидат от вчера и днешен Лондон, той чувстваше кадифените очи с дългите ресници на Каси да го гледат и мислеше, че все пак животът не беше горчива измама.

Той хареса Маджи Дънлоп веднага, поради много причини. Главната от тях бе нейното нежно отношение и очевидно възхищение от Каси. Намери гладките закръглени бузи на Маджи, живите синьо-

зелени очи и нейния талант да говори хапливо толкова привлекателни, колкото нейната очевидна самоувереност.

Можеше да разбере защо Тримейн беше натоварил младата Маджи с отговорността за болната майка на Каси и защо преуспяващият търговец на чай беше избрал женствената, самоуверена Маджи за своя жена.

Усещайки всяко движение на каретата, което караше тялото на Каси да се притиска нежно до неговото, той слушаше как Летития описва бягството на Фронси и последвалото наказание на нейната племенница.

— Надявах се, че той се е променил — въздъхна Маджи. — Той обезнаследи Анна Лусия и намрази нейния прекрасен съпруг. Той трябва да се държи към своята единствена внучка по-мило, заради всички негови грешки в миналото. Фронсина винаги е била добра, като злато, и аз ще ѝ направя сватбен подарък, когато отидем на празника за този рожден ден.

Между плахите забележки на Летития той чу спокойният глас на Каси да прави опит да разубеди Маджи за очакваното пътуване до Касълрок по време на приближаващия прием. Той мразеше напомнянето за това, което предстоеше, и се надяваше, че неговата въздишка не е била чута.

Безсъдържателната перспектива на претенциозния рожден ден на Онора, ролята му като домакин в изгубения Бийчскейп и мъчението да угоди на своя адмирал и кралицата, го караха да се чувства зле.

Но усещайки полата на Каси върху коляното си и нейната ръка, притискаща неговата, той почувства, че духът му се повдига, можеше да мисли за нуждите на флота и даже за кралското наказание и злочестината да бъде принуден да мълчи го изпълваше с търпение.

Поне Каси не бе му се изплъзнала, не беше го оставила в мрачната пустош на един живот без нея. Той усещаше ръката ѝ толкова близо до неговата, че му се струваше, че го докосва и духът му се успокои.

— Леля Летития ви зададе въпрос. Тя искаше да знае кога ще заминете за празненствата в провинцията — обърна се Каси към Латам.

— Между моите прислужници и тези на лейди Алида има пълно разбирателство и приготовленията вървят добре. Аз съм пощаден от

необходимостта да проверявам годността на корабите и от споровете около належащите флотски нужди, но имам още много работа тук, така че гостите ще пристигнат там преди мене. Лорд адмиралът и аз ще заминем след пристигането на кралицата, точно навреме за откриването на бала.

Летития бързаше да съобщи на Маджи за решението на кралицата и за собственото ѝ лошо предчувствие за лекомислената им постъпка, за която можеше да съжаляват.

Въпросът изглежда не разтревожи мисис Дънлоп.

— Добре! — възкликна тя, изоставяйки голямото си желание да разглежда Лондон. — Мистър Дънлоп ще е доволен да чуе, че съпругата му е била на прием с кралицата.

Летития се изкашля предупредително и погледна Каси. Най-после тя изпълни задължението си към гостенката.

— Fete е само за Онора Хардинг и нейните поканени гости.

Скривайки собствените си чувства относно бала, Каси тактично подкрепи леля си и заговори за приятните посещения, които те ще имат възможност да направят заедно в Лондон.

Маджи Дънлоп присви очи, докато слушаше. Тя имаше желание на няколко пъти да ги прекъсне, но ги изслуша докрай и след това се обърна към Латам. Макар че го бе наблюдавала с одобрение да целува Каси, сега тя бе склонна да го разгледа критично.

— Капитан Латам, вие ще участвате във всичко това със специални задължения?

— Да.

— Добре, тогава... — с една усмивка, която беше добре позната и караше индийските слуги в далечен Бангалор да се страхуват, тя предложи. — Поканете ни всички на бала.

— Разбира се, мисис Дънлоп. Аз отдавна съм поканил Касълмейн и сега с голямо удоволствие каня вас и мисис Пикеринг и ще направя всичко възможно, за да присъствате и трите на бала.

— Това е невъзможно — настръхна Летития, желаейки Маджи да не поема сама всичко в свои ръце. — Лейди Алида е цялата в нерви за пристигането на кралицата, бягството е друга болезнена тема и аз заявявам, че се страхувам за двамата — Фипс и Фронси, че ще бъдат уволнени на минутата, след като приемът свърши. Моята племенница е въввлечена в спор с това семейство и ние имаме строгата заповед да

останем в Лондон. Суетата и разпуснатостта в тази история е последното нещо, в което искам да участвам.

— Мисля, скъпа Маджи — каза тихо Каси, — че ние сме задължени да останем тук.

Но Маджи не показа, че е чула. Спирайки погледа си на Кингсли, тя започна да го разпитва за състоянието на флота, случката в Средиземно море и му разказа за моряците, които нейният съпруг познаваше добре.

Кингсли отговаряше облекчен, че говори на тема близка до неговите задължения.

След това тя попита за лорд адмирала.

— Той е лорд Рейнолд Белвайдър, близък приятел на баща ми и на вуйчо ми. Един прекрасен човек с огромни задължения — каза Кингсли.

— Спомням си го. Анна Лусиа и аз пътувахме заедно с него за Тринидат. Това беше през 1750 година. Един внушителен млад офицер с характерен, остър нос.

— Той все още е най-внушителният. Най-добрият ръководител и тактик във флота. Но носът му не се е променил много.

Каси добави нетърпеливо.

— Той помни майка и говори, като че ли е бил очарован от нея.

— Всеки беше очарован от нея — каза мило Маджи.

— Тя беше толкова прекрасно момиче, каквото вие никога не сте виждали — поде Летития.

— Трябва да е била като дъщеря си — каза Латам и се обърна, поглеждайки право в Каси.

— Що се отнася до Каси — това е вярно — каза Маджи със задоволство. — Анна Лусиа беше така естествена, пряма и скромна, че местните жители на Тринидат я мислеха за ангел!

Забележката предизвика еднакви усмивки на забавление на лицата на Кингсли и Летития, които казаха на Маджи, че ангелските качества на Каси не бяха напълно доказани.

Маджи и Каси се разсмяха.

— Баща ѝ беше този, който я дари със смел, дързък дух, от който Летития се оплакваше понякога в писмата си — каза тя, взимайки ръката на Каси.

Като пристигнаха пред къщата, Кингсли скочи от каретата, за да помогне на дамите да слязат и на кочияша да свали багажа.

— Съвсем същата е — възкликна с голямо удоволствие Маджи, докато оглеждаше къщата на сър Уилбър.

Докато Летития известяваше за посетителката, Каси стоеше до каретата, обхваната от силно желание да каже на Кингсли зловещата новина за гнева на краля, за която Рембо ѝ бе писал в писмото.

Накрая, след като последният сандък, кутия за шапки и куфар бяха прибрани, Кингсли дойде при нея със скръбно изражение и умора, изписана на лицето му.

— Моето държание на кораба — каза с мъка той — бе достойно за презрение и е непростимо — гласът му заглъхна, сякаш за момент се бореше, после я заля с порой от думи. — Бях затрупан с неприятности, не всички, от които си бях навлякъл сам. Не мога да ви кажа за тях и не желая да ви безпокоя. Мога само да кажа, че случайно научих, че сте била дори повече от затворник в тази къща, по време, когато не можех да ви предложа помощ или да направя нещо, освен да се тревожа за вас. Когато Рембо дойде и каза, че сте отишли да вземете кораба за Тринидат, аз вече бях толкова премалял от тревога за вас, а като прибавим и моите собствени грижи, виждате, че бях готов за лудницата. Втурнах се към пристанището с намерение да предотвратя вашето заминаване на всяка цена. Мисля, че последното, което мога да направя, е да ви помоля най-покорно за снизхождение.

— Кингсли, скъпи — тя не се интересува, че той ще види сълзите ѝ, а искаше само да го утеши. — Няма да се чувствам затворник тук в приятната компания на Маджи. Кажете ми само, какво е решил кралят за вас?

— Нищо, за което да не мога да предявя претенции — каза той, като се стремеше да заобиколи въпроса, който толкова би я огорчил.

Той докосна нежно мокрите ѝ бузи с пръстите си, описвайки профила на лицето ѝ.

— Ще доведе ли това до затруднения за флота?

— Не.

— Кингсли, знаете ли, че утре ще навърша осемнадесет години? Питам се, дали не бихте могли да дойдете и да вечеряте с леля ми, Маджи и мен?

Тя му се усмихна, повдигайки главата си към него, но потръпна, когато видя сянката, която премина по лицето му.

След това неговото изражение внезапно се промени и като че ли се отдръпна.

— Това е изключено.

— Искате да кажете, че не можете да ми отделите даже една вечер, когато всички са заминали в провинцията за приема?

— Трябва да ви пожелаая всичко хубаво — каза твърдо той, поклони се ниско и я остави, без да каже друга дума.

Тя намери Маджи да спомне из спалнята си — разгръщаше рокли, преместваше куфари с обувки, разносяше подаръци и подлудяваше мисис Редфийлд с работата, която ѝ възлагаше и с неизтощимата си енергия.

Летития държеше изящен том със златни орнаменти върху кожената подвързия, който беше получила като подарък от Маджи.

— Каси, този прекрасен подарък ме накара да си спомня за обещанието, което направих на Фронси да ти предам нещо, когато отида в Лондон.

Летития извади един бял плик от чантата си и с усмивка на удоволствие го подаде на Каси.

— Какво е това, за бога? — Каси извади едно пакетче и след като го разгледа отблизо, видя изсъхналите листенца от маргаритка.

— Това е едно цвете от нейния сватбен букет. Не ме питайте защо. Фронси смята, че е много важно и че ти трябва да го притежаваш. Тя очаква да го носиш и каза да си направиш някакъв специален малък джоб за тази цел.

Носът на Летития потръпна от презрение, когато изрече тези думи.

— Скъпата Фронси! Страхувам се, че не обърнах внимание на нейните заръки. Добре, сега ще уважава нейното желание.

Поставяйки цветето обратно в плика, Каси го мушна в джоба си.

— В Индия те правят нещо подобно с хороскопи — каза Маджи със свити устни. — Това е едно предзнаменование или лекарство. Тринидат е пълен с такива познания. Безобидни, предполагам.

— Езически! — каза Летития, но тя беше прекалено щастлива от присъствието на нейната стара приятелка, за да даде допълнителни подробности за това, което мислеше по този въпрос.

— Сега — Маджи притегли един стол с изражение, нетърпящо възражение, — нека бъдем наясно за едно нещо. Несъмнено, ние ще присъстваме на този бал. Ще започнем честването на рождения ден на Каси, купувайки ѝ една хубава рокля.

Каси не можеше повече да се преструва. Очите ѝ грейнаха от силно желание, но устните на Летития останаха здраво стиснати.

— Това е решено — Маджи предизвика Летития с поглед. — Сега, разкажете ми за този избухлив капитан Латам. Искам всички подробности, тъй като той изглежда харесва нашето момиче твърде много.

— Той е изборът на моята зълва за нейната дъщеря — каза решително Летития, раздразнена някак си от изражението на Маджи. — Днес останах с впечатлението, че той може да има други намерения. Надявам се, че не е развейпрах.

Тя погледна към своята племенница без следа от неодобрение.

— Има ли нещо определено, което да го обвързва с мис Хардинг?

— Някои вярват, че ще се разбере на приема в провинцията — каза Каси, а погледът ѝ отбягна двете жени.

— Добре! Вярвате ли в това след ужаса и страха, който показва, когато мислеше, че сте заминали далече? — каза Маджи.

— Не знам.

Каси почувства отново студенината при раздялата с Кингсли и безразличието, което той прояви към нейния рожден ден. Обзе я страх, че кралят има намерение да го изпрати далече, заради въображаемата обида, но нейната най-голяма тревога бе Онора, призна на себе си тя.

— Не знаете? — възкликна с нетърпелив тон Маджи.

— Толкова ли е потиснат вашият дух, че не вземате участие в собствената си съдба?

— Не ми е разрешено участие, Маджи. Не беше необходимо да ме молите в писмото си да ви обещаая, че няма да се омъжвам докато пристигнете тук.

— Не ви липсваше кураж, за да защитите интереса на Фронси.

Летития започна да излага своята гледна точка за моралния аспект на женитбата на Фипс и Фронси, докато Маджи нетърпеливо потропваше с крак.

Каси, преструвайки се на заета с подреждането на стаята, се обърна с гръб към тях и се отдаде на ревността си, която от толкова дълго време се бореше да превъзмогне. Въпреки, че тя смяташе Онора за по-малко от очарователна, фактът, че красотата на Онора беше възхвалявана често пред нея, си оставаше. На нейния голям бал в Бийчскейп тя без съмнение щеше да бъде на едно ниво с кралицата в печеленето на адмирации и обект на голямо внимание. За лейди Алида това ще бъде триумф, а Онора няма да има нужда от опекунство.

Тя преглътна, чувствайки буцата в гърлото си да става все по-голяма. Адмиралът изисквал вниманието на Кингсли към Онора. Но, чудеше се тя отчаяно, това нямаше ли само да даде един тласък към всичко, което Онора желаше?

Каси трябва да бъде в Лондон, далече от него, защото тя не бе в състояние да направи нищо за него. Само Онора държеше ключа към сърцето на сър Уилбър. Само Онора можеше да окаже помощ на адмирала и на неговия флот.

Ако Кингсли избере нея, то той ще срещне неизброими неприятности. Ако избере дъщерята на лейди Алида, имаше възможност кралят да стане по-отстъпчив в своето предстоящо наказание.

Тя поклати главата си обезсърчена, като че наистина желаше да се качи на един кораб, пътуващ за Тринидат.

Маджи прекъсна монолога на Летития с желанието да получи повече информация за капитан Латам.

— Вие би следвало да включите титлата му. Само защото бяхте на кораба и той е флотски капитан, не може да му бъде отнето неговото място в Бийчскейп. Вие помнете неговия вуйчо, виконт Колеман, който се беше удавил? — каза Летития.

Очевидно бе, че повишеното настроение на Маджи бе поспаднало. Виждаше се, че дългото пътуване е било прекалено уморително дори и за нея. Тя потъна в меките възглавници на леглото, хващайки се за кръглите странични стълбове с орнаменти на старинния креват.

— Нуждаете се от чаша чай — Летития дръпна шнура на звънеца.

Маджи гледаше умолително към Каси.

— Глупаво е от моя страна, но струва ми се, че се нуждая от спокойствие и почивка за известно време. Моля, погрижете се да бъда уведомена, когато сър Уилбър се върне от парламента.

Когато двете — Летития и Каси — напуснаха спалнята, тя все още стискаше здраво страничния стълб на кревата и изглеждаше наистина болна.

Но нямаше нито бледност на бузите, нито слабост, когато мисис Редфийлд съобщи за връщането на сър Уилбър.

Така царствена, както някога, когато беше взела ръката на Хенри Дънлоп, за да отидат при индийския махараджа, или когато сервираше чай на дамите от консулството зад мрежата против комари в гостната ѝ стая в Бангалор, Маджи излезе от стаята си, за да се бори за дъщерята на Анна Лусия, въоръжена с прости факти, които щеше да изложи пред нейния някогашен работодател.

Не се безпокоеше, че нейният домакин винаги я беше смятал виновна за брака на дъщеря му. Маджи знаеше по-добре. Той би трябвало да знае точно как тя се чувстваше. Все пак, сър Уилбър нямаше да има работа с една слугиня, а със съпругата на Хенри Дънлоп, който беше нещо като арбитър между англичаните в Бангалор.

Възнамеряваше да се заеме с неговото неодобрение към участието на Каси в бягството. Фронси, ще каже тя, беше обучена от самата нея и заслужаваше най-великодушно отношение от негова страна.

Тя ще изрази своето мнение за жалките вещи на Каси, ще го уведоми, че Алида Манселор Хардинг Тримейн беше директно отговорна за това.

Маджи силно негодуваше за усамотяването на Касълмейн в провинцията в компанията само на една възрастна жена. Колкото до нетърпимата прищявка тя да не присъства...! Добре, тя не беше изминала целия изморителен път от Индия, която бе напуснала в кулминацията на дъждовния сезон, за да спести думите за истинското място на внучката на лейди Дебора във всяко аристократично събиране!

Маджи, с късо подстриганата си коса, се движеше по познатите коридори, докосвайки перилата, гледайки масите, столовете, картините, които толкова дълго време беше помнила.

Нямаше съмнение в едно нещо. Тя беше много необходима тук, но беше добре, че бе дошла сега, както и че беше останала далече, докато детето на Анна Лусия не навърши осемнадесет години.

Тя си каза, че знае кое е правилно и кое не и как трябва да бъдат подредени нещата. Зеленикавите очи отразяваха гордост от мисълта, колко много неща, за които никога не бе споменавала, знаеше и колко безстрашна се чувстваше сега, когато бе решила да оправи всичко.

Срещата беше изненадващо кратка.

Сър Уилбър поздрави Маджи вежливо, но някак си хладно. Въпреки че не разбираше и не одобряваше идеята ѝ за важността на нейната визита, той се покази приятен и снизходителен. Бе твърде възпитан, за да бъде груб.

Маджи го изненада с голямата промяна в нейното държание, откакто бе станала видна дама в далечна Индия. Тя го изненада, но не му се понрави.

— Касълмейн е моя внучка и моите отговорности към нея ще бъдат обсъждани само от мен и лейди Алида. Вие сте я видели от няколко часа, а ние живеем с нея от много години. Ще се занимаем с нейното лошо държание след въпросния бал. Ако не бяхте пристигнали вие, тя щеше да бъде затворена в къщата ми в Лондон. Но аз съм щастлив, че нещата се наредиха така, и ще ѝ позволя да ви покаже града, от който толкова дълго време сте отсъствали.

— Не бих очаквала повече, ако тя беше обвинена за кражба или палеж!

Той се втренчи в нея, изненадан от нейната дързост, след което направи лек жест на неодобрение, който тя предпочете да пренебрегне.

— Вашата внучка утре ще стане на осемнадесет години — продължи тя.

— Зная това. Трябваше да замина за провинцията, но лейди Тримейн даде указания за специална вечеря.

Маджи отново поклати глава, а очите ѝ искряха.

— Това бе едно много дълго и изморително пътуване от Индия, за да седнем да празнуваме само тримата рождения ден на единствената ви внучка от страна на Тримейн — каза най-после тя.

Монокълът падна и провисна на ревера на сър Уилбър, но той не го забеляза, тъй като бе учуден от предизвикателството в нейното изказване. Най-после той премести монокъла и успя да се усмихне с мъка.

— Да — каза той. — Вашето становище е ясно. Добре, аз няма да ви задържам повече.

Но тя не можеше да бъде отстранена така лесно.

— Надявах се, че вие ще пожелаете да разберете защо аз гледах на моето идване тук, по това време, като на мисия на моя живот.

Тонът ѝ като че ли го подканяше да ѝ зададе въпрос.

— Разбира се, разбира се — каза той двусмислено, вече съвсем нетърпелив. — Поетът казва: „Да докоснеш още веднъж бреговете на родна Англия.“ После, вие също сте любопитна да видите детето, което сте оставили толкова отдавна в Тринидат.

Усмивката ѝ беше смразяваща, а погледът — твърд.

— Сър Уилбър, тъй като вие не желаете да проявите интерес и да разговаряте с мен по въпроса за раждането на Каси, мястото, правата и привилегиите ѝ сега, аз се отказвам да говоря, като възнамерявам да разкажа това, което знам, в най-благоприятен за мен момент и в най-неудобен за вас.

Безмълвен, той я наблюдаваше да се отдалечава царствено, след като беше произнесла това последно поразително по своята безочливост и нахалство изречение.

Изпълнен с възмущение и досада той позвъни за портвайн и си помисли, че може би лейди Алида беше права за момичето. Каси трябва да бъде изпратена в Индия с тази мъчна и властна жена, която не беше оправдала неговото доверие, когато той повери собствената си дъщеря в нейните ръце.

ГЛАВА XVII

Със същото чувство за дълг, което той така често проповядваше в своите речи от амвона, преподобният мистър Дънстрийт се изправи пред лейди Брекенридж с надежда и решителност в сърцето си.

Диамантите на лейди Миньон блестяха на ушите ѝ и на почти всички нейни пръсти, но в очите ѝ отсъстваше обикновеният, отговарящ на блясъка на скъпоценностите ѝ, пламък, когато тя поздрави Саймън и му предложи чай.

Тя слушаше, без да прекъсва, докато той описваше сватбата на Фронси. Очите ѝ се присвиха, когато той разказа за посещението на сър Уилбър в къщата на мисията.

— Не ми е приятно, че ви безпокоя, лейди Брекенридж, но аз неохотно направих заключение, че нашата скъпа мис Томас се нуждае от повече помощ, от тази, която нейната предана леля или аз сме в състояние да ѝ дадем. Страхувам се, че вие сте единствената влиятелна приятелка на Каси. Момичето страшно много се нуждае от един такъв човек. Фронси ми беше писала, че лейди Тримейн я обиждаше и се кълняла, че няма да я приеме да живее с тях нито в провинцията, нито в града, а говорела сериозно да я изпрати с някой кораб обратно в Тринидат, за да бъде там гувернантка на децата на някакъв британски служител.

От тази забележка лейди Миньон изглежда дойде на себе си. Саймън видя как се изправиха раменете ѝ, начервените бузи се опънаха и той се окуражи, гледайки вирнатата глава на нейно благородие.

— Мога да ви уверя, че аз съм нейна предана приятелка — Лейди Миньон като че ли доби сила. — Няма значение какво ще ми струва, аз няма да стоя със скръстени ръце, докато семейство Тримейн я гони от дома ѝ.

Саймън се почувства уверен. Той не бе подготвен да ѝ разкаже всичко.

— Трябва да ви уведомя, лейди Брекенридж, че неприятностите на бедното момиче с дядо ѝ и неговата жена са най-малката част от проблема ѝ в момента. Според мисис Фипс тя е безнадеждно влюбена.

Той направи изявлението с едно изражение, сякаш съобщаваше за откриването на непознат досега континент.

Лейди Брекенридж отговори с гръмогласен смях, на какъвто само тя беше способна. Той се втрени в нея смаян, а тя, виждайки смущението му, продължи да се смее по-леко.

— И аз трябва да ви уведомя, мистър Дънстрийт, че съм била наясно, от момента, когато за пръв път ги видях заедно, че Касълмейн беше влюбена. Може даже да съм го знаела, преди тя да го е знаела. Но любовта никога не е безнадеждна.

— Виждам... — каза Саймън, напълно смутен. — Тогава вие знаете за виконт Кингсли Латам. Фронсина казва, че е сигурно, че сър Уилбър ще обяви годеща на неговата повереница — мис Хардинг, с Латам на предстоящите празници в Касълрок.

Желаейки да бъде точен и изчерпателен, добрият мъж изложи пред нея всичко, което беше научил наскоро от Фронсина Фипс. Когато лейди Миньон кимна глава с разбиране, той описа „указа“, забраняващ на Каси да присъства на бала и лошото предчувствие на Фронси, че лейди Алида замисля ангажирането на Латам за нейната дъщеря, докато Каси чезне по него в Лондон.

— В провинцията се говори, че само пристигането на някаква стара и не дотам добре приета от някои прислужничка на майка ѝ от Индия ги е възпряло да не вземат кораба за Тринидат. Бедната Фронсина е извън себе си от безпокойство и безпомощност. Фипс е прибавил бележка към нейното писмо, в която ме умолява да направя нещо, за да успокоя страховете на съпругата му.

Лейди Миньон цъкна с език, стана и започна да се разхожда напред-назад пред прозорците, които гледаха към огромния парк на лорд Брекенридж.

— Мис Томас е прекрасно, честно момиче — каза искрено той, — но нейният житейски опит не е много голям. — Една срамежлива усмивка озари лицето му. — Едно време мислеше, че може би е влюбена в мен...

— Ц...ц! — лейди Миньон впи поглед в него, гледайки го отвисоко само с една любезна усмивка на лицето. — Не се съмнявам,

че тя изпитва най-голямо уважение към вас, но бъдете уверен, че Латам е този, когото тя обича истински.

— Да се надяваме, че той е достоен — каза Саймън сериозно и не изглеждаше ни най-малко обиден от нейното „ц...ц“.

— О, няма за какво да се опасяваме — каза нежно лейди Миньон. — Той струва повече от дузината празноглавци, които се трупат около Онора!

— Никога не съм разбирал какво е породило това чувство на неприязън към Касълмейн от страна на лейди Алида и дъщеря ѝ? — прехапа устни Саймън, недоволен от собствената си критична бележка.

— Те са толкова ревниви, дребнави и стиснати, колкото е кучето с единствения си кокал — каза лейди Брекенридж, като се засмя отново. — Даже един мъж в расо трябва да види това. Не прави чест на сър Уилбър, че разрешава и понася всичко това. Но все пак, от всички тях, той се държи най-добре към нея.

— О, ваше благородие, не мога да се съглася с вас. Аз дочух само част от думите, които ѝ каза, когато пристигна, но те бяха изключително сурови и я нараниха, предизвиквайки я да отговори по-скоро пламенно, отколкото благоразумно.

Лейди Миньон кимна с глава и повдигна веждите си, като че ли той беше направил лошо изказване.

Саймън търсеше думи, които да подействуват по-успокоително.

— Естествено е за Фронси, отделена от Каси за пръв път, да позволи страховете ѝ да я заблудят. Ако виконтът е такъв, какъвто вие казвате, че е, то не може да има основание за страх, че той ще измами нейните надежди, като се сгоди за мис Хардинг.

— Скъпи мой, мистър Дънстрийт! — избухна лейди Миньон и едно огорчено изражение се изписа на лицето ѝ. — Чудя се на вашите проповеди! Как можете да се справяте в един свят, толкова различен от това, което той би трябвало да бъде? Аз съм съвсем права за Латам! Той е един стабилен джентълмен от добро семейство, който изглежда не знае или не се интересува от своята красота, но вие не трябва да подценявате хитрината на мис Онора, а още повече тази на нейната решителна майка.

Саймън въздъхна:

— И така, вие мислите, че опасенията на Фронсина са основателни?

— Мисля, че не би ми харесало да стоя заключена далече в Лондон с една възрастна леля и една стара прислужница, а мъжът, когото обичам, да отваря своя замък за едно хубаво, младо създание, което възнамерява да се омъжи за него.

— Това е причината, поради която съм тук — каза Саймън. — Знам, че веднъж отворихте вратата на къщата си за нея. Не можете ли да я отвлечете тайно от къщата на сър Уилбър сега, когато той е извън града, и да измислите да я заведете някъде в провинцията и...

— Ах, това е една мечта, която имам от много отдавна — каза нежно лейди Миньон. — При сегашното положение на нещата не мога да се надявам на това.

Тя наля още чай с едно сдържано, потиснато изражение, без самата тя да посегне към своята чаша.

След известно време нейният ясен, силен смях го изтръгна от неговата замисленост и го върна в действителността.

— Има известно предимство да бъдеш бурен между градинските цветя — каза тя. — Дворцовите дами като лейди Алида Тримейн ми се присмиват, но аз не обръщам внимание на това. Ако всички те искат да носят синия цвят на яйцата на червеношийка, а аз предпочитам „царско“ пурпурния цвят, какво лошо има в това?

— Лейди Миньон — каза решително Саймън — вдовиците и сираците на моряците биха ви облекли в хермелин, ако вие пожелаете.

Тя махна с ръка на неговия искрен комплимент, без да му обърне внимание, и се изправи.

— Преподобни Дънстрийт — каза тя властно. — Понякога изненадата е най-добрата отбрана. Аз имам план. Ще ми помогнете ли?

Саймън преглътна:

— Да — каза твърдо той.

— Би било лошо за сър Хорейс, а също и за Латам, ако отида в адмиралтейството. Но аз трябва да видя Латам веднага.

— Да му занеса ли бележка?

— Не. Доведете го тук. Повикайте го от адмиралтейството под някакъв претекст, който не е в разрез с вашата съвест, и го доведете пред вратата ми с наета карета. След това ни оставете.

— Разбира се, лейди Миньон.

Саймън стана, благодари за гостоприемството, до известна степен учуден, но готов да изпълни това, което тя му нареди. За момент той се поколеба:

— Лейди Миньон, не съм сигурен, че виконт Латам е съвсем наясно с това, което става в сърцето на Касълмейн. Не бих се решил да му разкрия това — нали разбирате?

Все пак, мислеше боязливо той, Фронсина Фипс може да е и прекалено разтревожена, а доколкото познаваше лейди Брекенридж, знаеше, че тя е неизлечимо романтична, внезапно нещата спряха да му изглеждат такива, каквито той си мислеше, че са, когато дойде в замъка на лейди Брекенридж.

Той съжаляваше, че беше споменал за проблемите на Латам. Беше дошъл да убеди лейди Миньон да спаси момичето от къщата на дядо му, да ѝ даде сигурност и разбиране, а може би да я облече в нещо, което ще бъде приемливо за бала в провинцията. Вместо това, пламенната и властна жена имаше намерение да си позволи някои рисковани начинания, които той не се съмняваше, можеха да бъдат опасни.

Лейди Миньон изглежда прочете неговите мисли:

— Направете каквото ви казвам — каза любезно тя — и всичко ще бъде наред.

В сградата на адмиралтейството, Саймън беше склонен да се съмнява в нейното оптимистично предвиждане. Латам, погълнат от някакви сметки, заедно с още двама чиновници, протестира, че той не може да зарече работата и да хукне за неща, отнасящи се до флотския базар, състоял се толкова отдавна.

Преподобният мистър Дънстрийт не прие някой друг мъж да отиде вместо него, което ядоса Кингсли.

— Хоукинз е най-добрият мъж от моите подчинени. Вземете него. Той ще ви е от полза за всичко, което искате да правите, а мен ме оставете да се занимавам с моята работа. Трябва да замина за провинцията тази седмица, а тук има работа за мене чак до полунощ. Самият адмирал щеше да избере Хоукинз да отиде с вас.

— Мисля, че не и в този случай — каза му Саймън. — Става дума за мис Касълмейн Томас.

Лейди Брекенридж прочете едва забележимото нетърпение на красивото му лице, веднага щом той я поздрави. Взимайки и двете му ръце в своите, тя го гледа много сериозно известно време. Ненадейно той видя в нея това, което беше пленило и очаровало сериозния Брекенридж.

Под младежките украшения и измамната декорация на грима, той откри нещо истинско и даже великолепно. Той го почувства в стискането на нейните меки, отрупани с бижута ръце. Ширитът на нейната шия и на китките ѝ, блестящите ѝ скъпоценни камъни и съкрушителната ѝ перука не го отблъскваха. Латам видя едно силно човешко същество, притежаващо огромна добронамереност, което беше запазило душата си едновременно невинна като на дете и мъдра като на древен мъдрец, живеейки всеки ден искрено и с добрина.

— Преподобният мистър Дънстрийт бе достатъчно добър да ви доведе тук, така че никой не ще заподозре конспирация между двама, които напоследък страдаха от кралското недоволство.

Без да спомене нещо за своето собствено положение, Кингсли изрази загриженост към нея и застана сковано в очакване.

Лейди Брекенридж му даде знак да седне на стола и го погледна пронизателно. Неговият поглед в замяна беше толкова силен, че тя не бе способна да откъсне очите си от него.

— Казаха ми, че нещо във връзка с базара... — каза той вежливо, проявяващ отново нетърпение и желание да се върне към работата си.

— Истина ли е — попита тя, като че ли не го чу, — че вашата майка трябва да предяви претенции към Бийчскейп или той ще бъде конфискуван, защото вие поддържате моето виждане, че колонистите имат по-големи заслуги към Англия?

Проклинащ в душата си дворцовите клюки, които се коментираха и в парламента, Кингсли отговори спокойно:

— За майка ми се грижат две предани мои лели във Франция. Тя не е приела благосклонната покана на Негово Величество.

— Къде оставате вие?

Той се усмихна печално и една сянка на отчаяние премина през лицето му.

— Отивам в Бийчскейп за бала през следващите дни във връзка с честването на рождения ден на дъщерята на лейди Тримейн. Това ще бъде, предполагам, последното ми пребиваване там като негов господар. Но тъй като адмирал Белвайдър се нуждае от мене тук, в Лондон, няма да се чувствам зле... освен... — гласът му изчезна за миг. — Хранех големи надежди за Бийчскейп и за времето, което предстои, когато кралският флот няма повече да ме управлява. Признавам, че ми е тежко да се откажа от стария замък и земята, заради това, че съм предизвикал кралския гняв.

Кимайки с глава, тя попита:

— Какви са затрудненията на Бийчскейп?

Той въздъхна.

— По силата на документ, даден на последния Джералд Колеман от крал Хенри VII за неговите заслуги при Бозуърт Фийлд, ние сме владетели на замъка повече от двеста години. Замъкът Бийчскейп има една част, която е почти толкова стара, и две крила, строени, когато чичото на майка ми е бил още жив. Това е било преди раждането на моята майка, на нейния баща и на моята баба Клариса.

Лейди Миньон се намръщи.

— Кралят не може законно да възвърне баронското владение към короната само за това, че неговият собственик не живее в момента там, още повече, че последният не живее там само защото служи във флота на същия този крал. Всяко стръкче трева е собственост на Колеман и на неговите наследници по силата на свещената дума на монарха. Позорно е да пренебрегнеш законен, неотменян от векове указ.

Сянка на усмивка се появи на лицето му.

— Много мило от ваша страна, че споделяте моите собствени виждания по въпроса и моите чувства. Да постъпиш нетактично с монарха не е маловажно, когато си дал клетва да му служиш като флотски офицер. Вижте, той в действителност не взима Бийчскейп. Той просто настоява моята немощна майка да ме замести, като собственик на замъка. Мисля, че неговият план е много хитро скроен. Той не само ме наказва, но откъсва майка ми от „вредното“ влияние на Франция. Но тя няма да се върне.

— Това е чудовищно!

Той я погледна равнодушно.

— Какво мисли лорд адмиралът за това?

— Милорд адмиралът е неумолимо изпълнителен и е личен приятел на семейството ми. Той е говорил за мен с краля, но успехът е по-малък, отколкото му се иска аз да разбера — Кингсли направи гримаса. — Желаех много силно да бъда избран за адютант на адмирала и не съжалявам даже за Бийчскейп, но съжалявам, че причиних вреди в трудната работа на Белвайдър.

— Отношението ви заслужава уважение! Но не мислите ли, че е възможно по онова време кралят да е имал една от тези кризи, от които страда от време на време? Когато вие сте подкрепили заселниците в Америка пред него, той просто не е бил на себе си. Вероятно е да отмени наказанието, когато възстанови доброто си здраве след време.

— Чувал съм и други да изразяват такива надежди — каза сухо Латам.

— Сър Хорейс го е виждал да изпада в това състояние на истерия по различни поводи. Съвсем наскоро, моят беден съпруг бе жестоко укорен заради моето искрено уважение към колониите. Вярвам, че той страда от това, което наричат захарна болест и тя е причината за неговите пристъпи на умопомрачение, дължащи се на нарушения баланс на течностите в тялото — въздъхна тя.

Латам, чувствайки, че времето го притиска, наруши създалото се мълчание.

— Беше много мило от ваша страна, лейди Брекенридж, да ме повикате, за да изразите вашето приятелство и интерес.

— Извиках ви поради една съвсем различна причина.

Той отново беше поразен от блестящия птичи поглед, с който тя го погледна. Петната от руж на бузите и украшенията не можеха да намалят свежестта и приветливостта на нейното изражение.

— И каква е причината?

— Искам да знам вашите чувства към Касълмейн?

Той отговори веднага, а на лицето му се появи едно уязвено изражение, което тя забеляза.

— Моите чувства са най-горещите и най-искрените, които могат да бъдат на света.

— Тя е прекрасно създание, поставено в тежко положение, така че аз трябва да имам смелостта да действам в неин интерес. Обичате ли мис Томас?

— Обичам Каси — каза той с нисък глас и погледна отново надолу, скривайки лицето си от нейния изпитателен поглед.

— Сигурен сте в това и не се шегувате?

— Сигурен съм — каза той с твърд глас, като срещна погледа ѝ. — Тъй като вече знаете това и я обичате, както тя обича вас, мога да ви кажа, че всяко споменаване на името ѝ ме кара да се чувствам последователно силен и слаб. Тя притежава ярко излъчване, подобно на светъл пламък... — замлъкна той и отиде до прозореца, заставайки с гръб към нея.

Лейди Миньон заговори, но думите не бяха предназначени за него.

— Не съществува нищо по-удивително и странно от това, да видиш подходящата жена да завладява душата и ума на подходящия млад мъж.

Тя се оживи отново.

— Защо — отривисто запита тя — навсякъде ви виждам с Онора Хардинг? Как може да отваряте замъка в нейна чест? — гласът ѝ трепереше от чувствата ѝ.

Кингсли тръгна към креслото, като удряше яростно с юмруци кадифените тапицирани облегалки и хапеше устните си.

— Аз... — поклати златистата си глава той, гледайки в далечината. — Да — каза той рязко.

— Хайде сега. Вие споделихте с мен едно много лично нещо. Знаем, че не сте от наконтената сбирщина, която преследва благородници и охотно желае да навестява изтънчените гости, само за да получи някоя глупава целувка и да се хвали след това.

Той не отговори.

— Защо, след като я обичате, сте били така безсърдечен към Касълмейн?

— Лейди Брекенридж! — протестира той като човек, изпитващ болка. — Не съм съблазнител на девойки — най-малко на Каси. Аз съм адютант на лорд адмирала на кралския флот и трябва да се върна към моята работа за него!

Очите и устата ѝ бяха широко отворени и тя издаде едно раздражително възклицание.

— О! — тя повтори възклицанието и после каза — Мой бедни млади приятелю! Докато репутацията на Тримейн расте, тази на флота

пада. Сър Хорейс ми разказва тези неща всяка вечер. Аз съм длъжна да разбера всичко.

Латам отиде отново към прозореца, като че ли не желаше да я слуша и искаше да се предпази от погледа ѝ.

Лейди Миньон взе чашата си с чай и продължи мисълта си:

— Женитбата с Касълмейн — говореше бавно тя, като че ли систематизираше мислите си — изглежда невъзможна за един мъж, изпаднал в немилост пред краля, на път да изгуби имението си и обект на благосклонност от страна на Тримейн, който всеки ден посещава краля. По-лошо, отколкото може да бъде, като имаме предвид, че лейди Алида, дъщеря ѝ и половин Лондон при това вярват, че вие сте пред прага на годеж с Онора.

С опънати устни Латам каза напрегнато:

— Вие докосвате само част от неприятностите. Ужасното положение на Каси в тази къща е вече решено. Бягството на прислужницата ѝ я постави в неблагоприятно положение. Тя ще бъде изпратена някъде след по-малко от седмица, след fete в провинцията.

— Не се измъчвайте.

Но самата лейди се терзаше, въпреки че го успокояваше.

Тя докосна изящните предмети, които стояха на полицата над камината, прекара ръка по натопените в ниската ваза цветя.

— Ако не бях защитавала колонистите, не бях хвалила Чатъм и дърдорилата за вирджиния — каза тя замислено — можех да ви бъда от полза. Но аз причиних неприятности на моя съпруг, трябваше да се отвърна от Каси, когато тя се нуждаеше от дом тук, в Лондон, и съм абсолютно безполезна...

— Съвсем не, лейди Брекенридж!

— Какво е накарало такъв изискан, добър мъж като Рейнолд Белвайдър да ви тласне с тази отвратителна мрежа на лейди Тримейн и Онора?

— Не го обвинявайте. Това беше най-естественото нещо на света, след завръщането ми от Франция. Моето семейство има една стара сантиментална връзка с лейди Тримейн, посредством вуйчо ми Адриан, който някога е бил сгоден за нея. Адмиралът, разбрал за връзката, ме насърчи. Освен първоначалното ми чувство, имах малко време да разбера напълно, какво чувства сърцето ми към Каси.

Междувременно, тя замина в Касълрок, а Тримейн, съпругата му и Онора бяха тук. Срещях се често с тях.

— И поради тази причина Рейнолд Белвайдър предположи, че вие сте избрали компанията на Онора пред толкова много други. — Лейди Миньон поклати червените си къдрици.

— За нещастие! — каза мрачно той.

— Съществува само една възможност за вас и Касълмейн.

— За бога, кажете ми я!

— Направете като мъдрия Фипс и неговата възлюбена. Избягайте!

Той започна да говори, но гласът му се прекъсна и лицето му се промени от чувство.

— Мислите, че не съм мечтал да замина за Франция с нея? Че не съм се събуждал стотици пъти след вечерите, прекарани в компанията на Онора, и не съм се заричал, че ще я отвлека тайно, за да се оженим? — Той поклати главата си, а загорялото му лице се изкриви в гримаса.

— Скъпи мой Кингсли, избягайте в Америка — тя направи заповеднически жест с ръка. — Не казвайте нищо, докато не съм свършила.

Тя описа полята, за които често получаваше известия, собственост на Брекенридж в колонията вирджиния.

Нейното изражение доби детинска топлота и откровение, което беше трогателно, докато тя разказваше за мекия климат, богатата почва, изобилната реколта и високите планини.

Тя му каза, че къщата в имението ще бъде готова следващата пролет, така че Каси и той ще могат да обзаведат стаите и да живеят там, докато той служи като представител на сър Хорейс.

Като имаше предвид, че той ще иска своя собствена земя, тя го увери, че вирджиния и Мериленд предлагат възможности за великолепни къщи, богати реколти, лов и риболов. Увери го, че тя и съпругът ѝ само ще благославят него и Каси, ако той избере по-късна дата за напускане на плантацията им, поради факта, че си е намерил своя собствена.

— Уредете въпроса за брака със Саймън Дънстрийт и не губете време. Вие трябва да бъдете на борда на кораба, преди балната зала в Бийчскейп да се напълни с гости този уикенд.

Той слушаше и я гледаше, чувствайки сърцето му да се стяга в отклик на всичко, което тя каза, но не можеше да издаде нито звук, за да изрази изненадата, която предизвикаха словата ѝ. Испитващ страхопочитание към нея и огорчение, лицето му помръкна. Той се отпусна тежко под напора на чувствата си и от отчаянието на отказа си.

— Моя скъпа приятелко, вие мислите само за Каси и за мен. Помислете и за последиците, които ще има това за вас и сър Хорейс. Ако вие вече страдате от вашето изказване за Америка, как ще се чувства вашият съпруг, ако един флотски дезертър, поощряван от вас, тръгне за имението на Брекенридж с вашето съгласие и съучастие.

— Сър Хорейс ще го посрещне, както вие посрещнахте загубата на Бийчскейп — каза решително тя.

— Не мога да приема. Каси ще се съгласи с мене. Ще се съгласите също, че вие сте най-добрата, най-състрадателната душа в...

— Празни приказки! Америка е млада страна за млади хора. Моят съпруг и аз ще се радваме да заплатим, с каквито и да е наказания, така че вие и Каси да заминете там и да живеете, както заслужавате, далече от интригите и клеветите на двора и семейство Тримейн.

— Аз съм се заклел на краля. Дал съм дума да служа на лорд адмирала и се считам за толкова добър и верен англичанин, колкото и те. Да последвам своите хвалби за колонистите и да замина за Америка, като изоставя всичко тук, е срамно. Да изоставя короната и флота заради Бийчскейп и страха от съпругата на сър Уилбър и от неговата довереница би било немислимо.

— Виждам — каза лейди Миньон много нежно — защо тя ви обожава.

В един миг бе готова да заплаче. След това се върна към аргументите си, опитвайки се да го придума, но той не можеше да бъде разчувстван.

— Моя скъпа, добра лейди — каза накрая той. — Каси и аз цял живот ще помним всичко, което вие сте направили и всичко, което вие щяхте да направите така щедро за нас.

— Щях да идвам често да ви виждам във вирджиния — каза замислено тя.

— Където и да сме, вие ще бъдете нашият пръв гост — каза той и се зачуди, че може да говори така уверено, когато нищо не се бе променило, че тази изключително доброжелателна жена му бе дала най-вече надежда. Освен всичко друго, което му беше предложила.

— Още едно нещо, преди да тръгнете към отвратителните преструвки на момичето и преди кралицата...

Той се усмихна натъжено, не изпитвайки необходимост да оспори нейните невъздържани думи.

— Да?

— Защо вашият адмирал проявява такъв голям интерес към Касълмейн, че чак разпитва сър Хорейс за нея?

Кингсли отстъпи назад озадачен.

— Наскоро бях откровен с него, относно моите чувства, но не мога да повярвам...

— Това беше преди седмици. Сър Хорейс прие на гости генерал Гленд, лорд Галбот и Белвайдър.

— Той е питал за Каси?

— Не толкова за нея, колкото за баща ѝ. Искал да получи сведения за починалия доктор, който разби сърцето на Тримейн, като се ожени за Анна Лусия.

— Не мога да си представя — каза Кингсли.

— Искал да знае, дали някой в Лондон е виждал доктор Томас, дали той е бил красив, бил ли е много предан и как така се е оженил за майката на Каси.

Кингсли направи опит да подреди мислите си. Това бяха най-невероятните изречения, които можеха да излязат от устата на лорд адмирала и той се чудеше дали сър Хорейс се е забавлявал с това откритие.

— Може би... — каза бавно той — това е било, защото моят адмирал никога не е скривал факта, че е намирал майката на Каси изключително привлекателна. Може би е страдал от ревност и любопитство, че са го победили.

— Сър Хорейс знае за признанието за красотата на мисис Томас от страна на Белвайдър. Това, имал усещане той, било различно. Нещо от рода на разпит, както моят съпруг го квалифицира.

— Аз съм бил подлаган на разпит от него — каза Латам с усмивка.

— Около половин час той се занимавал с неща, засягащи бащата на Каси. Сър Уилбър му разказал, каквото знаел. Той е приятел на Тримейн от младежките им години и неговата съпруга Алисия беше близка с лейди Дебора.

— Какво ли е знаел, за да разкаже на адмирала?

— Това, че доктор Томас се е възползвал от една красавица, отишла при него за лечение, а той я убедил да се оженят. След това, пристъпил към харчене на парите ѝ за болнични легла, аптеки и строителство в Тринидат.

— Каси каза, че това е изопачаване на истината, което доставяло удоволствие на дядо ѝ да го вярва. Майка ѝ доброволно ги е дала. Каси го обича много, а леля ѝ въобще не е критична към това, което той е направил.

Като вдигна шапката си, пригответяйки се да си тръгне, Кингсли изведнъж се сети за думите на адмирала, които беше казал по време на разговора им на зазоряване. Беше станало дума, спомни си той, за неговия вуйчо и лейди Алида, когато очите на Белвайдър издадоха неговата осведоменост за нещо, което той се въздържа да каже. Той имаше възможност да забележи по време на тази скръбна среща, че в погледа му имаше белег за някаква тайна информация, която той нарочно прикри.

Той видя отново изражението на адмирала, напълно извън контекста на думите на лейди Брекенридж за въпросите, които той бе задал на съпруга ѝ.

Той можеше да се закълне, че имаше някаква връзка между въпросите, засягащи бащата на Каси и този израз, който той бе видял на лицето на Белвайдър. Чувстваше се смутен от собствената си сигурност.

Лейди Брекенридж, с влага в очите, заговори отново за Америка, издуха носа си и каза, че се гордее с него и същевременно му се сърди.

— Ваше благородие — отговори той, покланяйки се ниско — ме прави само горд.

Той се качи в чакащата го карета, благославяйки я, но продължаваше да се чуди на странния разказ за любопитството на адмирала.

Нито една причина не можеше да назове той за помръкването на радостта му от голямата загриженост на нейно благородие. Сега той

съзнаваше само ужасното предчувствие за Каси, от което не можеше да се освободи.

ГЛАВА XVIII

Дядото на Каси я учуди, като преди заминаването си в провинцията ѝ даде пет лири по случай нейния рожден ден и да помогне за забавлението на Маджи, Летития ѝ подари изящно ветрило от слонова кост, което тя не бе използвала никога. То лежеше в оригиналната си обвивка. Каси го повдигна, чувствайки, че то подхожда точно на нейните осемнадесет години, прага на пълнолетието ѝ.

— То ще ти отива много добре на бала — кимна одобрително с глава Маджи. — Сега трябва да излезем веднага и да потърсим рокля.

Въпреки лошото си предчувствие, Летития реши да не казва нищо, което можеше да развали деня на нейната племенница, но тя бе отчаяна от всички поразии, които Маджи бе направила.

От момента, когато нейният крак стъпи на английска земя, тя имаше вбесяващо поведение, мислеше Летития, а беше увлякла и Каси със себе си.

По-възрастната жена разбираше, че всичко това бе част от целта на Маджи да пази интересите на детето на нейната скъпа Анна Лусия. Тя желаше Маджи да си спомни, че не се намира в Индия, където очевидно командваше всички, а бе само гостенка в една скръбна къща, чийто господар още мислеше за нея като за бивша прислужница.

Напразно Летития се опита да внуши на гостенката начина, по който стояха нещата. Тя направи остри намеци за специалните разпореждания на лейди Алида.

Маджи само вирна главата си нетърпеливо.

— Уф, Летития! Вземете си шапката. Трябва да отидем и намерим бална рокля.

Летития стисна здраво устните си, за да не изрече всичко, което силно желаше да каже. Маджи трябва да разбере, че въвлича Касълмейн в неприятности. Всеки можеше да види, че момичето е пламнало и е почти омагьосано от абсурдните идеи, които Маджи му втълпяваше.

Тяхната гостенка проявяваше голямо късогледство. Без съмнение, момичето се нуждаеше от здрава, всекидневна рокля, а не от бална, която никога нямаше да използва. И още, Летития можеше да се закълне, че детето прекарва цялата нощ в мечти за бална рокля и си представяше, че е в Бийчскейп, заобиколено от обожатели, както става в книгите.

Тя беше наблюдавала често с неодобрение как нейната зълва задоволява, милва и разглезва дъщеря си, но нищо, мислеше Летития, не можеше да се сравни с абсурдните постъпки на Маджи към Касълмейн.

Маджи разресваше косите ѝ и насърчаваше нейната представа за голямата важност, която има като една Тримейн. Убеждаваше я да свири на клавиборд, отнасяше се критично към нейния френски и действително я завърташе в кръг из стаята, за да се увери, че знае стъпките на кадрила.

Всичко това беше продиктувано от добри намерения, но бе така катастрофално за едно момиче с обикновени, благоразумни наклонности, привикнало да живее в провинцията.

Бедата бе, че момичето забрави и себе си и мястото си. Под майчината нежност на Маджи лелята можеше да види едно опияняващо, донякъде обезпокояващо лекомислие, да завладява нейната обикновено уравновесена племенница.

— Ще отидем в един магазин, за който научих на борда на кораба. Казват, че бил съвсем като тези на континента. — Маджи направи претенциозен жест с ръка и оправи шапката си.

— Ще дадете много пари за нищо — предупреди Летития.

— Имам достатъчно златни монети за харчене — Маджи потупа чантата си — и кой ще каже, че осемнадесетият рожден ден на Каси е „нищо“!

— Това е един рожден ден, който аз винаги ще помня — Каси се завъртя буйно и по-въодушевно, отколкото Маджи можеше да предположи.

— Но, скъпа моя, ти не трябва да мечтаеш за бала — каза много нежно леля ѝ. — Човек е най-щастлив, ако живее в реалността.

Каси заговори умолително:

— О, само за този ден аз отказвам да го правя! Маджи е дошла тук, за да ме види, аз съм на осемнадесет години, вие ми подарявате

ветрило и аз нямам нищо общо с реалността — отметна назад главата си тя.

Това бе една мисъл, която Маджи намираше прекрасна, но която безпокоеше твърде много Летития. Любезно, но твърдо, тя каза:

— Но реалността е, че ние ще останем тук и няма да присъстваме на бала.

Маджи си позволи да издаде един звук, подобен на изсвирване и каза, че те наистина ще отидат на бала. Тя вече била уредила каретата, а и роклята ѝ била готова.

— Маджи, скъпа — гласът на Летития трепереше — вие не можете да ни закарате всички там, защото вие самата ни каните. Човек просто не може да постъпи така с лейди Тримейн.

— Правя го с най-голямо удоволствие — сви рамене Маджи.

Сега даже временната лудост на Каси се уталожил. С изплашен и изпълнен със съжаление глас тя се обърна към Маджи:

— Наистина, разберете, дядо не ни е поканил.

— Глупости. Откога дъщерята на Анна Лусиа се нуждае от покана в Касълрок?

— Но балът е в огромната бална зала на Бийчскейп — посочи Летития.

— Толкова по-добре. Каси има всички права да отиде там. Същото право имаме вие и аз, вследствие поканата на виконта.

— Вие го принудихте да направи това, Маджи — порица я Летития. — Това въобще не беше покана. Вярвам, че младият мъж е съвсем наред, но той прекалено много „хвърчеше“, когато беше с Касълмейн на пристанището. Трябва да се има предвид и неговото сериозно отношение към Онора Хардинг.

Маджи отмина това като маловажно и хвърли гневен поглед на старата си приятелка.

— Искате ли това момиче да мисли за себе си като за изхвърлено от обществото, нещо средно между момиче от прислугата и затворник, или искате дъщерята на Анна Лусиа...

— Искам на нейната дъщеря да бъде спестен срамът от явяването ѝ там, където тя не е нито желана, нито очаквана! Искам да я предпазя от мечти, които не могат да станат реални!

— Празни приказки! Елате. Каретата чака. Не бива да бъдете така съкрушена, Каси. Ние ще намерим бална рокля, обувки, ръкавици,

дамски ризи, фусты и всичко необходимо и вие ще отидете на бала!

— Мисля, че влияете лошо на Каси — каза Летития, но те не я слушаха.

— Трябва да имам нещо — очите на Каси грейнаха, обръщайки се към Маджи с поглед, пълен с мечти и спомени, — което да е точно в светлокафявата гама на тигровия крем.

— ... или, може би... — Маджи присви устни и затвори очи, мислейки за това — тъмно розово.

Летития се предаде и отиде с тях. След известно време откри, че изпитва доста голямо удоволствие. И едно сърце от камък би изпитало удоволствие, наблюдавайки как Маджи пръска златни монети за развлечението на Каси.

Едва след като Каси си легна късно тази вечер и балната рокля бе закачена отпред на гардероба, така че да бъде последното нещо, което може да види, преди да са изгаснали лампите, а на сутринта да е първото, Летития Пикеринг разказа за своите решения на мисис Дънлоп.

— Маджи, вашето посещение ни радва извънредно много, но вие размътихте мозъка на Касълмейн до една почти опасна степен. От дните, когато пристигна за пръв път в Англия, не съм я виждала никога в такова състояние. Тя е егоцентрична, непокорна и много упорита. Това са чертите в характера ѝ, които втвърдиха сърцето на моята зълва към мен и затвориха душата на дядо ѝ, когато беше доведена от Тринидат.

Маджи, наклонила главата си на една страна, гледаше далече отвъд стаята, в която стояха.

— Това е най-естественото нещо в света за нея. Вие просто не познавате темперамента на баща ѝ. Тя е точно като него. Красив, решителен, жизнерадостен, истински аристократ, както сър Уилбър и лейди Алида ще трябва да признаят.

Изморена, Летития легна в леглото си, мислейки за Хенри Дънлоп с голяма симпатия. Маджи имаше свой начин да обясни всичко, включително и глупостта на отиването им в Касълрок. Сега Летития бе обзета от силно желание, да избяга от всичко това! Макар че изпитваше дълбока неприязън към характера на лейди Тримейн, тя чувстваше съжаление към нея, знаейки за решението на Маджи да ги

заведе при лейди Алида, която и без това беше обхваната от възбуда за претенциозното празненство.

Само любовта ѝ към момичето, виждайки глупавите му мечти за балната рокля, накараха Летития да последва безумната постъпка на Маджи и да направи, каквото може за възстановяване на мира.

Когато смениха конете в „Петте дъба“, триото видя бъркотия, каквато никога преди това не бе имало в скромния хан. Екипажът на кралицата с четири придружаващи карети, беше минал оттук само преди един ден. На Каси и Летития бе разказано поне шест пъти как сър Уилбър седял точно до Нейно Величество и какво Нейно Величество бе казала за черквата.

— Тя каза, госпожо, гледайки точно в мен, когато аз подавах пакет за имението на сър Уилбър, „Не е красива, но без съмнение е нормандска“. Ето какво каза тя.

Съдържателят на хана, Смолет, поклати глава, учуден от всичко това, а дамите бяха също толкова впечатлени.

— Вие сте много зает с всичко това, което става в Касълрок, мистър Смолет — каза Каси.

— О, наистина е така. Ако вашият дядо не беше изпратил Били Хънт да ми помага, аз щях трудно да се справя с оседлаването на всички коне, които минават оттук на път за празника на нейно благородие.

Той разправи за проблемите, на новите коне, конюшните и поправките на каретите на гостите, които бяха пристигнали по-рано в Касълрок.

— Откакто кралицата мина оттук, прекалено много карети пътуват за Бийчскейп, където тази вечер ще има танци. Поради липса на място за екипажите в имението и в замъка — Били, Пръбъл, моето момче и аз докарахме една част от тях тук, за да се грижим по-добре.

— Изглежда ще има голяма нужда от печено говеждо и много халби бира — каза Маджи със задоволство.

— Всичко това ще бъде направено в „Петте дъба“ или това ще ми бъде краят — каза Смолет и се впусна да разказва на новопристигналите какво беше казала кралицата за старата черква.

Току-що се бяха разположили в един тих ъгъл в предната стая на „Петте дъба“, когато Рембо ги поздрави.

След като се запозна с Маджи, той попита дали може да пътува с тяхната карета.

— Един от моите коне си загуби подковата. Близнаците Талбот ме изоставиха в моето нещастие и продължиха с каретата на лорд Пойтън.

Грегъри направи последните часове от пътуването приятни за всички тях.

След като атакува Маджи с едно емоционално посрещане, Фронсина притисна Каси в прегръдката си и ѝ каза, че ще си навлече неприятности заради Рембо.

— Как сте могли? Да пътувате в една карета с него, като знаете как ще се разтревожи виконтът!

Каси протестира, изтъквайки, че това е едно спасително дело, след това погледна първо Фронси, после младоженеца и разбра, че с тях нещата бяха наред. Каквото и да чувстваше към тях, лейди Алида не беше разрушила голямата хармония, която съществуваше между двамата млади.

— Виконтът спря тук на път за Бийчскейп и ни подари една златна корона като сватбен подарък — каза гордо Фронси. — Той ще изтълкува погрешно пътуването ви с Рембо, като научи за това.

— Не виждам нищо лошо в това, че джентълменът е пътувал с нас — каза твърдо Летития. — Ако виконтът на мис Онора научи за това, не разбирам какви възражения би могъл да има.

— Не позволявай това да те тревожи, Фронси — каза Каси, на свой ред разтревожена от израза, който употреби леля ѝ за Кингсли, като „виконтът на мис Онора“, но тя беше прекалено възбудена, за да мисли за това.

— Гостите на горния етаж ли са? — попита Маджи, оглеждайки познатите жилища за прислугата в Касълрок, благодарна, че стаите на семейство Фипс бяха предоставени на тяхно разположение.

— Те пиха чай в пет часа и отидоха да се преобличат. Кралицата си почива и след по-малко от час всички ще бъдат на път за Бийчскейп. Лейди Алида вече замина там. Когато и другите заминат на бала, може да ви сервирам тук долу и ние ще прекараме много добре заедно.

— Донеси ни нещо за ядене сега, Фронси — нареди Маджи. — Трябва да се облечем за Бийчскейп.

Фронси се втренчи първо в Маджи, след това в Каси и накрая в Летития. Бе объркана и ужасена.

— Виждате ли! — Летития гледеше победоносно. — Фронси знае, че тази идея е абсурдна!

— Направи, както ти казах! — очите на Маджи искряха.

Тя започна да отваря сандъка с дрехите, които бяха донесли със себе си.

Фипс въртеше главата си насам-натам, но устните му като че ли се съпротивляваха на изкушението да изразят неговото задоволство. Той дръпна Фронси от стаята, за да донесе храна за обяда.

Когато се върнаха, след като бяха помогнали на гостите да заминат за Бийчскейп, трите дами вече се бяха облекли.

Фронси сподави един вик на възхищение, но не можа да сдържи радостния си смях. С учудване и удоволствие тя застана на колене пред Каси и взе края на балната ѝ рокля в ръката си, без да може напълно да повярва на това, което вижда и усеща.

Повдигайки края на роклята, тя разгледа обувките и после с уважение стана и докосна меките бронзови кичури в тъмната коса на Каси.

— Ян! — извика тя, забравяйки се напълно.

Той погледна към Каси, а очите му изразяваха почти болезнено удивление.

— Мис Каси, вие сте видение! — той хвана ръката на Фронси, докато говореше.

Даже Летития, за нейна изненада, чувстваше само гордост и ликуване, да се надига в сърцето ѝ, когато племенницата ѝ застана пред нея, толкова очарователна и прекрасна, че балната рокля, подарък от Маджи, като че ли имаше незначителен дял за този нов вид. Никога преди това Летития не беше забелязала аристократичната линия на тази брадичка, деликатно изваяните скули или гладката руменина на кожата.

С навлажнени очи и треперещ глас тя каза:

— Това е самата прелест!

Само Маджи Дънлоп, блестяща в матовосинята си рокля, която допълваше нейната посребрена коса, не губеше време във възхищение.

— Фипс, погрижи се каретата да ни чака пред вратата. Всички те ще се перчат там и ще бъдат готови за първия котилйон, преди да сме пристигнали — каза Маджи.

— Чакайте! Чакайте само една минута! — гласът на Фронси бе станал писклив. — Не правете нито крачка, докато не се върна!

Тя изтича бързо в другата стая. Връщайки се задъхана, държеше в ръката си нещо, което носеше за Каси.

— Вие бяхте на десет дни, когато една нощ дойде един човек и каза, че този пръстен е за вас, когато пораснете. Приемете го като подарък за рождения ви ден от отдавна отминали времена!

— Вземете го и да тръгваме! — каза нетърпеливо Летития, силно желаеща сега нейният брат и жена му да видят Каси в новата ѝ рокля.

Фронси, все още криейки това, което държеше в мургавата си ръка, описа случката, станала в отдавна изминалата нощ, докато Летития се ядосваше, а Каси и Маджи слушаха очаровани.

— Доктор Томас беше прекалено зает с грижи за вашата майка, за да посрещне посетителя. Аз бях горе на терасата, където можех да ви чуя, ако заплачете. Бях застанала точно над кабинета на баща ви. Този мъж носеше пелерина над униформата. Той не дойде повече да види доктора, след като беше изхвърлен от него, така че господарят можеше да се върне в стаята и да се грижи за съпругата си.

— И той донесе бебешки подарък за мене? — Каси беше озадачена.

— Не. Той каза вие да го получите, когато пораснете. Но вашият баща тръшна вратата пред него и аз чух непознатия да кълне и да хвърля нещо към вратата, след като баща ви я бе затворил.

— Фронси, не може ли всичко това да почака за друго време? — попита Летития и сложи ръкавиците си.

— Не! — властно каза Маджи. — Продължавай, Фронси, какво имаш да предадеш на Каси?

По-малко сигурна в себе си сега, Фронси Фипс отвори ръката си и показа един потъмнял пръстен.

— От твоя дървен шкаф?! — каза учудено Каси. — Тя го взе, познавайки го. — Играла съм с него десетки пъти.

Преди да успее да го сложи на пръста си, Маджи го грабна и го разгледа внимателно, след което ѝ го върна.

— Трябва да се лъсне — беше всичко, което Маджи каза, преди да се обърне към Фронси.

— И така, ти се промъкна надолу по стълбата, намери го и почака доктора, за да попиташ за него?

— Знаех, че той е ядосан, че мъжът го беше отклонил от мисис Томас, която се нуждаеше от него. Посетителят каза, когато дойде, че е тук от чувство за дълг и се е опитвал да достигне до Тринидат от много време.

— Наистина, Маджи... — простена отново Летития.

Каси сложи стария потъмнял пръстен на средния си пръст, но бе твърде увлечена от всичко, отнасящо се до нейните родители, за да мисли за пръстена. Тя слушаше Фронси, чудейки се на дълго пазената тайна.

— Какво още чу? — попита Маджи.

— Доктор Томас каза, че не е необходимо той да се безпокои за дълга си. Че той знае своите задължения към съпругата и детето си. Той не се ядосваше често, но непознатият мъж го направи луд. Те затвориха вратата и аз не можах да чуя нищо, докато тя не се отвори отново и бащата на Каси отказа да приеме пръстена. Когато мъжът каза, че детето ще го иска, когато порасне, доктор Томас тръшна вратата пред лицето му. Знаех, че докторът чу как пръстенът удари вратата, но той не я отвори. След като мина известно време, аз се промъкнах долу и го прибрах. Докторът никога не попита за него, така че аз го сложих при моите неща и чаках Каси да порасне, за да ѝ кажа.

— Ще ходим ли на бал? — проплака Летития. — Това е една доста интересна история, но пръстенът не е подходящ за женска ръка и не е достатъчно красив, за да се носи на бал.

— Сложете го! — заповяда Маджи и взе пелерината си.

— Но ако татко е отказал... — каза неохотно Каси.

— Това нямаше значение за него, дете. Вашата майка бе толкова слаба и болна, а вие бяхте само бебе. Той не е имал никакви сериозни възражения. Приемете това като един малък символ от вашето минало и го носете.

— Ще го нося заради Тринидат — каза замечтано Каси, — а имам и късчета от маргаритката от сватбения букет и изсъхналите жълти цветчета от сплетения пръстен, поставени в корсажа ми — тя прегърна Фронси, въпреки че старият тежък пръстен с черен камък

беше последното нещо от дреболиите на Фронси, което я впечатляваше, но тя си спомняше часовете на потиснатост, когато мънистата и дрънкулките някак си я успокояваха.

Фипс им помогна да се качат в каретата, докато Фронси оправяше внимателно роклята на Каси и поставяше всяка гънка на мястото ѝ.

— Бъдете сигурна... — новата мисис Фипс шепнеше нещо на Каси, но Маджи и Летития заглушиха думите с тяхното бърборене.

— Благодаря ви, Фипс и скъпа Фронси! — каза Каси, като издърпа новата пелерина по-високо на раменете си.

Мощният глас на Фронси беше толкова нетърпелив, колкото в отминалите дни на детството ѝ.

— Внимавайте в това, което ви казах! Не танцувайте с Грегъри Рембо и не сядайте до него!

Нелепостта на предупреждението накара Каси да отметне назад главата си със смях. Тя все още се усмихваше, когато слезе от каретата, спряла пред вратите на замъка Бийчскейп.

Каси последва Маджи в стаята, където дамският състав от гостите на Кингсли бе оставил своите наметала. Маджи взе тъмната плюшена пелерина от раменете на момичето и забърза надолу по коридора, следвайки Летития в посока на насъбралите се гости.

Моментна несигурност я обзе и Каси се обърна, за да я извика да се върне, но зърна за пръв път собственото си отражение в голямото овално огледало. В жилищата на слугинския персонал в Касълрок, където тя се облече, нямаше нито едно огледало. През тази 1771 година огледалата не бяха безразборно поставени, за да не насърчават суетността и мързела на слугинската прослойка в Англия.

Беше ли възможно, чудеше се тя, не вярвайки на собствените си очи, това заслепяващо същество пред нея да бъде Каси Томас?

Тя хареса тъмнокафявата коса с бронзовите кичури, очите, които никога досега не беше забелязвала, бяха големи и сияйни, но най-много от всичко я впечатли роклята. Корсажът от златиста дантела, полата майсторски надиплена, а колан, усукан от двадесет светлокафяви тигрови крема, стягаше кръста ѝ.

Щеше ли да си спомни Кингсли, че веднъж я беше помолил да носи цвета на това цвете? Щеше ли да разпознае сега виконт Кингсли Латам някогашната Каси Томас със зелената вълнена рокля и напуканите обувки, употребяваната пелерина и оставените в наследство от Онора дрехи? Момичето в огледалото не можеше да бъде тя.

Каси протегна изящните си крака, вглеждайки се отново в кафявите атлазени обувки за танци и в копринените си чорапи от Париж.

Прекрасното видение пред нея, което носеше скъпоценни камъни на ушите си, пръстен на ръката си, панделка на аристократичната си шия, като че ли беше родено да се облича по този начин. Това не можеше да бъде Каси Томас.

Къде останаха скромните маниери, хрисимото изражение, които леля Летития така поощряваше, а Саймън Дънстрийт одобряваше? Това момиче с прекрасно облекло и царствена осанка нямаше нищо общо с момичето, което шиеше на Онора, четеше книги с проповеди на леля Летития и тичаше да изпълни заповедите на лейди Алида.

Тук, пред нея, стоеше момиче, свикнало да заповядва.

Отражението в огледалото накара прекрасната ѝ глава да се вдигне още по-високо, а големите ѝ влажни очи да грейнат още по-сияйно. Нежните, чувствени устни изглеждаха, като че ли създадени да произнасят заповеди.

„Каси Томас“ — мислеше учудено тя. Не, днес в Бийчскейп тя ще бъде нейното истинско „аз“ и ще се нарича така, както бе записана в кръщелното си: „Касълмейн Томас“ — каза тя на себе си. Мисълта ѝ за Кингсли накара бузите на това очарователно същество от огледалото да порозовеят от вълнение.

— Вие дойдохте! — Кингсли стоеше и я гледаше.

Неговите сини очи блестяха от възхищение. Грациозното му тяло, облечено в синьо и обшито със сърма, изглеждаше елегантно, когато той направи един сложен, почти подигравателен поклон на момичето от огледалото.

— Рискувате да имате съдбата на Нарцис! — сгълча я той. — Наслаждавайте се на собственото си изображение!

Лицето му под златистата коса бе загоряло, а усмивката показваше белите му зъби. Той лениво се облегна на рамката на

вратата и продължи да я гледа втренчено, с одобрителна съсредоточеност и лека подигравателност.

— Просто се чудех на себе си, че съм тук въобще.

Блестящите очи на Каси показваха, че тя иска той да забележи роклята ѝ.

Вместо това, той взе ръцете ѝ и я привлече към себе си, улавяйки погледа ѝ и задържайки го един дълъг миг.

— Моята малка отшелничка — закачи я той, — напълно готова да вкуси за пръв път удоволствията на едnodневката.

— Не съм ли красива за вас тази вечер? — попита тя почти умолително, несвикнала още със своето великолепие, за да страда от неговия отказ да приеме всичко, за което тя беше мечтала по време на пътуването от Лондон.

— Като съзвездие — каза той, накланяйки главата ѝ и разглеждайки лицето ѝ. Подигравателният му израз бе изчезнал. — Цветът на нашето цветче от тигровия крем.

Той докосна панделката на врата ѝ и я привлече към себе си.

— Не мога да се закълна, че харесвам балната ви рокля повече от старите парцали за езда или зелената рокля с хартиени маншети, но довечера всички, включително нашата добра кралица, ще се чудат на вашето великолепие, а Онора Хардинг ще съжалява за своята бледорозова рокля.

Остра болка на несигурност премина през нея в този момент и сърцето ѝ започна да бие силно, като чу думите му и видя изражението му.

— Кингсли, какво казва кралицата за вашите неприятности с крал Джордж?

Лицето му се промени, като чу въпроса ѝ, и тя съжали, че го попита, забравяйки собственото си вълнение, като видя напрегнатото му изражение.

— Нейно Величество, разбира се, не каза нищо. Това е работа и задължение на краля. — Той пусна ръката ѝ и се отдалечи на няколко крачки, а лицето му имаше по-спокойно изражение. — Фактът, че кралицата изрази желание да бъде тук тази вечер, лорд адмиралът счита за обнадеждаващ в моя случай. Но да не казваме нищо повече за това. Вие сте тук, за да се веселите. Имам да ви разказвам много неща,

а трябва да ви попитам и за гостуването на Маджи Дънлоп. Посетих вашата изумителна приятелка, лейди Миньон.

— Тя тук ли е?

— Не. Тя изпрати да ме повикат при нея, в Лондон, три дни преди да замина за провинцията. Можете ли да отгатнете за какво се безпокоеше тя?

— Кралят и сър Хорейс, предполагам?

— Съвсем не. Тя искаше да знае, какви са намеренията ми към вас — усмивката му отново изразяваше лека подигравка.

Насилвайки се да говори спокойно и отмерено Каси каза:

— И вие не се осмелихте да кажете нищо — заради Онора!

— Осмелих се да кажа, че ви обожавам още когато вие бяхте на тринадесет години. Осмелих се да кажа, че и вие ме обичате също — и — гласът му стана тих, — че нашият случай е безнадежден.

Един странен, безмълвен вик се изтръгна от гърдите ѝ и тя разтърси глава, накърнена и отричаща думата, обръщайки се, за да скрие чувствата си.

Кингсли я взе в прегръдките си и я целуна. Нежността на устните ѝ го накара да почувства лекота в сърцето си. Отвърщайки на целувката му, тя почувства, че опасенията ѝ отстъпиха, за да дадат път на бушуващата надежда и любов.

— Лейди Миньон има дръzkата идея вие и аз да заминем за Америка, в колонията вирджиния, където те притежават земя.

Тя ахна, а във въпроса ѝ личеше копнеж:

— Може ли това нещо да стане?

Той повдигна един кичур от косата ѝ, който се виеше близо до ухото ѝ. За момент си поигра с тъмната къдрица, без да говори, и накрая само каза:

— Не. Да забравим всичко и да заминем за Америка не е възможно.

— Но защо, ако... — започна отново тя. — Да предположим, че ние трябва...

Лицето ѝ, повдигнато към него, имаше такова силно излъчване, че то говореше повече, отколкото прекъснатите ѝ слова.

Латам затвори очите си за миг и ги отвори, гледайки строго.

— Това е балът, който ви обещах! Казвали сте ми стотици пъти, че желаете да посетите моя стар замък. Пътували сте от Лондон до тук,

за да го направите, и ето, ние стоим в стаята и разговаряме! Да не говорим глупости, защото след малко ще започне и първият ви танц — котилъон.

— Разбира се — каза тя, виждайки мечтите си да умират.

Думата „безнадежден“, загнездила се в съзнанието ѝ, направи това място и бала за рождения ден на Онора маловажни и загубени за нея.

Той я завъртя към огледалото и приближи главата си до нейната, така че изглеждаха като в овална рамка.

— Погледнете се, Касълмейн. Красивата рокля и царственият начин, по който я носите. Къде изчезна тази усмивка, която имахте на лицето си, когато влязох в стаята?

Покорна, тя му се усмихна, но след миг усмивката ѝ посърна.

— Кингсли, страхувам се, че лейди Алида и дядо ще се вбесят от моето присъствие тук. Наистина горях от желание да видя вас и Бийчскейп, но всичко това е по вина на Маджи.

— Бъди благословена, Маджи Дънлоп!

Той повдигна ръката ѝ и направи традиционните движения при започване на кадрила, като придържаше с ръка кръста ѝ високо и я принуждаваше да се преструва, че танцува с него.

— Моя скъпа любов — каза той — можете ли да си представите, че няма да съм очарован да бъда с вас във вирджиния? Или в Тринидат? Или да ви задържа тук, в Бийчскейп?

Изпълнена с копнеж тя погледна към него. Неговият тон и думите му я изненадаха отново със силата на чувството му към нея.

— Можете ли да си представите, че аз няма да забравя с радост краля и това, че съм изпаднал в немилост пред него?

Той повдигна ръцете си към лицето ѝ и срещна нейните устни с безразсъден плам. Каси, отговаряйки на целувката му си каза, че нищо друго няма значение, освен тази открадната вечер на бала, от който лейди Алида бе желала да я държи настрана.

Какво значение наистина имаше всичко останало, освен тази нощ, която им предстоеше и на двамата, тази целувка, която можеше да бъде последната за месеци напред, но тя не можеше да понесе да мисли за това сега.

Неговите устни, допирът на ръцете му и радостта да бъде с него тук, в замъка, трептеше вътре в нея.

Ако кралят трябва да му заповяда да напусне Бийчскейп завинаги, то тази нощ щеше да ѝ принадлежи. Ако Онора трябва да има по-големи претенции към него, тя, в края на краищата, му беше показала тази рокля и му беше позволила да познае страстта на целувките ѝ, а самата тя щеше да помни неговите завинаги. Ако дядо ѝ бе решил да я изпрати някъде далече от своя поглед, нищо повече нямаше значение за нея. Никой не можеше да ѝ отнеме тази нощ с Кингсли.

Той още държеше ръката ѝ, когато влезе един негър в турски костюм:

— Милорд, лейди Алида пита за вас.

Отпращайки го, Кингсли каза:

— Ще отида при нея след малко.

Той вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си, гледайки в нея леко намръщен, като че ли случайна мисъл го бе жегнала, но той не можеше да я определи.

Кингсли пусна ръката ѝ, отстъпи назад и след това отново се приближи към нея, повдигайки ръката ѝ, а веждите му се повдигнаха в болезнена изненада.

— Какво, за бога, сте направили? — попита той. — Подигравате ли се? Как това е попаднало във вас и защо е на вашия пръст?

За един миг тя остана спокойна, безпомощна да реагира на невероятната промяна в настроението му. Устните ѝ се разтвориха за усмивка, която бавно помръкна, докато тя се мъчеше да разбере жестокостта в очите му. Гневният поглед, който той бе отправил към нея я удряше като с камшик.

Каси залитна, отстъпи назад и пребледня от страх.

— Отговорете ми!

Разбирайки, че нейният свят свърши, тя почувства края на всичките си надежди. Загубата на опустошението вътре в нея ѝ причиниха такава силна болка, че на челото ѝ се появиха бръчки, а тялото ѝ бе обхванато от слабост.

Застанал с гръб към огледалото, той я порази с израза си на огромно презрение, изписан на бледото му лице.

Събирайки цялата си сила, тя вдигна главата си и го погледна.

— Вашият гняв, виконт Латам, е позор за гостоприемството ви.

— Вие... — гласът му беше висок и опасен — позорите любовта и доверието! Вие искате да ме съсипете тази вечер. Да ме изкарате глупак, измамник... — той поклати глава, говорейки високо. — Би трябвало да повярвам на лейди Алида и Онора за вашето коварство и хитрост!

Неспособна да мисли, едва понасяйки яростната атака на омразата му, тя вдигна ръка и удари бузата му.

Неволната ѝ постъпка нито я изненада, нито я накара да престане да трепери.

Без да мигне, той стоеше пред нея, докато тя наблюдаваше отпечатъка на ръката си върху бузата му. Той я разглеждаше внимателно, очевидно ненавиждайки я. След това се приближи до нея, сграбчи дясната ѝ ръка и я стисна демонски. Чувствайки, че губи почва под краката си, тя се отскубна от него.

Той отново се вгледа в ръката ѝ, а прекрасните му сини очи потъмняха от безумието, което го бе обзело.

Каси разбра, че той възнамерява да ѝ причини болка, но тя не можеше да осъзнае защо. Тиха глъчка от разговори достигаше до тях от насъбралите се гости в балната зала, придружена от едва доловими звуци от настройване на инструментите.

Замаяна, тя разбра, че танците щяха да започнат скоро.

Само болката в дясната ѝ ръка, която той бе стискал като менгеме, ѝ изглеждаше действителна. Нито очите му, които я наблюдаваха, нито нейното собствено затруднено дишане имаха някакво значение за нея.

Сега, в този замък, в който Каси беше влязла за пръв път тази вечер, кралицата седеше, приемайки почести и удостоявайки с най-висока благосклонност Онора с нейното кралско присъствие на бала.

Натъжена, Каси прие факта и мислеше за балната зала, в която имаше почти хиляда гости, които щяха да вдигнат чашите пълни с шампанско, щяха да танцуват, щяха да се веселят, а някои от тях щяха да се влюбят.

„Какво правя тук?“ — питаше се объркана тя. Дядо ѝ и лейди Алида щяха да се подиграят на присъствието ѝ тук, Онора щеше да се радва да я унижи, а мъжът, когото тя боготвореше бе обезумял от заблуда, мислейки я за предател.

Въпреки че, мислеше си тя, не беше направила нищо лошо и никога не бе помисляла за предателство, скрит срам и скръб за безсмислените ѝ блянове я понесоха на вълните на отчаянието.

С горчивина, която прободеше сърцето ѝ, той каза:

— Вие кроите планове за моята разруха и се държите като мъжкарана в някоя кръчма. Не съм ви познавал до тази нощ — той отново поклати златистата си глава, отричайки самото ѝ присъствие. С мъка, която беше почти благоговение, той добави. — Доверявайки ви се сяпко аз се съмнявах във всички, които ми помагаха.

Тя като че ли не го чу. Застанала права, облечена в роклята си, която имаше оттенък на цвета на цветето, което той веднъж ѝ беше дал като залог, тя бе свела глава и гледаше непрекъснато ръката, която той беше наранил с чувство, прекалено силно, за да може да заплаче.

Каси се чувстваше захвърлена от течението на щастието в една пустиня на жестока измама и неразгадаема загадка, една бездомница, принадлежаща никому и никъде.

Отчаяно наранена, тя се питаше защо бе мислила през всичките тези години, че Бийчскейп и неговият господар означават за нея щастие?

Извил устните си в насмешливо презрение, Кингсли взе ръката ѝ, въпреки че тя се съпротивляваше със силата, която притежава една ездачка.

Скърцайки със зъби, той каза:

— Кажете ми веднага как се добрахте до този пръстен!

Тя освободи ръката си и отметна назад главата си с такава смесица от ненавист и обида, че не бе способна да изрече дума.

— Побързайте! — приближи се заплашително до нея Латам. — Във всички коридори има гости и новопристигналите могат да влязат в тази стая всеки момент.

— Бедните гости, да бъдат наругани и оскърбени, след като са били мило поканени да присъстват.

Главата ѝ бе високо вдигната. Тя се отвърна от него, като че ли не бе в състояние да понася присъствието му.

— Вие сте така коварна, както нейно благородие твърди! — той я завъртя, така че да бъде с лице към него. — Вие ме насърчавате да се опозоря пред милорд Белвайдър и непоправимо накърнихте доброто мнение, което Тримейн имаше за мене. Вие ще накарате неговата

съпруга и мис Онора да се срамуват пред кралицата и пред всички гости, докато стоите наблизко спокойна като ангел, преструваща се на невинна и мислейки как да ме измамите отново!

Докато говореше, неговото загоряло от слънцето лице под позлатената коса като че ли стана сиво. Тя можеше да види в дълбочината на светлите му сини очи края на едно чувство, вместо магнетизма, който съществуваше преди и който бе по-вълнуващ и удивителен от всяко съкровище в света.

— Не мога да ви издам, Касълмейн! — каза й тихо той. — Но не молете за милост, ако вашият проклет план бъде разкрит!

— Ето къде сте били! — извика Дарси Сноу, застанал до вратата. — Рембо ви очаква, без да спира да се суети около мисис Пикеринг и очарователната гостенка от Индия. Елате, Касълмейн, кадрилът започва скоро.

С Латам, който вървеше пред тях, той я въведе в залата, чийто под бе излъскан и готов за танците.

С чаша шампанско Рембо се приближи и изказа възхищението си от роклята й.

— Радвам се, че я харесвате — каза Каси с все още поруменели бузи, които подчертаваха нейните продълговати очи с дълги мигли. — За роклята трябва да се изкажат след внимателно разглеждане, лейди Алида и мис Хардинг.

— Те ще позеленеят от завист като листата на джоджена! — каза Дарси.

Джентълмените я заведоха до тапицирания диван. Оттук тя можеше да гледа направо към издигнатия, украсен с папрат подиум, подреден за кралицата и нейните компаньонки. Нейно Величество приемаше парада от гости с празнично, радостно настроение.

Лейди Алида беше първата, която видя Каси. Тя се отдръпна назад, след като направи реверанс пред кралицата и вдигна очите си, поглеждайки в посоката, където седеше Каси. Със същата възторжена усмивка на лицето, с която бе дарила кралицата, тя вдигна лице към внучката на своя съпруг.

Блаженото й изражение като че ли бавно посърна, докато погледът й стана пронизващ. Каси видя нейното колебание, мислейки си, че очите й би трябвало да я лъжат. За миг лейди Алида изглежда си

каза, че това трябва да е някой друг. После реши, че трябва лично да се увери.

С решителни стъпки тя се отправи напред.

— Това Касълмейн ли е? — попита тя, като се изправи пред нея и сложи ръка на главата си, като че ли страдаше от замайване.

— Самата тя и никой друг! — поклони се Рембо.

— Но... — лейди Алида стисна ветрилото си и зяпна. — Ти беше в Лондон, аз мислех...

— Старата компаньонка на майка ми, мисис Дънлоп, реши, че трябва да види дядо ми тази вечер — каза Каси, като че ли това значеше много малко.

Действително, за нея нищо нямаше значение след съкрушителната промяна в Кингсли и непристойните му обвинения. Нито нейната рокля. Нито самонадеяността на Маджи. Нито даже опияняващата възможност, която бе мечтала, че тази нощ ще ѝ предложи. Всичко бе лишено от съдържание. Бе така болезнено да мисли за него, че даже унижението на лейди Алида бе без значение за нея в този момент.

— Роклята е... съвсем... — главата на лейди Алида потрепери нервно. Тя въртеше очи, като че и за нея бе мъчение да изрече думата — ... красива — каза най-после тя. — Дядо ти и аз едва ли сме си представяли, че една стара слугиня, която е чакала толкова дълго, ще се реши да дойде в провинцията, когато ние сме така много заети. — За един миг тя стрелна със страшен поглед Каси, след това прикри чувствата си и започна да си вее яростно с ветрилото.

Съзнанието, че кралицата с нейните компаньонки бяха в залата, като че ли я върна към задълженията ѝ. Тя успя да се усмихне насила.

— Сър Уилбър е много зает с военната охрана на тържеството.

Ветрилото отново се раздвижи напред-назад. Тя каза на Рембо:

— Първият котилйон се формира вече. Ако Касълмейн не се страхува, вие трябва да изберете вашето място за танца.

Произнасяйки последните думи, тя просто избяга от тях.

— Един безспорно зелен джоджен — разсмя се Сноу. — Ах, вижте! Ето я Онора, увиснала на ръцете на двама ухажори. На приятния виконт на Бийчскейп и на дръзкия Ланарк. Трудно е да се каже кой от тримата е най-красив.

Действително, мургавият Ланарк и златисто — бронзовото лице на Латам контрастираха на изящната рокля на Онора и на златните ѝ къдрици, докато тя вървеше между двамата.

Показвайки трапчинките си на единия, а след това на другия придружаващ я млад мъж и безгрижно флиртувайки, тя известно време гледаше Каси, но за разлика от майка си, не се съмняваше в своето зрение.

— Къде... — попита тя с висок, треперещ глас — намери такава рокля и как посмя да дойдеш тук?

Нейната нощ на триумф не заслужаваше такава тревога! Тя се отпусна на ръката на Кингсли за подкрепа и се огледа безумно за майка си, от която очакваше да оправи нещата, като незабавно се отърве от тази натрапница.

— Не е ли красива роклята? — усмихна се закачливо Грегъри.

Каси, гледаща само Онора, с изражение, което не показваше извинение, каза:

— Подарък е от мисис Дънлоп и казват, че е по последна парижка мода.

— Кой те покани да дойдеш тук? — Враждебното негодувание на Онора надвисна като облак над нея.

— Аз я поканих — каза решително Кингсли.

— И каква очарователна идея бе това — каза малко кокетно Сноу. — Сър Уилбър може да представи на Нейно Величество двете най-прекрасни госпожици, които присъстват на бала.

— Кралицата помоли да ѝ бъде спестено прекалено дългото представяне — каза хапливо Онора.

Ланарк, красив и арогантен в своя кадифен костюм във винен цвят, гледаше Каси с лицемерна любезност.

— Каква необходимост има тя да се запознае с кралицата? Нейната прислужница — метис е направила заклинание или магия за нея. Слугинята в кухнята каза на моя кочияш, че мургавото момиче е приготвило магически смески. Това ще помогне на това малко сираче да се издигне до положение, еднакво с това на кралицата, доколкото може да се вярва на твърденията на слугите.

Рембо каза спокойно:

— Аз щях да освободя от длъжност кочияша, който клюкарства в кухненските помещения и след това ми досажда с приказки за това.

— И още — Сноу повдигна веждите си, — може би има нещо вярно в това, което казваш, тъй като е ясно, че мис Томас е втора след кралицата в тази зала.

Той хвана бързо погледът, с който го стрелна Онора.

— Наистина, Онора — каза той. — Вие двете сте великолепна двойка и аз знам, че тук няма никаква магия.

Високомерно, Ланарк се обърна към Каси.

— Е, вярна ли е приказката? Возихте ли се на кора от тиква, теглена от бели мишки? Носите ли в диплите на роклята си някакво вълшебство?

— Едва ли щях да страдам от вашето нахалство, ако притежавах и най-малката магия.

— Магията ще е била във всеки случай — черна — заговори със сарказъм Латам.

— Фронсина Фипс! — произнесе Онора името с непримирима злонамереност. — Тя е била любителка на магии и заклинания още от времето, когато сър Уилбър имаше добрината да я доведе в цивилизацията. Но нейните занимания не могат да направят нищо. Ще ѝ трябва по-голяма сила, отколкото тя притежава, за да може да застраши Нейно Величество.

С един зов за спасение в блестящите си очи Каси прие ръката на Грегъри за първия танц — кадрил и примряла се опита да си даде кураж, след като знаеше, че неизбежно ще бъде партньорка на Кингсли преди фигурата на танца да свърши.

Ръката на Грегъри обхвана кръста ѝ и сега сивите му очи бяха приковани в нея с такова очевидно внимание, че тя се надяваше лейди Дейвид да не ги забележи.

— Вярвам, че вие сте под въздействие на магия — каза той. — Роклята ви не е единствената промяна във вас. Тази нощ изглеждате озарена по същия начин, по който слънчевите лъчи винаги карат косата ви да блести.

Каси потрепна, като се опита да се усмихне.

— Страхувам се, че трябва да говорите само за лов, в противен случай не ви се полага повече шампанско.

Но тя не можеше да го порицае за галантността му, която ѝ действаше успокоително в огромното притеснение, което изпитваше. Единствено неговата любезност направи възможно оставането ѝ тук,

особено като знаеше, че скоро ще докосне ръката на Ланарк, че ще кръстоса ръце с Онора и в по-нататъшните фигури от танца ще трябва да танцува с Латам. Само силата на отчаяното ѝ желание да избяга от замъка я предпазваше да не припадне. Необходимостта да се измъкне от това място, което бе радостната мечта на живота ѝ и което, вместо това, стана гроб на всичките ѝ надежди, я притискаше като острие на сабя.

Весела, жива музика понесе танцуващите във фигурите на грациозния танц. Въпреки желанието ѝ, тя чувстваше как музиката и движението в балната зала карат кръвта ѝ да кипи и сърцето ѝ да тупти силно.

Тя мина от Грегъри към Пойтън с тържествена, премерена стъпка, докато звуците на цигулките се виеха, а струните на арфата пръскаха кристално глисандо^[1].

Песента беше „Лилибулеро“, която държеше първенството на любимата английска песен от 1767 година. Кралицата се усмихна, когато нейните красиви компаньонки потропваха в ритъма на веселата песен и клатеха глава в знак на одобрение към музикантите.

Лорд Пойтън направи своя поклон пред Каси, тя направи реверанс и се придвижи напред към Кингсли, който изглежда не я виждаше, само стискаше ръката ѝ и през цялото време, докато танцуваха, се мъчеше грубо да извади пръстена от пръста ѝ. Всеки прикрит опит да го изтръгне ѝ причиняваше болка, тъй като пръстенът се връзваше в плътта на пръста ѝ, но тя не даваше вид, че е наранена.

Той никога нямаше да докосне нейните чувства или да я види наранена от неговите атаки, закле се в себе си Каси.

— Наредих ви да махнете този пръстен, преди да са го забелязали! — заговори той през стиснатите си зъби, като се преструваше, че се усмихва. — Как сте го получили, дали чрез магиите на Фронси, или е дело на моя собствен лош късмет, е без значение. Аз искам този пръстен!

Фигурата на танца се промени. Те се обърнаха и отново промениха стъпките, като се придвижиха към центъра и след това обратно към края на фигурата. Той обърна пръстена така, че инкрустираната украса остана от вътрешната страна на пръста ѝ. Тя почувства пулсираща болка, но само се усмихна и се върна към Рембо за края на танца.

Грегъри я заведе до столовете в отдалечения край на залата. Онора и дамата на Пойтън — една дребна маркиза, се спряха, разговаряйки на края на дансинга. Пойтън и Латам продължиха да вървят без тях, следвайки Рембо.

— Грегъри — Кингсли докосна ръката му, погрижете се Онора да има шампанско, докато аз покажи на Касълмейн моя родов дом.

По начин, не по-различен от този, който той веднъж бе използвал към Ланарк, Кингсли отведе Каси, която не можеше да се освободи от силните му ръце. Той следваше потока от лениво веселящи се хора, кимайки с глава на различни гости, даже преструвайки се, че отговаря на забележките, които казваше мълчаливото момиче до него. За тези, които гледаха с възхищение високия, златокос мъж, облечен в синьо, и красивото момиче, всичко беше естествено и прекрасно.

Каси видя как очите на Маджи светнаха, докато Кингсли я теглеше към галерията, която се използваше от тези, които не танцуваха. Маджи, мислеше тя, без съмнение си въобразяваше, че това бе романтично ухажване, а не безсърдечно насилие.

Тя видя дядо си да води адмирала в една странична стая и да затваря вратата, като се чудеше какво ли щяха да кажат те, ако знаеха намерението на разгневения Кингсли към нея.

Латам я изведе от претъпканата бална зала, минаха по извития коридор, чиито под беше направен от груб дялан камък. Вековните коридори бяха осветени от запалени факли, разположени на равни разстояния една от друга. Те не видяха никого в дългия коридор и Кингсли не се преструваше повече, че ѝ говори.

Най-после, той бързо отвори няколко тежки врати. Тя надзърна и видя мрачна стая с поразителна височина, осветена от светлината на луната, надничаша през прозорците, които се извисяваха над тях като в голяма катедрала. Когато той запали лампата, един мъчителен спомен изплува в съзнанието ѝ от една нощ в хотела „Крал Джордж“. Тя почувства, че животът ѝ беше свършил с това, с което бе започнал. Веднъж, запалването на свещите беше накарало пулсът ѝ да се ускори с надежда, а сърцето ѝ да бие лудо. Сега, същото действие — носеше само мрачен и потискащ страх. Имаше ли той лоши намерения към нея? Щеше ли да я заключи тук, където никой нямаше да се сети да я потърси?

Огромният хол изплува от трепкащите сенки на сумрака със запалването на лампата.

Каси можа да види голяма маса, заобиколена от столове с високи облегалки, целите в резба, една много стара рицарска броня, изглеждаше като призрак, огряна от светлината на лунните лъчи, голям, нисък сандък, обкован с месинг, стоеше пред незапалената камина, в която можеше да се опече цял бик. Сводестата стая беше празна и зловеща. Тя изпита диво желание да избяга от тук.

— Седнете там — бутна я той на сандъка. — Сега не казвайте нито дума. Сложете пръстена на моята майка в ръката ми и аз ще ви върна на Рембо, след като го направите.

— Пръстена на вашата майка?!

— Както много добре знаете! Освен това, не е трябвало да слагате това сиво парче желязо, което така малко подхожда на премяната ви.

Всяка неправдоподобна дума засягаше нейната наранена душа. Можеше само да се бори срещу напиралите сълзи, които тя се молеше да не я надвият, пред жестокото презрение, което се бе появило в неговите сини очи.

Клатейки глава, като че ли изпаднала в делириум, тя протестира:

— Не! Не! Вие сте луд и грешите, ако...

— Вие — викаше той — грешите. Въпреки, че аз исках да се ожена за вас и мечтаех за това по време на всички тези неприятности, които бях достатъчно глупав да споделя с вас — глупак, това е, което аз бях! Нищо от това не бе достатъчно за вас, нали? О, не! Вие трябва да покажете гордо вашата плячка, плод на магия, пред кралицата, адмирала и вашия беден дядо точно тази нощ. Вашето желание бе да накарате лейди Алида и Онора да повярват, че съм ви дал клетва, подарявайки ви пръстена на моята майка.

Гласът му трепереше от презрение и тя знаеше, че бе в състояние да извърши всичко, даже и насилие.

Нека да ме убие, мислеше тя, смаяна от собственото си безразличие, след раната, която ѝ беше нанесъл за нещо, което бе плод на разпаденото му въображение.

В следващия момент тя изпита съжаление към него. От гърдите ѝ се изтръгна едно ридание и тя заговори умолително:

— Вие сте болен! Бремето на трудната ви работа във флота, безпокойството за Бийчскейп и притеснението за този бал са ви докарали до същото гневно състояние, от което страдахте онзи ден на кораба!

Без да обръща внимание на думите ѝ, Кингсли сграбчи грубо ръката ѝ и започна да дърпа и върти пръстена, мъчейки се безжалостно да го изтръгне насила от пръста ѝ.

Тя усети дъха му до устните си, когато той приближи лицето си близо до нея и каза шепнешком думи, които прозвучаха по-заплашително, отколкото ако ги беше изкрещял:

— Вие, както и аз, знаем, че сър Уилбър и милорд адмирал Белвайдър ще го приемат като непочтена постъпка и ще си помислят, че съм поставил коварна уловка. С пръстена на майка ми на вашата ръка вие искате те да помислят, че съм избрал този начин, за да призная моята привързаност към вас. Вие възнамерявахте да ме представите пред кралицата като съучастник в замисления от вас план.

Яростта, изписана на лицето му, обърканите му думи и грубият му шепот, опънаха до полуда нервите ѝ. Тя го одра по ръката, удрайки го многократно със свободната си ръка, но той продължаваше да я държи здраво.

Тя извика в лицето му:

— Този пръстен е от Тринидат! Оставен е за мен и е трябвало да ми се даде, когато порасна. Вас не ви интересува моят рожден ден, но той дойде и този прокълнат, този ужасен пръстен ми бе даден! Той ми струва скъпо, но ми разкри много от вашия зъл характер.

Каси плачеше, но в своето силно страдание тя не усещаше сълзите. Ръката ѝ бе освободена. Ридания я разтърсиха и тя залитна, но успя да се хване за облегалката на масивния стол, докато се мъчеше да си поеме глътка въздух. Измъченото ѝ лице бе мокро от сълзите и тя чувстваше, че ще се пръсне.

— Вашият пръстен?! — заговори той с друг глас, повече учуден, отколкото обиден. — Това е невъзможно!

— Баща ми е отказал да приеме този пръстен и е бил прав! Никога няма да ви го дам, но след тази нощ няма да го нося повече!

На фона на мъждукащата светлина на лампата техните силуети се отразяваха във високите прозорци, без някой от тях да помръдне. Само нейните тихи ридания можеха да бъдат чути.

Той пристъпи към нея, където тя стоеше все още подпряна на тежкия стол и приближи главата си до нейната.

— Касълмейн — като че ли той изплака името ѝ.

Тя се пусна от стола и пристъпи, като го чу да казва:

— Това е най-странната от всички случки и ме кара да вярвам, че вие наистина трябва да сте омагьосана.

Тя го отстрани с ръцете си, когато той се приближи към нея.

— Моята бедна, вярна Фронсина няма тази сила. Тя прави своите малки заклинания с изсъхнали цветчета от букети, подарени с любов... — печалните нотки в гласа и трептяха в сянката. — Такива заклинания не могат да помогнат — уви! Тя не е материализирала този пръстен, залагам живота си за това!

— Тогава Бог да ни е на помощ — виконтът поклати главата си невярващ и уплашен. — Нещо ужасно витае наблизо!

[1] глисандо — музикален термин. ↑

ГЛАВА XIX

Лейди Тримейн седеше с останалите дами в галерията, преструвайки се, че проявява интерес към разговора, и се мъчеше да се освободи от присъствието на Маджи Дънлоп, която се беше промъкнала между насъбралите се титулувани дами, като че ли това бе нейно право и нейно истинско място.

Толкова често, колкото приличието позволяваше, погледът на лейди Алида обхождаше балната зала, за да види дали Латам се връща с Каси. Нейният добре прикрит гняв от отсъствието им личеше само от нервното стискане на ръцете ѝ.

Как само щеше да говори на това момиче за неприличното му държане, когато остане насаме с него! Всъщност, тя не можеше да обвинява един добре възпитан джентълмен като Латам, за това, че си е позволил да флиртува с една безсрамна, неканена гостенка, но пренебрегването на Онора от негова страна беше съвсем друг въпрос. Въпреки че не винеше Кингсли за това влудяващо положение на нещата, тя не бе доволна от него в този момент. Той трябваше да разбере Касълмейн Томас и да не позволи да бъде отделен от залата за толкова дълго време.

Тя не беше доволна и от Онора. Забравяйки обещанието си, детето бе позволило, в отсъствието на Латам, да бъде едва ли не монополизирано от напълно неподходящия Ланарк, който тичаше след Онора, като че ли бе решен да си счупи врата, ловувайки по-усърдно, отколкото Рембо. За него се говореше, че когато не участвал в „бой между петлета“, се боксира с професионални боксьори. Ланарк съвсем обмислено преследваше Онора и сигурно тази вечер бе особено внимателен, заради това, което се очакваше, че ще бъде оповестено за нея и Латам.

Лейди Алида въздъхна и бързо прикри мислите си, като показва прекалено голям интерес към разговора около нея. Кога ли, чудеше се уморено тя, ще бъде направено съобщението, че вечерята е сервирана?

Когато настъпи това време, тя ще се разправи с Маджи и ще отиде да потърси своенравния Латам. Ще заповяда на Касълмейн да отиде веднага на горния балкон и да седне до леля си, която сигурно е била скучна компания за тези, които седяха до нея. Летития поне беше достатъчно умна, да не се натрапва на зълва си, и бе отишла безшумно до едно отдалечено място, от което можеше да се вижда цялата зала и където много от прислужничките на дамите стояха и наблюдаваха бала.

Ако Маджи Дънлоп имаше толкова разум! Ако беше останала в Индия! Лейди Тримейн изправи гърба си и случайно срещна бдителните зелени очи на Маджи. Всеки път, когато това се случваше, тя мислеше, че вижда удоволствие, изписано в тях, и всеки път чувстваше нов гняв към нахалството на тази жена и арогантните претенции за нейната значимост. Присъствието на една бивша слугиня на най-претенциозния за сезона бал и смелото ѝ искане да говори със сър Уилбър бе за разтревожения мозък на лейди Алида равносилно на молба, отправена към кралицата за частна аудиенция тази вечер. Лейди Алида погледна собственически към изправената, усмихната кралица, облечена в бяла рокля. Нейно Величество се смееше към адмирал Белвайдър и изглежда му бе казала нещо, което представляваше интерес и за двамата. Рембо стоеше наблизко и флиртуваше с дамата, която отговаряше за кралската спалня само за да достави удоволствие на мотаещите се наблизко компаньонки на кралицата. Това беше така необичайно, все едно Маджи да отиде при кралицата и да я осведоми за положението в Индия.

Потрепервайки от отвращение, господарката на Касълрок отново стисна ръцете си и се опита да следва нишката на разговора. Лейди Фицхю беше задала няколко въпроса за Индия, а Маджи, разбира се, се представяше, че знае всеки отговор.

Лейди Алида затвори очи за миг, стараяйки се да не я слуша и като по чудо монолога се прекъсна.

Джозлиън, нейният иконом, беше влязъл.

— Вечерята е сервирана, ваше благородие. Кралицата ще бъде придружена от лорд адмирала и капитана на гвардейците. Мога ли да известя на останалите гости?

С усмивка на облекчение лейди Алида даде съгласието си.

— Моля, направете го, щом като свитата на кралицата се настани в банкетната зала.

Танците спряха. Танцьорите и всички присъстващи застанаха прави, когато свитата на кралицата се отпрати към банкетната зала. Кралска синя лъскава лента минаваше по диагонал от лявото рамо към кръста и контрастираше с бялата рокля, на която светеха обсипани със скъпоценни камъни медальони, показващи нейното кралско звание. От честните очи на кралицата не личеше тя да обръща особено внимание на всичките тези почести. Тя беше една много човечна жена, за която гостуването в провинцията явно бе приятно изживяване.

Сега групата, която бе около лейди Алида се отпрати към вратите на банкетната зала, но тя остана на мястото си.

Хващайки здраво ръката на Маджи, тя каза:

— Вие и аз ще чакаме тук. Искам да говоря с вас.

Маджи оправи чантичката си и кимна с глава. Само след като балната зала остана празна, тя се осмели да заговори. Тогава лейди Алида се обърна към Маджи с чувство на облекчение, толкова голямо, че тя наистина се усмихна. Обидните думи се лееха, когато тя заговори за непристойното ѝ поведение. Тя смъмри Маджи за нахалството ѝ да се появи тук. Осъди лошото влияние, което оказваше върху Касълмейн и Летития, и порица липсата на въздържание, която беше показала през тази вечер.

— Трябва да ви кажа да си помислите, преди да отидете по-нататък — каза тя, а гласът ѝ бе станал рязък. — Вашата... Вашата самонадеяност и волността, която си позволихте, идвайки тук сама, е твърде шокираща, за да бъде извинена. Пробутахте тук Касълмейн, като един поканен гост, а вие се напъхахте между благородничките и съпругата на лорд камерхера, като че ли сте на равна нога с тях и принадлежите на това място толкова, колкото аз самата.

Тя спря, за да си поеме дъх, а Маджи, наблюдавайки я със зелените си очи я удостои с леко кимване на главата.

— Действително, аз се чувствам свободна от предразсъдъци — призна тя спокойно. — Не мога да си спомня, от кога не съм се чувствала така на мястото си. Това предполагам е така, защото виждам Каси толкова красива и щастлива точно тук, където тя принадлежи.

— Това е достатъчно! Ако познавахте даже най-обикновения етикет, вие щяхте да бъдете прекалено засрамена да говорите за неща,

за които не знаете нищо. Момичето е способно да предизвика скандал всяка минута! Кой знае къде, в този огромен замък, е завела виконт Латам в желанието си да спечели неговото внимание? Не си въобразявайте, че това не е било забелязано от всеки от присъстващите и затова сте отговорна вие!

— Да, виконтът е запленил от Каси — каза спокойно Маджи.

— Вие показвате отново вашето неведение, мисис Дънлоп — гласът ѝ се издигна пискливо — от месеци виконт Латам показва внимание единствено към Онора. Латам е обвързан с обещание.

— О, добре — Маджи приглади гънките на полата си. — Мъжете от рода Колеман са склонни към изненади. Адриан не спазваше установените обичаи, а и Кингсли ще бъде...

— Ето! Правите го отново! — посочи триумфално с пръст лейди Алида. — Времето, прекарано в Индия, е оказало лошо влияние върху вашата обикновена светска вежливост. Ако вие имате предвид последния виконт Адриан Колеман, в чиито вени тече най-аристократичната кръв на Англия, чиито предци бяха в Аджинкорт, а самият той имаше обещаваща кариера като флотски офицер...

— Същият.

— Тогава, наричайте го с неговата почтителна титла! — изграчи лейди Алида с възмущение. — Кажете „Виконт“. Или още по-добре, не споменавайте нищо, имайки предвид вашето положение.

Маджи не изглеждаше обезпокоена ни най-малко, което раздражни лейди Алида още повече.

— Ах, — каза Маджи замечтано — каква галантност притежаваше той в ухажването!

Лейди Алида потъна в тапицираното кресло, но след това се изправи, като че ли беше много горещо. Съпротивлявайки се на желанието си да удари Маджи, тя най-после успя да каже:

— Вие или нямате срам, или сте побъркана! — изсъска тя, а лицето ѝ се бе изкривило, сякаш бе получила ужасен апоплектичен удар. — Не е достатъчно, че известихте за себе си сър Уилбър, като че ли той нямаше да върши нищо по-добре от това, да говори с вас за отдавна починалата жена, на която вие навремето сте служила.

Цветът на бузите ѝ се бе възвърнал и тя продължи, съскайки като змия:

— Не е достатъчно, че отегчихте всички с вашите превземки за живота в Индия, а сега имате безочieto да претендирате, че познавате виконт Адриан Колеман пред неговата годеница! Даже си позволявате да коментирате и начина, по който той е ухаждал!

— Беше така пленително и интересно, вълнуващо и дяволски хубаво — въздъхна щастливо Маджи, като се облегна назад в креслото и потупа синята си чантичка с танцуващи от удоволствие пръсти.

Лейди Алида успя да сподави смеха си, невярваща на ушите си, и разтвори ветрилото, държейки го до гърдите си като предпазен щит.

— Вие сте готова за лудницата! Напълно умопобъркана! Не искам да слушам повече за това и няма да го търпя! Мисис Дънлоп, вие трябва да напуснете кротко това място. Не губете време да търсите Летития или Касълмейн. Те ще бъдат отпратени по-късно. Ще ви изпратя с карета до хана „Петте дъба“ и ще се погрижа лекарят да ви донесе лекарство.

С най-приветлив смях, изразяващ добро разположение, Маджи само притисна ръцете си и погледна със сияен поглед съкрушената лейди.

— Сър Уилбър! — с хленчещ глас нейно благородие се обърна към съпруга си, който идваше към тях.

— Защо не сте на масата с гостите? — запита нетърпеливо той.

Тя се втурна към съпруга си и увисна на рамото му, улавяйки ръката му за подкрепа. С обезумял поглед в очите тя го помоли да осигури карета за Маджи.

Отстъпвайки от нея, сър Уилбър изгледа с неодобрение спокойната Маджи, застанала близо до разстроената му съпруга.

— Всичко това е много неудобно — скара се той на лейди Алида. — Гостите са на масата, а вас ви няма. Какво се е случило, мила моя, че сте така развълнувана?

Той стрелна Маджи с леден поглед, пълен с недоволство.

— Надявам се, че не сте създали повече грижи — каза мрачно той.

— Искам тя да си върви! — произнесе с голяма мъка думите лейди Алида, тъй като гърлото ѝ се беше стегнало.

Тримейн нарочно закрепил монокъла на окото си, изправи се и се обърна към Маджи:

— С какво право една бивша прислужница е довела лейди Тримейн до това състояние? Това ли е житейската ви мисия, само да ме измъчвате? Първо, изоставихте лейди Дебора на смъртния ѝ одър, след това скроихте планове да омъжите моята дъщеря, постъпка, която коства живота ѝ, а сега трябва да развалите тази вечер, която има толкова голямо значение за лейди Тримейн!

Впивайки пръстите си в ръката му, лейди Алида като че ли го умоляваше да свидетелства:

— Тази жена е луда — даже опасна!

— Успокойте се — каза кротко той. — И без тази истерия, предизвикана от една бивша прислужница, имам достатъчно лоши новини, заради които трябва да бъда близо до вас.

Той стисна устните си и от двете им страни се появиха две бръчки, като израз на неприятното състояние на духа му, породено от многото неща, които го караха да страда тази вечер.

Маджи го погледна внимателно. В погледа ѝ се четеше спокойствие и безпристрастност.

— Тази жена е луда! — разрида се лейди Алида, опитвайки се да си възвърне достойнството.

След това, тя се заинтересува:

— За какви лоши новини говорите? Лоши новини за Бийчскейп и за Кингсли?

Сър Уилбър пое дълбоко въздух, повдигна раменете си и ѝ се усмихна мрачно.

— Това място е гарантирано за него, но не бързайте да се радвате. Току-що имах един дълъг разговор с Белвайдър и с един джентълмен от близкото обкръжение на кралицата. Дойдох да ви кажа за това, но ви намерих в това недостойно състояние.

Отново дълбоките линии от двете страни на устните му показваха неговото неодобрение. Той погледна Маджи за един миг, след това погледът му отново се върна към неговата съпруга, а в безцветните му очи се четеше гняв.

— Какво тогава? — Изведнъж, лейди Тримейн бе изпълнена с толкова страх за него, колкото и с гняв към Маджи.

— Кралят, благодарение на моите усилия, е смекчил становището си относно Бийчскейп, но в този четвърт час се появиха други изненади, които се надявам вие да приемете както подобава на

една лейди от аристокрацията, която помни, че е домакиня на своята милостива кралица.

— Това е вечер на изненади — веселостта на Маджи от необикновено драматичното положение изглеждаше оскърбително.

— Вие ме объркахте повече, милорд... — лейди Алида прекъсна, тъй като видя Латам да влиза в балната зала с Каси, хванала го под ръка.

Във великолепната празна бална зала тримата се обърнаха и наблюдаваха как Каси говореше на Кингсли, след това, забелязвайки ги тя се пусна от него и изтича към тях.

Момичето имаше вид, като че ли носеше някакво непоносимо бреме. Големите ѝ очи пламтяха, а тъмната ѝ глава беше вдигната високо и оставяше впечатление за такава трескава красота, сякаш изгаряше от висока температура.

— Маджи! Трябва да разбера за този пръстен! От къде може да е дошъл и кой е бил неговият собственик...

— Мълчи! — цялата раздражителност на сър Тримейн пролича в тази единствена дума.

Обръщайки се към Кингсли, лицето му не се смекчи.

— Намирате, че времето е подходящо за шляене! — отбеляза той, а след това попита пламенно. — С кралицата под покрива ви и гибелните въпроси, касаещи съдбата ви, с които се занимават двама по-възрастни от вас мъже, а вие си губите времето във флиртуване, какво щяхте да си помислите, ако бяхте на мое място?

— Ако съм ви обидил, моля да ме извините, сър Уилбър.

Около Кингсли Латам също витаеше атмосфера на вълнуваща треска, така ясно забележима в Каси.

— Пропуснахте възможността да бъдете между ескорта на кралицата в балната зала — каза остро Тримейн. — Колкото до теб, Касълмейн, искам да придружиш мисис Дънлоп и да заминете веднага за „Петте дъба“. Нищо добро няма да излезе от твоето присъствие тук. Както добре знаеш, твоето истинско място е в Лондон.

— Нейното истинско място е тук, в Бийчскейп, милорд — каза язвително Маджи. — О, да, Каси. Пръстенът, който носите е доказателство за това.

— Кингсли — лейди Алида изглежда бе възвърнала обичайния си авторитет — отидете и намерете Онора, седнете и вечеряйте с нея и

оставете разрешаването на тези семейни въпроси на сър Уилбър.

— Маджи! — гласът на Кингсли изразяваше неумолима заповед.
— Какво твърдите, че доказва този пръстен?

— Мисис Дънлоп не е на себе си — обясни припряно сър Уилбър. — Ще я изпратя в хана за...

— Дядо, аз трябва да знам за този пръстен — прекъсна го Каси.
— Кажете ми, Маджи, моля те.

Маджи гледаше сър Уилбър, без да мигне.

— Направих всичко, каквото зависеше от мен, за да ви кажа това в Лондон, но вие не пожелахте да бъдете обезпокояван. Тъй като по това време вашата внучка нямаше още осемнадесет години, можех да изчакам. Но... — Тежестта, която придаде на тази фатална дума, като че ли премина през всеки един от слушателите. — Няма да чакам повече.

Без да бърза, Маджи отвори синята си плетена чантичка с очевиден триумф, извади един плик, от който изтегли малък пергамент и два сгънати листа за писмо.

Тя ги задържа за момент, без да каже дума, забравила за всички тях, а устните ѝ трепереха застрашително. След известно време лицето ѝ стана сериозно.

— Каси, честно спазих обещанието, което дадох на Роберт Томас и сега, скъпо дете, трябва да ви подготвя за...

В този миг, лейди Алида сграбчи листата от ръката ѝ, надавайки вик на изненада.

— Това е почеркът на Адриан! Какво значи това? Откраднали сте по някакъв начин писмото, което ми е принадлежало? — тя се обърна към сър Уилбър и след това отново към Маджи, а в погледа ѝ се четеше укор.

Като гледаше само Каси, Маджи каза:

— Писмото беше на Анна Лусиа Колеман от вашия баща, виконт Адриан Колеман.

Задъхвайки се, Каси каза:

— Не!

С пресипнал, неестествен глас тя отрече отново твърдението на Маджи:

— Не! Моят баща е Роберт Томас! Аз нямам друг баща!

Тя се обърна към Кингсли, а на лицето ѝ бе изписано такова страдание, че той я привлече към себе си, притискайки лицето ѝ до рамото си, докато тя отново повтори с болка „Не!“.

— Даже Касълмейн вижда, че Маджи Дънлоп е луда — заговори убедително лейди Алида.

Тя вече беше прочела един пасаж от любовното писмо до младоженката, която Адриан наричаше „Анилус“. Стискайки безкръвните си устни, тя затвори очи, а мокрото ѝ от сълзи лице бе застинало, като че ли бе една маска.

Сър Уилбър се облегна на колоната в галерията, тъй като почувства слабост, която представляваше странен контраст с бляскавото му облекло. Той взе почти крадешком другия лист от Маджи.

Във въздуха витаеше атмосфера на съмнение.

От дълго време Тримейн се взираше в листа хартия, сложил монокъла на окоето си. Накрая, с разтреперан глас той прочете:

— Брачно свидетелство, издадено в Тринидат, 19 септември 1752 година. Свидетели — Джуан Оливър и капитан Тайниз Уинтърз. Подписано от свещеника на англиканската църква — Харолд Форестър.

Той погледна Маджи с безизразен поглед, главата му леко трепереше, а ръката му стискаше листа хартия.

— Но вие заминахте за Тринидат през 1751 година, а лейди Дебора беше жива до началото на 1753 година. Вие доведохте Анна Лусиа в дома ѝ при нас... — неговият глас се изгуби.

Когато заговори отново, той изразяваше силен протест:

— Ако този брак е бил подходящ и почтен, защо бе запазен в тайна?

Каси, трепереща и ридаеща едва чуто на рамото на Кингсли, изрече нещо в протест, разтърсвайки главата си в знак на отричане и отхвърляне, но гласът на дядо ѝ беше всичко, което можеше да се чуе.

— Отговорете ми, Джеймсън!

Въпреки, че никой не я слушаше, лейди Алида заговори, като че ли щеше да сложи нещата в ред с това изречение.

— Той беше сгоден за мене, повече от година преди това.

— Вярвам... — каза бавно Латам, говорейки само на Каси, — започвам да разбирам нещо от това. Вчера, идвайки в Лондон, лорд

адмиралът спомена, че моят вуйчо е бил на кораба заедно с деликатната, прекрасна болна, поверена на грижите на Маджи.

Ако Кингсли беше придружавал Адриан и Белвайдър при това пътуване, погледът на сър Уилбър не би могъл да съдържа по-остро порицание, когато го погледна. Без да обръща внимание на погледа му, Латам продължи:

— Мисля, че Маджи е забелязала твърде късно, че един мъж на тридесет и пет години е спечелил любовта на едно момиче на...?

— На осемнадесет години, когато те се ожениха — каза Маджи.

Лейди Алида издаде сподавен вик, а Каси остана онемяла. Тя се отдръпна от Кингсли и отиде до ниските перила, които ограждаха дансинга. Тя стоеше там, с ръце на парапета, с гръб към тях и с наведена глава. Кингсли пристъпи към нея, но реши, че е по-добре да не я безпокои.

Каси чувстваше, че се задушаваше, изгубена в омагьосана от зла магия гора, където се луташе на ръба на лудостта и за съжаление знаеше, че това не бе сън. Думите, казани сега, разрушиха нейния живот — нейното собствено скъпо минало.

Тя чу Маджи да казва, че е знаела още от първата вечер там, на капитанската маса, че Колеман и майка ѝ се бяха влюбили от пръв поглед.

— Но аз гледах те да се срещнат рядко и никога в мое отсъствие.

— Спомням си, че вие печално се провалихте в това ваше дело — стрелна я сър Уилбър. — Майка ѝ и аз ви се доверихме да бдите предано над нея.

Кингсли поклати главата си и каза:

— Такива неща е удивително трудно да бъдат предотвратени.

— Да! — съгласи се Тримейн, поглеждайки Латам с цинична язвителност.

Виконтът отново не му обърна внимание. Вместо това той сякаш виждаше погледа на адмирала в онази студена нощ, когато двамата говореха за романтичния Адриан Колеман. Иронията на съдбата го порази, разбирайки, че роднината му, когото той никога не бе виждал, беше обичал и беше покорил майката на Касълмейн.

Маджи заговори почти утешително на своя бивш работодател:

— Имайте предвид какво винаги сте чували за последния Адриан.

— Нищо, което да ме накара да гледам на него с голямо уважение — каза яростно сър Уилбър.

Лейди Алида издаде кратък, болезнен звук, нервно сгъвайки и разгъвайки ветрилото си, очите ѝ бяха все още затворени, а лицето повехнало.

— Той беше най-уважаваният от всички мъже — каза решително Маджи. — На един малък кораб, на който пътува един такъв знаменит и самоуверен мъж, нямаше начин Анна Лусиа да бъде предпазена от неговата привлекателност. Той само се забавляваше с препятствията, които аз се опитвах да поставя на пътя му. Дъщеря ви беше неудържимо привлечена от него, както и Адриан от нея. Корабът беше спрял за поправка в Порт ъв Спейн. Те имаха на разположение много месеци, за да се опознаят един друг. Той никога не пропусна ден, без да я види или да не ѝ изпрати поема или цветя, когато беше задържан далече от нея. Както казах на лейди Тримейн, той имаше великолепен стил на ухажор. Адриан можеше да бъде буен и очарователен. Любовта беше дошла в сърцето на зрелия мъж и той не позволи на никого да му се бърка в живота.

Тримейн отиде до стола на съпругата си и постави ръце на облегалката му, гледайки към нея със смесица от състрадание и преданост.

— Какво ще кажете за здравословното ѝ състояние? Никой от вас не помисли нито за момент за него? — укори той с горчивина Маджи.

— Анна Лусиа разцъфваше в негово присъствие и едва хапваше или спеше, когато задълженията му изискваха той да отсъства. Деликатното ѝ здраве я беше лишило от малките любовни приключения, които другите млади момичета имаха. Съдбата я беше запазила за голямата любов. Виконт Колеман беше нейният истински лекар в Тринидат. Докторите също признаваха това.

Каси се обърна и погледна Маджи, като че ли се връщаше от едно дълго пътуване.

— Скъпа Каси — гласът на Маджи трепереше — зная, че ще се наскърбите от тази шокираща новина и ще трябва да мине време да я превъзмогнете, но не се съмнявайте в голямото щастие на майка си. Казвам на вас и на баща ѝ, сър Уилбър, че това беше една изключителна любов. Всичко бе една безоблачна радост — с изключение на нейното здраве и неговото трагично изчезване в морето.

— Вие насърчавахте всичко, което се случи! — смъмри я сър Уилбър.

— Какво можех да направя?

— Можехте да си спомните за вашите задължения и да ми пишете или да я доведете вкъщи!

— Против препоръките на лекаря? — попита Латам.

— Как можех да пиша за един годеж, който ви прави толкова нещастен даже и сега, когато бедното момиче го няма вече на този свят? — настръхна Маджи. — Как можех да я доведа в дома ѝ, когато знаех, че тя ще умре без него и че той я обича също толкова силно? Виждах, че дъщеря ви се чувства по-добре, заради любовта си към него, а не заради минералните бани или лекарствата, които ѝ предписваха лекарите. Адриан настояваше да остана и да служа при тях, защото той се страхуваше, че дните ѝ са преброени. — Тъжно, тя каза на себе си — Ние всички се страхувахме за това.

— Така те се ожениха преди деветнадесет години — проговори за пръв път Каси с тъжен глас. — И някакъв приятел на Адриан...

Кингсли отиде до нея. Обгърна кръста ѝ с ръката си и я поправи нежно:

— На вашия баща.

— ... след като той се беше удавил, донесе пръстена му за мен?

— Пръстен? — лейди Алида като че ли се стресна.

— Един пръстен, който аз познавам добре — каза Латам. — Има само два в света с тази старинна форма и с инкрустацията на нашия герб — този на майка ми и на нейния природен брат.

— И така, те се ожениха — взе думата сър Уилбър, гледайки свирепо Маджи. — А вие, верният и сигурен член на нашето домакинство, доведохте младоженката в Англия и не казахте нито дума!

Маджи го поправи рязко:

— Доведох вдовицата в Англия. Доведох една младоженка от четиринадесет месеца, обезумяла от скръб по удавения се съпруг. Доведох я при умиращата ѝ майка и при баща ѝ, който мислеше само за съпругата си. Какво значение щеше да има, ако по същото време научехте, че тя е била омъжена?

— За Бога, жено! Защо тогава я грабна от мен и я върна в Тринидат, за да я омъжиш за друг мъж, когато нейната благословена

майка бе така близо до кончината си?

— Защото само след няколко седмици, прекарани в Лондон, здравето ѝ се влоши, а духът ѝ бе съкрушен от загубата на Адриан и от състоянието на майка ѝ. Вашата дъщеря знаеше, че ще има дете.

Възбудата на Маджи стихна и тя наведе главата си, стисна здраво плетената си чантичка и остана притихнала, като че ли бе отишла далече на хиляди мили, напълно забравяйки за тях.

Никой не проговори дълго време, само тракащият звук от ветрилото на лейди Алида сякаш отмерваше тържествено минутите, като махало на стар часовник.

Каси изтича към Маджи, плачейки в изблик на чувства, които бяха извън нейния контрол:

— О, Маджи, колко трудно трябва да е било за вас двете!

— Не по-трудно, скъпо момиче, отколкото да ви накарам да разберете това, което Робърт Томас искаше вие да знаете един ден. Дядо ви вярва, че съм измамила доверието му, но аз направих всичко, което зависеше от мен след горещите молитви, които отправих към Бога, за да ме вразуми и напъти.

Гласът ѝ се разтрепери, когато тя се обърна умолително към сър Уилбър:

— Как можех да се обърна към един мъж, чиято жена умираше, с тревожни новини за бедата, в която се намираше неговата дъщеря? Сър Осуалд Аустин, лекарят на лейди Дебора, разбра с един поглед ситуацията и беше единственият ми довереник. Благодаря на Бога за това! Той знаеше, че Анна Лусиа трябва да се върне в мекия климат на Тринидат и писа на Робърт Томас, доверявайки му се, да се грижи за нас двете.

— Така моят баща — доктор Томас, се е оженил за нея и е предявил права над мен. — Каси говореше само на себе си.

— И се чувстваше най-щастливият мъж, който някога е живял на земята. Колко харесваше тя неговата нежност и идеалистичната му страст! Той не беше буйният Адриан, когото тя никога не забрави, но...

— Маджи спря, неспособна да продължи за момент. — Той беше нейният добър Роберт, преданият баща на дъщерята на Адриан, опората в нейния кратък живот.

Очите на Каси се изпълниха с влага, но тя не можеше да каже нищо.

След известно време Маджи каза много ясно и без вълнение:

— Аз уважавах и двамата и имах тяхното доверие. Колкото до вас, дете мое, никой мъж не би могъл да обича своята собствена дъщеря повече, отколкото Роберт Томас обичаше вас.

— Знам — усмихна се през сълзи Каси.

— Той ви искаше и обичаше още преди да се родите.

За пръв път Маджи погледна лейди Алида.

— Като дете Касълмейн беше заобиколена от любов и грижи и познаваше само обичта. Изглежда затова съдбата ѝ бе отредила през всички тези години в Англия един живот изпълнен с горчивина!

Каси каза без ирония:

— Няма значение, Маджи.

Противоречиви чувства на съмнение, скръб и нещо като радост се преплитаха в нея. Душата ѝ не беше повече скована, а само завладяна от трогателните чувства, които се породиха в нейните глъбини.

— Разбирам — каза тя.

— Роберт Томас беше твърдо решил да помири вашата майка и дядо ви. Той вярваше, че вашето съществуване ще бъде добре посрещнато от него, а след това историята за истинския ви произход можеше да бъде разкрита. До самия си край той пишеше писма, но...

Когато нейният глас замлъкна, Тримейн сведе глава и хвана здраво облегалката на стола, на който седеше съпругата му, чувствайки слабост.

— Той имаше намерение да пази известно време вашето съществуване в тайна, за да предпази майка ви и нейните надежди за сдобряване с баща ѝ, така че пристигането на капитан Уинтърз онази нощ в Тринидат беше страхотна изненада.

— Той е мислел, че никой не е знаел за брака на Адриан — каза учудено Кингсли.

Маджи кимна с глава.

— И никой не трябваше да знае, че Анна Лусиа беше бременна от месеци. Нейното болнаво състояние правеше тази заблуда лесна, но...

— Той е взел предпазни мерки, като се е доверил само на един верен приятел, в случай че умре — Кингсли ѝ се усмихна едва доловимо и прехапа устни.

— Точно така. Капитан Уинтърз нямаше намерение да причини зло, донасяйки пръстена с инкрустирания герб на Бийчскейп, но Роберт Томас прие това като заплаха за надеждите и планове на Анна Лусиа.

Удряйки коленете на съпруга си, лейди Тримейн стана, ръцете ѝ от силна възбуда и тревога бяха стиснали здраво роклята ѝ. Тя се обърна с лице към съпруга си и го погледна с такъв поглед, като че ли бе глътнала отрова и сега чувстваше ужасното ѝ действие. Без да обръща внимание на официалните норми на поведението, тя се обърна към него със забравеното обръщение от времето на тяхното ухажване:

— Бър — страдалческите нотки в гласа ѝ накараха сър Уилбър да трепне, — разбра ли, че твоята внучка има право върху Бийчскейп, защото Адриан е по-възрастен от Матилде?

Ужасът от този факт изглежда блокира мозъка ѝ, за каквото и да е друго.

Очите ѝ внезапно станаха огромни от страшното прозрение. Тя огледа блестящата бална зала, белите стойки за ноти на оркестъра, изработени с резба и позлата, баронските тапицирани столове.

— Тя е виконтеса на Бийчскейп! — със страхотно ридание каза тя. — Всичко това е нейно! — седна на стола механично тя.

Наблюдавайки лейди Тримейн, Маджи като че ли обмисляше нещо.

Най-после тя каза:

— Лейди Тримейн, загрижеността на Адриан към вашите чувства беше причината бракът им да бъде запазен в тайна. Като джентълмен, той смяташе, че трябва да се види първо с вас и да ви обясни лично, преди светът да е разбрал за това. Той не искаше да ви го съобщи посредством писма или пратеник. Тъй като работата му отнемаше много от времето, а любовта му ставаше по-силна, той не можеше да устои на желанието си да бъде постоянно с Анна Лусиа. От уважение към вас, бракът им трябваше да бъде пазен в тайна за известно време.

Без да покаже, че е чула нещо от това, лейди Алида каза отново с тон на смутено страхопочитание:

— Тя е виконтеса на Бийчскейп!

— Във всеки случай тя има всички права над него — каза Кингсли. — Милорд, надявах се да ви видя лично, но не мога да чакам

повече. Касълмейн прие моето предложение тази вечер и ние ще се оженим веднага.

Сър Уилбър се изправи.

— Тази вечер научих от Рейнолд Белвайдър, че това е вашето намерение.

Той стрелна с пронизващ поглед своята съпруга и каза:

— Лейди Тримейн и аз даваме нашата благословия.

Маджи стана и искаше да каже нещо, но спря, като видя Онора да тича към тях.

Тя извика нетърпеливо към майка си:

— Какво значи това? Защо не сте със сър Уилбър в банкетната зала? Кралицата е недоволна от това!

С хленчещ глас Онора се обърна към своя настойник и към Кингсли.

— Толкова съм сърдита, че...!

Лицето ѝ се сбръчка от раздразнението, което я обхвана, а строгата ѝ брадичка се опъна презрително, когато се обърна към Маджи и Каси:

— Вие двете ли сте причина за проявата на тази неучтивост на моя рожден ден? Махайте се, да ви няма! Никой не ви е молил да присъствате тук и едва ли е необходимо да мислите...

— Скъпа... — опита се да говори лейди Алида, но избухна в сълзи и само поклати глава насам-натам в безмълвна мъка.

Кингсли каза хладно:

— Трябва да разберете веднага, Онора. Мисис Дънлоп донесе документ, че Касълмейн е наследница на...

— Колкото до вас! — разтърси къдриците си Онора и тропна с крак. — Вашето скандално държание тази вечер! Промених мнението си за вас!...

— Онора! — гласът на сър Тримейн изплющя заповеднически. — Кралицата ще бъде уведомена след малко. Междувременно, ще ви помоля да засвидетелствате съответното внимание към чувствата на вашата майка и учтивост към мисис Дънлоп.

Безцветните мигли на неговата повереница примигваха от смайване, чувайки враждебния му тон. Тя започна да говори, но забеляза предупреждението в очите на майка си и остана безмълвна с отворена уста.

Лейди Алида също направи опит да говори, но избухна в сълзи и обясни нещо, което не можа да стане ясно никому. Правейки безпомощни жестове на съпруга си, тя покри лицето си със своята кърпичка.

Сър Уилбър каза непоколебимо:

— Вашата майка е развълнувана. Както и всички ние. В допълнение научаваме, че моята дъщеря е била съпруга на Адриан Колеман. Също се разбра, че моята внучка и виконт Латам възнамеряват да се оженят.

Кингсли привлече Каси по-близо до себе си, а Маджи се усмихна и вдигна високо главата си, докато Лейди Алида дишаше тежко.

Онора сви унищожителния си поглед от Кингсли и погледна настойника си. Видя, че сър Уилбър кима утвърдително с глава. Тя раздвижи напрегнато тялото си, след което застана неподвижно, като статуя.

— Бийчскейп — каза тя и издаде звук, като че ли се задушаваше.

— Да — каза лейди Алида още невярваща.

Онора отново потърси очите на сър Уилбър и получи още едно утвърдително кимване с глава. Тогава тя се обърна с лице към Кингсли.

— Но вие двамата сте роднини!

Първоначалният плам на Маджи се възвърна:

— Не по-близки даже от втори братовчеди, нито пък толкова близки, колкото са повечето от монарсите и съпругите им на тронове на Европа — отсече Маджи.

— Нито толкова близки, колкото ние ще бъдем — каза Кингсли.

Усмивката на Онора неочаквано разкри малките ѝ равни зъби, когато тя се обърна към Каси.

— Той иска да се ожени за теб, за да запази Бийчскейп!

Каси срещна нейните очи и след един миг тя се разсмя весело. Този смях съдържаше отчасти възторг, отчасти — забавление.

С порозовяло лице Онора тръгна към нея с вид на ловец, преследващ жертвата си.

— Ще повярвам, че си наследница на Бийчскейп, но не и че Кингсли Латам наистина иска да се ожени за теб.

— Мълчи! — сър Уилбър направи една крачка към нея.

Кингсли се разсмя. Той поклати глава, отхвърляйки думите ѝ.

— Исках да се оженя за Касълмейн още от времето, когато се срещнахме в тази гора, когато тя беше на тринадесет години и оттогава досега не съм променил решението си, през цялото това време на неприятности и грижи.

— Ще бъдете подходяща двойка — с голямо усилие каза сър Уилбър. — Онора, присъедини се към мен и майка си и изрази най-добрите си пожелания.

Онора не му обърна внимание в стремежа си да предупреди Латам:

— Това е магия! — гласът ѝ стана по-силен. — Лейди Дейвид също вярва. Видяхте ли държанието на Рембо към Касълмейн тази вечер? Напълно омагьосан. Казвам ви, че има някакви езически заклинания, които черното момиче прави. Вижте начина, по който тя завладя един човек от камък като Ян Фипс! Попитайте Ланарк дали не е вярно!

— Излагате се, мис Хардинг — светнаха очите на Маджи.

— Замълчи, Онора! Ще поговоря с теб по-късно — нареди кратко сър Уилбър.

Чертите на лицето му се изопнаха за миг, челюстта му се раздвижи, бузите му потрепваха.

— На теб, моя внучке Касълмейн — Касълмейн Колеман, трябва да предложи... — той спря и издуха носа си. След това изглеждаше, отново, като доверения съветник на краля. — Аз обвинявам себе си — каза просто той и се опита да се усмихне на Каси.

— За какво? — поиска да узнае лейди Тримейн.

— Че не послушах сестра си Летития, а позволих съпруга и дъщеря да ме последват в равнодушното ми отношение към Касълмейн.

— Тя винаги е била третирана като ваша собствена внучка — изтъкна лейди Алида. — Къщата в Лондон, имението в провинцията, язденето на коне...

— Тогава мога само да кажа, че тя би трябвало да бъде третирана и като ваша собствена! — върна ѝ го той.

Лейди Алида изсумтя кратко. Беше страдала много през последните часове. Тя поклати затвореното си ветрило, сочейки към него.

— Собствената ѝ майка пропиля парите ѝ. Вие се грижите за нея от осем години.

— Дъщерята на Анна Лусиа Тримейн страдаше от липса на обич през всичките тези години, прекарани с нас. Тя получаваше малко, а работеше като роб — каза тихо сър Уилбър.

Ветрилото се отвори с шум.

— Защо...? Тя е тук тази вечер и се забавлява толкова много, колкото Онора или...

— По покана на Кингсли, не по ваша. Облечена в рокля, подарена ѝ от мисис Дънлоп.

Едно високомерно изражение се появи в очите ѝ, но тя остана мълчалива.

Той отново загуби за миг контрол над себе си, обръщайки се към Маджи:

— Изпитвах голямо недоволство към дъщеря си, един почти отмъстителен гняв. Така аз подложих на мъчение Касълмейн, за да накажа Анна Лусиа.

Предизвиквайки Латам да го обвини, той се вгледа дълго в синеокия мъж и каза:

— Не бих имал дързостта да заставам пред вас след обидите, които съм нанесъл на бъдещата ви съпруга, ако не можех да кажа, че Бийчскейп не е застрашен повече от конфискация. Благодарение на Белвайдър и на милостта на Нейно Величество...

— И най-вече на ваша милост! — каза Кингсли и се разсмя отново. — Сега не може да има безпокойство за това, тъй като Каси е истинската му собственичка. Радвам се на благосклонността ви, сър Уилбър, и на това, че короната възвърна доброжелателството си към мен, благодарение на вас, но вашата внучка ми даде най-големия повод за радост.

Той се взря в лицето на Каси и изведнъж стана сериозен, но след това се усмихна.

Лейди Алида плесна с ръце. Почти крещейки, тя предупреди, че гостите са се приближили до балната зала.

— Тихо! — увещаваше ги тя, истерично загрижена, да не би нещо от всичко това да се разбере, преди тя да може да нагласи фактите и да ги манипулира така, че да получат един подходящ за нея завършек.

Когато сър Уилбър отиде в библиотеката на частна аудиенция с кралицата, за да научи първа тя за събитието, Нейно Величество бе толкова радостна, че го прекъсва многократно, изисквайки да ѝ разказва отново и отново подробностите и след това заяви, че тази вечер в Бийчскейп ще остане в английската история.

Кралица Шарлот беше явно убедена, че нейната благосклонност към Кингсли бе причината за всичко, което се беше случило. Притискайки медальоните с пълничките си ръце, тя бе опечалена, че кралят отсъстваше и заяви, че никога не е била на по-вълнуващо празненство от това.

Кралицата поиска любезно да бъдат доведени Каси и Кингсли пред събралите се гости, за да съобщи, че тази вечер гостоприемството им бе оказано не само от капитан Латам, но също и от виконтесата на Бийчскейп — Касълмейн.

Тогава със сълзи на радост в очите тя поздрави сър Уилбър и го призова да оповести годежа на внучката си. Когато годежът бе обявен, кралица Шарлот предложи на самоуверения сияещ Белвайдър да вдигне тост, лорд адмиралът не показваше никаква изненада от всичко, което се бе случило.

Най-после Кингсли можа да отведе Каси със себе си, за да се качат на тесния, извит балкон на горния етаж, от чиито прозорец тя можеше да види неясно гората и пътеката, където те се срещнаха за първи път.

Далечните звуци на оркестъра, отражението на лунната светлина от старите каменни стени и удивлението от тази вечер ги бе оставило безмълвни.

Той я привлече към себе си, без да докосва устните ѝ.

— Колко сте силна — с дрезгав глас каза той, — след всичко, което се случи през тази невероятна нощ. Първо, моята налудничава жестокост, когато вие дойдохте, а след това и историята за вашето раждане.

В този момент тя можеше само да трепери сгушена до него, объркана от чувствата си и изтръпнала от докосването на Кингсли. Тя търсеше думи, но не можа да намери нито една и с безпомощен смях потърси устните му.

След една целувка, изразяваща безкрайна нежност, той взе лицето ѝ в ръцете си, отметна назад къдриците ѝ и я погледна с

обожание, на което тя отвърна с благоговение и искрена преданост.

На лунната светлина, очите ѝ искряха под извитите вежди, срещайки неговия блестящ син поглед.

— Каси, виконтеса на Бийчскейп и моя годеница — каза нежно той. — Точно както аз предвиждах, че ще бъде през онзи първи ден на нашата среща.

— А аз казах, че ще се омъжа само по любов, така както е направила моята майка.

— О, Каси, Каси! Магията на Фронсина не може да се сравни с твоята!

Той я целуна отново.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.